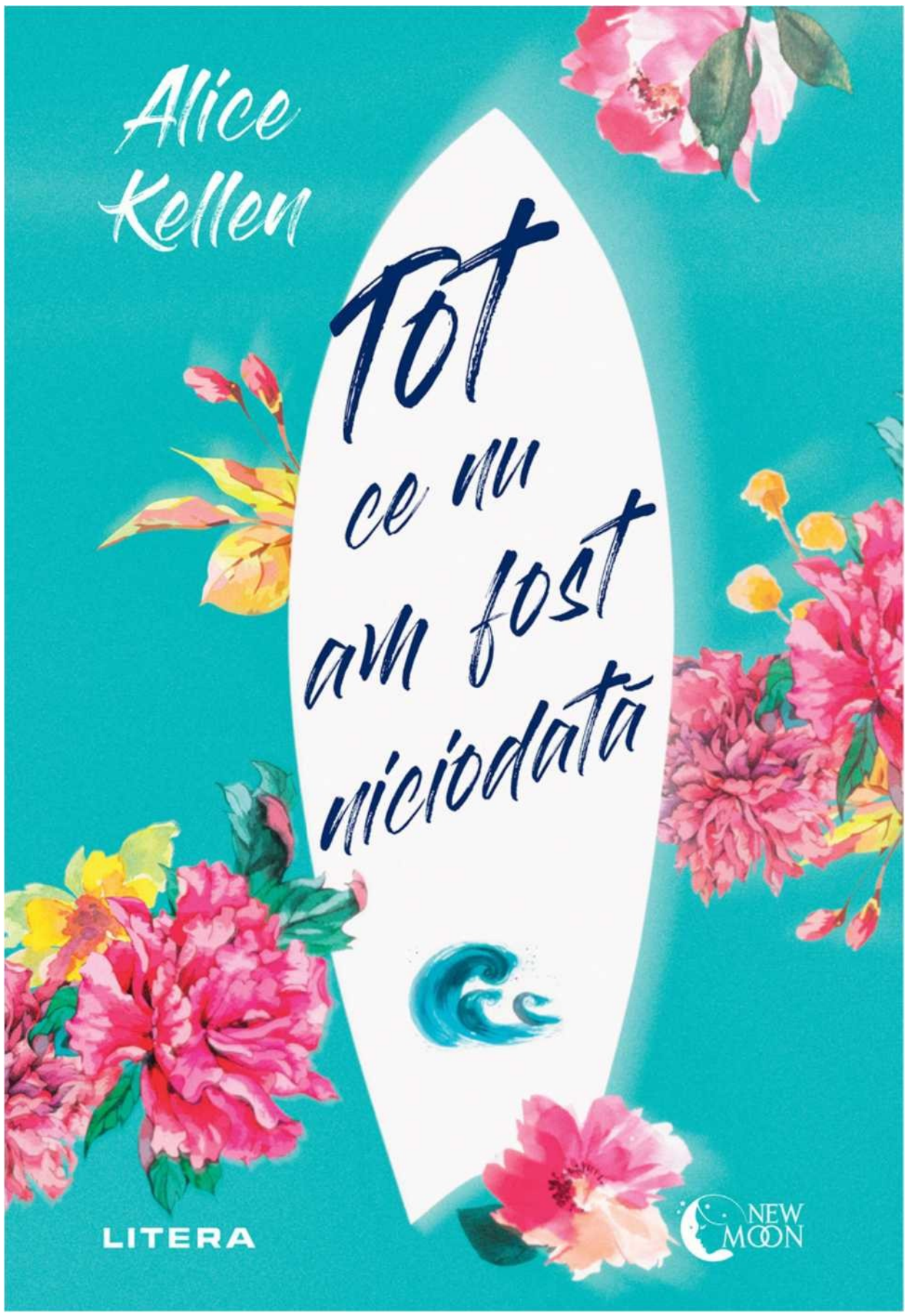
Alice Kellen
Tot ce nu am fost niciodată
LITERA
NEW MOON

NE
W
MGD
N

Traducere din limba engleză CRISTINA RADU

LITERA
București

Todo lo que nunca

fuimos **Alice Kellen**

Copyright © 2019

Alice Kellen Autoare

reprezentată de

Editabundo Agencia

Literaria, S. L.

Copyright © Editorial

Planeta, S. A., 2019

LITBRA*

Editura Litera

tel: 0374 82 66 35;

021 319 63 90; 031

425 16 19 e-mail:

contact(5)litera.ro

www.litera.ro

Tot ce nu am fost

niciodată Alice Kellen

Copyright © 2022

Grup Media Litera

pentru versiunea în

limba română Toate

drepturile rezervate

Editor: Vidrascu si fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Cătălina

Călinescu Copertă:

Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrascu Sturza.

)

ISBN 978-606-33-9406-

5

ISBN EPUB 978-606-33-9572-7

Pentru Neira, Abril şi Saray Mulţumesc pentru că sunteţi acolo... şi pentru tot.

Orice revoluţie
începe si se
sfârseste cu buzele

lui.

Rupi Kaur[1], Alte feluri de a-ţi folosi gura

PROLOG

„Totul se poate

1**- Poetă, ilustratoare, fotografa canadiană de origine indiană**

schimba într-o clipă.“ Auzisem fraza asta de multe ori de-a lungul vieţii, dar nu mă oprisem niciodată să cuget la ea, să-i gust sensul pe care acele cuvinte îl lasă

pe limbă când le analizezi şi ţi le însuşeşti, devenind ale tale. Acel sentiment amar ce însoteste fiecare „şi dacă“ ce se trezeşte când ceva rău se întâmplă şi

te întrebi dacă ai fi putut să-l previi, pentru că diferenţa între
a avea tot si a nu avea nimic e de doar o secundă. Ca
atunci când maşina a intrat pe banda

opusă. Sau ca acum, când el a decis că n-avea pentru ce să lupte, şi tuşele negre şi cenuşii au înghiţit toată culoarea ce plutise în jurul meu cu doar câteva luni

în urmă.

Pentru că, în acea secundă, el a luat-o la dreapta.

Am vrut să-l urmez, dar m-am lovit de o barieră.

Şi mi-am dat seama că nu pot

merge decât la stânga.

Ianuarie

VARA

AXEL

Stăteam întins pe placa de surf în

vreme ce marea se unduia în jurul meu. în acea zi, apa cristalină părea a fi într-o uriaşă piscină; nu erau valuri, nici vânt şi nici un zgomot. îmi auzeam respiraţia

liniştită şi pleoscăitul ori de câte ori îmi lăsam în jos braţele şi apoi am renunţat şi am stat doar aşa acolo nemişcat, uitându-mă înspre orizont.

Pot spune că aşteptam să se schimbe condiţiile astfel încât să pot prinde un val bun, dar ştiam foarte bine că în acea zi nu avea să fie nici unul. Sau că doar

îmi ocupam timpul, aşa cum o făceam adesea. Dar îmi amintesc că ceea ce făceam de fapt era să mă gândesc. Da, mă gândeam la viaţa mea, cu senzaţia că-mi

realizasem toate scopurile şi trăiam un vis după altul. „Sunt fericit“, mi-am spus. Şi cred că sunetul ce mi-a răsunat în cap, acel vag semn de întrebare, a fost cel

care m-a făcut să mă încrunt, cu privirea încă aţintită asupra suprafeţei vălurite. „Sunt fericit?“, m-am întrebat. Nu-mi plăcea acea îndoială

fremătătoare, vie, ce-mi solicita atenţia.

Am închis ochii înainte de a mă avânta în mare.

Mai târziu, cu placa de surf sub braţ, m-am întors

acasă, mergând desculţ pe nisipul plajei şi pe poteca mărginită de buruieni. Am deschis usa - din cauza umidităţii, era

întotdeauna

înţepenită -, am lăsat placa pe veranda din spate şi am intrat în casă. Am pus un prosop împăturit pe scaun si nu m-am îmbrăcat, ci m-am aşezat la birou,

care era întruchiparea haosului şi ocupa o întreagă latură a livingului. Era haos - cel puţin, pentru orice persoană în toate minţile. Hârtii pline de însemnări,

altele cu încercări

abandonate, restul doar mâzgăleli ininteligibile. La dreapta era un loc curat, cu pixuri, creioane, fotografii; deasupra, un calendar cu zile marcate înainte de deadline şi, pe cealaltă parte, computerul.

M-am uitat pe foile adunate şi am răspuns la câteva e- mailuri înainte să continui cu proiectul la care lucram atunci, o broşură turistică pentru Gold Coast[1]. Era simplă, o ilustraţie a unei plaje cu liniile curbe ale valurilor şi umbrele neclare ale surferilor. Genul de treabă ce-mi plăcea cel mai mult: simplă, clară şi bine plătită. Fără prostii despre „improvizaţie“, despre „ţin cont de sugestiile dumneavoastră“, doar ceva simplu gen „desenează o nenorocită de plajă“.

După un timp, mi-am făcut un sendviş cu puţinele ingrediente lăsate în frigider şi m-am servit cu a doua cafea pe ziua în curs, rece şi fără zahăr. Eram pe cale să duc ceaşca la gură, când cineva a bătut la uşă. De obicei, nu am vizite neanunţate, aşa că am lăsat cafeaua pe bufet, încruntându-mă.

Dacă în acel moment as fi ştiut ce aduceau acele câteva

scurte bătăi, poate că n-aş fi deschis. Pe cine încerc să prostesc? N-aş fi putut niciodată să-i întorc spatele. Şi s-ar fi întâmplat oricum. Mai devreme. Mai târziu. Ce contează? De la bun început, mi se părea că joc la ruleta rusească, cu un glonţ în fiecare locaş, şi unul dintre ele era destinat să-mi pătrundă în inimă.

încă mă sprijineam cu mâna de cadrul uşii, când mi-am dat seama că asta nu era o vizită de curtoazie. M-am dat într-o parte să-l las pe Oliver să intre. Era tăcut şi serios. L- am urmat în bucătărie, întrebând ce s-a întâmplat. El ignoră cafeaua şi deschise dulapul cu băuturi, luând o sticlă de coniac.

- Bună alegere pentru o dimineaţă de marţi, am spus.

- Am o blestemată de problemă.

Am aşteptat fără să spun ceva, având încă pe mine slipul pe care-l pusesem când mă trezisem. Oliver avea pantaloni lungi şi o cămaşă albă vârâtă în pantaloni, genul de haine pe care aş fi jurat că nu le-ar îmbrăca în veci.

- Nu ştiu ce-o să fac, mă tot gândesc la alternative, dar le-am încercat pe toate şi cred... că o să am nevoie de tine.

Mi-a captat atenţia. în principal, pentru că Oliver nu cerea niciodată favoruri, nici măcar de la mine, cel mai bun prieten al lui încă dinainte de a învăţa să meargă pe bicicletă. Nu ceruse sprijin când trecuse prin cele mai rele clipe din viaţa lui şi refuzase aproape orice ajutor pe care i- 1 oferisem, pentru că era mândru sau credea că mă deranjează ori pentru că voia să demonstreze că se descurca, oricât de dificilă era situatia.

Poate chiar din motivul ăsta, n-am ezitat.

- Stii că o să fac orice ai nevoie.

Oliver dădu pe gât băutura dintr-o înghiţitură, puse paharul în chiuvetă şi rămase locului, lăsându-şi greutatea în mâini.

- Mă trimit la Sidney. E temporar.
- Ce dracu...

Am deschis larg ochii.

- Trei săptămâni pe lună, timp de un an. Vor să supervizez noua sucursală pe care o deschid şi apoi să vin înapoi odată ce totul e stabilizat. Aş vrea să refuz oferta, dar îmi dublează afurisitul de salariu, Axei. Şi acum, am nevoie de el. Pentru ea. Pentru tot.

Mă uitam la el cum îşi trece nervos mâna prin păr.

- Un an e mult, am spus.
- Nu pot s-o iau. Nu pot.
- Ce înseamnă asta?

Hai să fim cinstiţi: ştiam perfect ce implica acel

„Nu pot s-o iau“, şi în clipa aia mi s-a uscat gura, pentru că ştiam că nu puteam spune nu, nu faţă de doi oameni la care ţineam mai mult decât la oricine pe lume. Familia mea. Nu cea în care te-ai născut, avusesem destul în privinţa asta, ci familia pe care o alegi.

- Ştiu că îţi cer un sacrificiu. Era. Dar e singura soluţie. N-o pot lua la Sidney acum, că deja a început şcoala, mai ales că a pierdut anul trecut. N-o pot îndepărta de tot ce cunoaşte acum, ar fi prea multe schimbări, şi tu eşti tot ce ne-a rămas. S-o las singură nu e o opţiune. Suferă de

anxietate, are coşmaruri, nu e... nu e bine. E necesar ca Leah să-şi revină înainte să meargă la facultate, la anul.

M-am frecat pe ceafă, gândindu-mă la ce-mi spusese Oliver şi luând sticla de coniac. Băutura îmi încălzi gâtul.

- Când pleci? am întrebat.
- Peste două săptămâni.
- Doamne, Oliver!

[1] Gold Coast este o regiune metropolitană la sud de Brisbane, pe coasta de est a Australiei.

AXEL

Abia împlinisem şapte ani când tata a fost concediat şi ne-am mutat într-un oraş boem numit Byron Bay. înainte de asta, locuiserăm întotdeauna în Melbourne, la etajul trei al unui bloc. Când am ajuns la noua locuinţă, era de parcă ne găseam într-o permanentă vacanţă. în Byron Bay, vedeai adesea oameni mergând desculţi pe stradă sau prin magazin. Atmosfera era relaxată, fără vreun program anume, şi cred că m-am îndrăgostit de fiecare colţ chiar înainte de a deschide usa maşinii si a-l descoperi pe băiatul

» » » **xx**

ursuz care avea să fie vecinul meu de atunci înainte.

Oliver era ciufulit, avea haine ce-i atârnau pe el şi arăta ca un sălbatic. Mamei mele, Georgia, îi plăcea să repete întruna povestea aia la întruniri de familie, după ce bea un pahar de vin în plus. Spunea că aproape îl târâse în casa noastră să-i facă baie cu spumă. Din fericire, familia Jones apăruse chiar atunci când ea îl înşfăcase de mânecă. Mama îi dăduse drumul când înţelesese că originea problemei era chiar în faţa ei. Domnul Jones, zâmbitor, într-un poncho pătat de vopsea, întinsese mâna. Şi doamna Jones o

CAPITOLUL 2

îmbrăţişase, lăsându-l în umbra locului. Eu, tata si fratele meu râseserăm când văzusem privirea stupefiată de pe faţa ei.

- Presupun că sunteţi noii vecini, zisese mama lui Oliver.
- Da, abia ce am ajuns aici, răspunsese tata.

Discuţia lor mai durase câteva minute, dar Oliver nu păruse interesat în mod deosebit să ne ureze bun venit. Pe faţă i se citea plictiseala, şi îl privisem cum scotea o praştie şi o piatră din buzunar, ţintind spre fratele meu Justin. îl lovise din prima. Zâmbisem, pentru că ştiusem că aveam să ne înţelegem.

LEAH

„Iată că apare soarele, iată că apare soarele...“[2] Linia melodică a acelui cântec mi se tot derula în minte, dar pe mâzgălelile negre de pe hârtie nu era nici urmă de soare. Doar întuneric şi linii drepte, ferme. Am observat că inima îmi bătea mai repede, sufocându-mă, haotic. Tahicardie. Am făcut ghem hârtia, aruncând-o, şi m-am întins pe pat, punându-mi o mână pe piept şi încercând să respir... să respir.

AXEL

Am ieşit din maşină si am urcat scările spre usa părinţilor mei. Nu mă caracteriza punctualitatea, aşa că am fost ultimul ajuns, la fel ca în fiecare duminică în care familia mea se întâlnea la prânz. Mama m-a salutat trecându-şi mâinile prin părul meu şi întrebând dacă avusesem aluniţa de pe umăr şi săptămâna trecută sau era una nouă. Tata şi-a dat ochii peste cap când a auzit-o şi m- a îmbrăţişat

---

2 ***Here Comes the Sun*** **- cântec al formaţiei The Beatles**

înainte de a mă invita în living. Odată intrat, nepoţii mei s-au agăţat de mine până când Justin i-a făcut să mă lase în pace promiţându-le ciocolată.

- încă îi mituiesti? am întrebat.

- E sigurul lucru ce funcţionează, a răspuns el, resemnat.

Gemenii au râs încet, si m-am silit să nu râd si eu cu ei.

Erau nişte drăcusori. Doi drăcusori fermecători care îsi petreceau întreaga zi ţipând: „Unchiule Axei, ia-mă în braţe“, „Unchiule Axei, dă-mă jos“, „Unchiule Axei, cumpără-mi asta“, „Unchiule Axei, trage“. Ei erau cauza pentru care fratele meu mai mare începea să chelească (deşi n-ar fi recunoscut niciodată că folosea produse pentru creşterea părului) şi Emily, fata cu care începuse să iasă din liceu şi sfârşise prin a o lua de nevastă, renunţase la pantaloni si fuste în favoarea colanţilor si zâmbea ori de câte ori unul din îngeraşii ei voma pe ea sau îi mâzgălea hainele cu markerul.

Am făcut cu mâna spre Oliver şi m-am îndreptat spre Leah, aflată la masa deja pusă, uitându-se la modelele de viţă-de-vie de pe marginea farfuriilor. îşi ridică privirea

când m-am aşezat lângă ea. I-am dat un ghiont prietenesc cu cotul. N-a răspuns. Nu aşa cum ar fi făcut-o cu ceva timp în urmă, cu un zâmbet ce-i cuprindea faţa şi putea lumina o încăpere. înainte să pot spune ceva, se apropie tata cu o tavă cu pui umplut, pe care-o lăsă în mijlocul mesei. M-am uitat în jur descumpănit, până când mama mi-a dat un vas cu legume înăbuşite. Am zâmbit recunoscător.

Am vorbit pe toată durata mesei: despre cafeneaua familiei, despre sezonul de surf, despre cea mai recentă boală contagioasă despre care auzise mama. Singurul lucru pe care nu l-am abordat a rămas plutind în aer, oricât de mult am încercat să nu-i dăm atenţie. Când se ajunse la desert, tata îşi drese glasul, şi mi-am dat seama că obosise să pretindă că nu se petrecea nimic.

- Oliver, te-ai gândit bine la asta?

Toţi ne-am uitat la el. Toţi în afară de sora lui.

Leah nu-şi luase ochii de la prăjitura ei cu brânză.

- Hotărârea e luată. O să treacă repede.

Mama se ridică teatral şi îşi duse şervetul la gură, dar nu se putu stăpâni să nu suspine şi se îndreptă spre bucătărie. Am scuturat din cap când tata s-a dus după ea şi m-am oferit să liniştesc eu însumi lucrurile. Am tras adânc aer în piept şi m-am sprijinit de bufetul de lângă ea.

- Mamă, nu face asta, nu de asta au ei nevoie acum.

- Nu mă pot abţine, băiete. Situaţia asta e insuportabilă. Ce altceva se poate întâmpla? A fost un an groaznic, atât de groaznic...

Aş fi putut s-o aburesc spunând „Nu-i mare lucru“ sau „Totul va fi bine“, dar n-am reuşit, pentru că ştiam că nu
era adevărat. Nimic nu avea să mai fie la fel. Viata

noastră

nu numai că se schimbase când familia Jones murise într- un accident de maşină, ci devenise cu totul diferită, cu două absenţe ce erau mereu profund prezente, ca o rană supurândă ce nu se închidea niciodată.

Din ziua în care puseserăm piciorul în Byron Bay, fuseserăm o familie. Toţi. în ciuda diferenţelor: poate că familia Jones se scula în fiecare zi gândindu-se doar la prezent, poate că mama îşi petrecea fiecare secundă de când se trezea făcându-şi griji despre viitor, poate că erau boemi, artişti obişnuiţi să trăiască în natură, în vreme ce noi cunoşteam doar viaţa din Melbourne; poate că, atunci când spuneau da, noi spuneam nu, poate că ne contraziceam discutând până în zori în ocaziile când luam cina împreună în grădină, dar, cu toate astea...

Fuseserăm inseparabili.

Şi acum, totul era distrus.

Mama îsi sterse lacrimile.

- Cum de s-a putut măcar gândi să te lase responsabil de Leah? Am fi putut găsi o soluţie, am fi putut să renovăm repede livingul, împărţindu-l astfel încât ea să poată avea un dormitor, sau am fi putut să-i cumpărăm o canapea extensibilă. Ştiu că nu-i cel mai confortabil lucru şi că ea are nevoie de un loc al ei, dar indiferent de cât de bună ţi-e inima, tu n-ai putea avea grijă nici măcar de un animăluţ.

Am ridicat dintr-o sprânceană, indignat.

- Tin să te informez că am un animălut.

- Da, cum îl cheamă?

- N-are un nume. Deocamdată.

De fapt, nu era *animăluţul* meu, nu mă dădeam în vânt să *am* creaturi vii, dar, din când în când, pe

veranda din spate îşi făcea apariţia o sfrijită de pisică tricoloră cu o mutră oribilă şi cerşea mâncare, iar eu îi dădeam resturile. Erau săptămâni când venea de două sau de trei ori şi altele când nu se obosea.

- O să fie un dezastru.
- Mamă, am aproape 30 de ani, pot să am grijă de ea. E cel mai rezonabil lucru. Voi toti sunteti în fiecare zi la cafenea şi, când nu sunteţi acolo, trebuie să aveţi grijă de gemeni. Şi ea n-o să-şi petreacă un an dormind în living.
- Ce-o să mâncaţi? întrebă ea.
- Mâncare, la naiba.
- Vezi cum vorbeşti.

M-am întors si am ieşit din bucătărie. M-am dus la maşină, am luat din torpedo pachetul de ţigări şifonat şi am mers câteva străzi mai încolo. Stând pe bordură, mi- am aprins o ţigară şi m-am uitat la ramurile copacilor ce tremurau bătute de vânt. Aici nu era cartierul în care crescusem, cel în care familiile noastre crescuseră împreună până când deveniseră una singură. Cele două proprietăţi fuseseră scoase la vânzare; părinţii mei se mutaseră într-o casă mai micuţă, cu un dormitor, în centrul oraşului Byron Bay, aproape de cafeneaua pe care o deschiseseră cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, când ne stabiliserăm aici. N-aveau nici un motiv să continue să locuiască în suburbii când eu şi Justin plecaserăm: îşi pierduseră vecinii, iar Oliver şi Leah se mutaseră în casa pe care el o închiriase când dorise să fie independent, după ce noi doi terminaserăm facultatea.

- Am crezut că te-ai lăsat de fumat.

Am mijit ochii în soare şi mi-am ridicat privirea spre Oliver. Am tras un fum în piept în vreme ce el se aşează lângă mine.

- M-am lăsat. Două ţigări pe zi nu înseamnă fumat. Nu în felul în care fumează un fumător, oricum.

El zâmbi, luă pachetul şi îşi aprinse şi el una.

- Ai cam intrat în rahat, asa-i?

Cred că se putea spune asta pentru a descrie situaţia când te trezeşti brusc responsabil de o fată de 19 ani care nu e nici pe departe copilul care a fost cândva. Dar mi-am amintit imediat tot ce făcuse Oliver pentru mine. Mă învăţase să merg pe bicicletă, se alesese cu nasul spart într- o bătaie pe când studiam în Brisbane - o bătaie în care eu îl băgasem. Am oftat şi mi-am stins ţigara pe pământ.

- O să ne descurcăm, am spus.

- Leah poate să-şi ia bicicleta la şcoală. De obicei, îşi petrece timpul liber închisă în camera ei. Ştii, nu pot s-o scot de acolo... Să sperăm că totul va reveni la normal. Are nişte reguli, o să-ţi spun despre ele mai târziu. O să fiu aici
în fiecare lună si...

- Stai calm, nu pare atât de complicat.

Pentru mine n-avea să fie, nu aşa cum fusese pentru el. Tot ce trebuia să fac era să mă obişnuiesc să trăiesc cu cineva, ceea ce nu făcusem de ani, şi să păstrez controlul.
Controlul asupra mea. Restul avea să se rezolve din mers. După accident, Oliver se simţise obligat să renunţe la stilul de viaţă lipsit de griji pe care noi doi îl avuseserăm când eram copii pentru a deveni tutorele surorii lui şi a munci într-un domeniu care nu-i plăcea, dar care îi oferea un salariu bun si stabilitate.

Prietenul meu trase aer în piept şi se uită la

mine.

- O să ai grijă de ea, da?
- La dracu, sigur că da!
- Bine, pentru că Leah... e tot ce mi-a rămas.

Am încuviinţat din cap şi ne-am înţeles dintr-o singură privire: el era calm şi ştia că aveam să fac tot ce-mi stătea în putinţă să mă asigur că Leah urma să fie fericită şi eu mi-am dat seama că eram probabil persoana în care Oliver avea cea mai mare încredere.

AXEL

Oliver zâmbi şi ridică paharul.

- Pentru prieteni buni! strigă el.

Am înălţat şi eu paharul cu el şi am sorbit din cocktailul pe care ni-l serviseră. Era ultima sâmbătă înainte ca Oliver să plece la Sidney şi eu insistasem să ieşim puţin. Am sfârşit prin a ajunge în acelaşi loc ca întotdeauna, la Cawanbah, un bar în aer liber aflat la marginea oraşului, lângă malul mării. Fusese numit astfel după denumirea aborigenilor pentru zona aceea şi însemna „loc de întâlnire“, ceea ce însuma spiritul şi identitatea oraşului Byron Bay. Clădirea unde se serveau băuturile şi cele câteva mese erau vopsite într-un albastru intens ce se potrivea cu acoperişul de paie, palmierii şi leagănele ce atârnau de tavan pe lângă bar.

- Nu pot să cred că plec.

L-am înghiontit, şi el râse fără chef.

- O să fie doar un an si o să revii în fiecare lună.
- Cum rămâne cu Leah, la naiba...
- O să am grijă de ea, am repetat. Repetasem aceleaşi

cuvinte încă de dimineaţă de când îi deschisesem usa si ne

puseserăm la punct planul. Am făcut întotdeauna

asta, nu- i aşa? Fereşte-te de necazuri, mergi înainte, despre asta-i vorba.

El se frecă pe faţă şi oftă.

- Doar dacă ar fi atât de simplu.

- Este. Haide, să ne distrăm puţin! După ultima înghiţitură, m-am ridicat. Mai vreau încă două, vrei şi tu la fel?

Oliver încuviinţă din cap, şi m-am îndepărtat de masă, oprindu-mă de câteva ori să salut diverşi cunoscuţi. Era un oraş mic, şi aproape toţi ne cunoşteam unii pe alţii, chiar dacă doar din vedere. M-am sprijinit de bar şi am zâmbit când Madison se strâmbă după ce servi băuturi pentru doi oameni de lângă mine.

- Te-ai întors după mai mult? încerci să te îmbeţi?

- Nu ştiu. Depinde. Dacă mă îmbăt, o să profiţi de mine?

Madison îsi înăbuşi un zâmbet în vreme ce luă o sticlă,

- Ţi-ar plăcea?

- întotdeauna, stii asta.

Se uită direct în ochii mei, împingând paharele în faţă.

- Vrei să te aştept sau ai planuri?

- O să fiu aici când închizi.

Eu şi Oliver am petrecut restul serii bând şi evocând amintiri. Despre momentul când îl chemaserăm pe tatăl lui pentru că ne îmbătaserăm pe plajă, şi, în loc să ne ia şi să ne ducă acasă, el decisese să ne deseneze în caietul lui de schiţe când eram întinşi pe jos, apoi copiase desenul şi îl atârnase peste tot la mine acasă şi la familia Jones, să ne aducă aminte de cât de idioţi fuseserăm. Sau despre momentul când dăduserăm de bucluc în Brisbane cumpărând iarbă: fumaserăm până când eu o luasem rău pe arătură, şi apoi chicotind, aruncasem în apă cheile apartamentului unde stăteam amândoi. Oliver se avântase să le caute, complet îmbrăcat, drogat ca naiba, în vreme ce eu stăteam pe mal şi mă prăpădeam de râs.

Pe vremea aia, ne promiseserăm unul altuia că aveam să trăim întotdeauna în felul ăsta, ca în

locul unde crescuserăm, un trai simplu, relaxat, cu surfing şi
nonconformism din abundentă.

M-am uitat la Oliver si mi-am retinut un oftat înainte
să-mi termin băutura.

- O să plec, nu vreau s-o mai las mult timp singură, spuse el.

- în regulă. Am râs când l-am văzut cum se poticneşte ridicându-se, şi mi-a arătat degetul mijlociu, aruncând câteva bancnote pe masă. Vorbim mâine.

- Ne auzim, răspunse el.

Am mai stat o vreme cu un grup de prieteni. Gavin ne-a povestit despre noua lui prietenă, o turistă care sosise cu două luni în urmă şi sfârşise prin a rămâne pe termen nelimitat. Jake ne-a spus de trei sau patru ori despre designul noii sale plăci de surf. Tom doar bea şi îi asculta pe ceilalţi. Am încetat să gândesc în vreme ce locul se golea, în zorii zilei. Când ultimul client plecă, am ocolit clădirea, am deschis uşa din spate şi m-am strecurat înăuntru.

- Aminteste-mi de ce am atâta răbdare.

Madison zâmbi, închise obloanele şi se apropie, cu un zâmbet senzual pe buze. Degetele ei se agăţară de găicile jeanşilor mei, şi mă trase aproape până când gurile noastre pe jumătate deschise se ciocniră.

- Pentru că fac să merite, murmură ea.

- Improspătează-mi memoria.

I-am scos tricoul minuscul. Nu avea sutien. Madison se
frecă de mine înainte să-mi deschidă fermoarul si să
îngenuncheze încet. Când gura ei deschisă mă cuprinse, am închis ochii sprijinindu-mi mâinile de

peretele din faţă. Mi-am afundat degetele în părul ei, încercând s-o fac să meargă mai repede, mai adânc. Când eram aproape să termin, se trase înapoi. Mi-am pus un prezervativ. Apoi m-am afundat în ea lipind-o de perete, izbindu-mă în ea, tremurând de fiecare dată când o auzeam rostindu-mi numele, simţind clipa: plăcerea, sexul, nevoia. Asta era tot. Şi era perfect.

Februarie

VARA

LEAH

Mă tot uitam la mâinile mele încleştate în vreme ce maşina mergea pe drumul neasfaltat şi soarele după- amiezii colora cerul în portocaliu. Nu voiam să-l văd, nu voiam să văd culoarea sau orice altceva ce să-mi readucă în minte amintirile sau visurile pe care le lăsasem în urmă.

- Să nu-i faci viaţa grea lui Axei, ne face un mare serviciu, îţi dai seama de asta, da, Leah? Şi să mănânci, încearcă să fii bună, da? Spune-mi ce-ţi trece prin minte.

- încerc, am răspuns.

El continuă să vorbească până când frână în faţa unei proprietăţi înconjurate de palmieri şi de tufişuri sălbatice crescute neîngrijit. Mai fusesem acasă la Axei doar de câteva ori şi de fiecare dată îmi păruse a fi altfel. Anul trecut, el fusese cel care trecea pe la apartamentul nostru din când în când, să stea cu noi. Am închis ochii când mă străfulgera un gând cum că, dacă asta s-ar fi întâmplat înainte, însăşi ideea de a sta sub acelaşi acoperiş cu el m-ar fi făcut să simt fluturaşi în stomac şi un nod în gât. Acum însă, nu simţeam nimic. Asa era de la accident: asta era

urma lăsată în mine, golul imens şi pustiu ce făcea

imposibil să construiesc ceva, pentru că nu exista ceva pe care să se sprijine. Nu mai *simţeam* nimic. Şi nici nu voiam. Era mai bine să trăiesc aşa, letargică, doar cu durerea. Câteodată, erau nişte momente, o oarecare despovărare neaşteptată, ca şi cum ceva încerca să se deschidă în mine, dar reuşeam să păstrez controlul în cele din urmă. Era ca si cum mă aflam în fata unui aluat de
pizza plin de cocoloaşe şi de bule chiar înainte de a trece facăleţul pe deasupra lor şi a le nivela.

- Eşti gata?

Fratele meu se uită la mine.

- Cred că da.

Am ridicat din umeri.
AXEL

Voiam să mă întorc în timp doar ca să-i spun vechiului meu eu că eram un netot pentru că spusesem că nu avea să fie complicat. Era al dracului de complicat chiar de la început, când Leah a pus piciorul în casa mea şi s-a uitat în jur fără pic de interes. Nu că ar fi fost multe de văzut: pereţii erau goi, fără vreo poză la vedere, podelele erau din lemn, la fel ca mobila cu diferitele ei culori şi stiluri, livingul era separat de bucătărie printr-un blat şi, după cum zicea mama, decorul semăna cu un bar exotic.

De îndată ce Oliver plecă, la limită cât să ajungă la aeroport, am început să mă simt jenat. Ea nu părea să bage de seamă, doar stătea acolo fără să zică nimic, urmându- mă în vreme ce-i arătam camera de oaspeţi.

- Uite, aici e! Poti s-o redecorezi sau...

Am închis gura înainte să adaug: „Sau orice fac fetele de vârsta ta“. Ea nu era una dintre tinerelele alea radioase care se plimbau prin Byron Bay cu plăcile de surf în spate, îmbrăcate în rochii de

vară. Leah lăsase toate astea în urmă, ca şi cum o legau cumva de trecutul ei.

- Ai nevoie de ceva? am adăugat.

Ea se uită la mine cu imenşii ei ochi albaştri si scutură

din cap înainte să pună geanta pe pat şi să deschidă fermoarul pentru a-şi scoate şi aranja lucrurile.

- Orice ai nevoie, eu sunt pe verandă.

Am lăsat-o singură şi am tras adânc aer în piept.

Nu, n-avea să fie uşor. în tot haosul meu, aveam stabilită o rutină. Mă sculam înainte de ivirea zorilor, beam o cană de cafea şi mergeam să fac surf sau să înot dacă nu erau

valuri; apoi îmi pregăteam prânzul şi mă aşezam la birou să-mi organizez lucrul» De obicei, făceam ceva progrese, făcând puţin din câte ceva, niciodată într-un fel organizat în mod special, în afară de cazul când aveam un termen- limită. Mai târziu, îmi beam a doua si ultima cană de cafea

a zilei, de obicei în vreme ce mă uitam pe fereastră la peisaj. Nu eram un bucătar rău, dar rar aprindeam aragazul, mai mult din cauză că eram leneş decât din alte motive. După masă, aceeaşi poveste: mai munceam, mai făceam surf, stăteam alte câteva ore în tăcere singur pe verandă, aveam pace. După ceai, venea timpul să fumez de seară, puţină lectură sau muzică şi apoi mă culcam.

Prin urmare, în prima zi în care Leah apăru în casa mea, am decis să mă ţin de rutina mea. Am petrecut după- amiaza lucrând la una dintre cele mai recente comenzi, concentrându-mă să realizez o imagine lineară, adăugând detalii până când mi se păru perfectă.

Când am lăsat jos creionul şi m-am ridicat, mi-am dat seama că ea încă nu ieşise din camera ei. Uşa era pe jumătate închisă, aşa cum o lăsasem. Am mers într-acolo, am bătut la usă si am deschis încet.

Leah stătea întinsă pe pat, ascultând muzică, cu părul împrăştiat pe pernă. îşi luă privirea de la tavan şi scoase căştile, ridicându-se.

- îmi pare rău, nu te-am auzit.
- Ce ascultai?
- The Beatles.

Urmă o tăcere încordată.

Aş îndrăzni să spun că toţi cei care îi cunoşteau pe cei din familia Jones ştiau că The Beatles era trupa lor favorită, îmi amintesc lungile nopţi acasă

la ei, dansând pe muzica celor de la The Beatles si cântând si noi tare. Când am început să-i ţin de urât lui Douglas Jones, ani mai târziu, când picta în atelierul din curtea din spate, l-am întrebat de ce lucrează mereu pe muzică şi el mi-a răspuns că era inspiraţia lui, că nimic nu se naşte înlăuntrul tău, nici măcar ideea de bază - contribuţia ta e felul în care zugrăveşti totul. Mi-a mărturisit că notele îi marcau drumul şi vocile strigau fiecare tuşă a pensulei. Pe atunci, obişnuiam să imit tot ce făcea Douglas, admirându-i picturile şi felul relaxat în care zâmbea mereu, şi i-am călcat pe urme şi am încercat să-mi găsesc propria-mi inspiraţie, ceva ce să mă pătrundă în profunzime, dar n- am reuşit niciodată, şi probabil de aceea, la jumătatea drumului, m-am pomenit că fac un ocol neaşteptat, devenind grafician.

- Vrei să prinzi nişte valuri? am întrebat.
- Surf? Leah era încordată în vreme ce se uita la mine. Nu.
- Bine. Mă întorc repede.

Eram nervos în vreme ce traversam cei câţiva metri între casă şi ocean, uitându-mă la bicicleta portocalie rezemată de balustrada de lemn a verandei. Oliver o lăsase acolo după ce o scosese din maşină. Era doar un obiect, dar unul ce reprezenta schimbările pe care nu le asimilasem încă.

Am aşteptat şi aşteptat şi am tot aşteptat până când a venit valul perfect. Apoi mi-am arcuit spatele, mi-am poziţionat picioarele şi m-am ridicat, coborând pe peretele valului şi, odată ce efectiv mi-am dat drumul, m-am îndepărtat de locul unde se spărgea valul şi în cele din urmă m-am cufundat.

Când m-am întors, uşa camerei de oaspeţi era închisă. N-am bătut. Am făcut dus si am mers la bucătărie să fac de mâncare pentru cină. Mersesem la magazin - ceva

neobişnuit - cu o zi înainte. Rar cumpăram mult, dar încercasem să aduc un strop de diversitate în frigider. Tot ce ştiam despre preferinţele culinare ale lui Leah era că îi plăceau acadelele cu căpşune, întotdeauna având una în gură pe când era mică, petrecând ore în şir mestecând la băţul de plastic. Asta şi prăjitura cu brânză făcută de mama, dar nu era de mirare, toată lumea ştia că era cea mai bună din lume.

Pe când tăiam diferite legume în fâşii, mi-am dat seama că n-o cunoşteam pe Leah atât de bine pe cât crezusem. Poate că n-o cunoscusem niciodată. Nu în profunzime. Se născuse pe când eu şi Oliver aveam 10 ani şi nimeni nu se aşteptase ca familia să se mărească. încă îmi amintesc prima zi când o văzusem: avea obraji roz dolofani, degete micuţe ce apucau orice era la îndemână şi părul atât de blond, că era aproape transparent. Rose petrecuse multă vreme povestindu-ne cum din acel moment trebuia să avem grijă de ea şi să ne purtăm bine când eram în preajma ei. Dar Leah îşi petrecea ziua plângând sau dormind, şi noi eram mai interesaţi să vânăm gândaci pe plajă sau să ne jucăm.

Când plecaserăm la facultate în Brisbane, ea abia împlinise opt ani. Când ne întorseserăm, după ce rămăsesem acolo o vreme să lucrăm si să ne terminăm stagiatura, Leah avea aproape 15 ani şi, chiar dacă veniserăm acasă de multe ori, avusesem sentimentul că crescuse dintr-odată, ca şi cum într-o noapte se dusese la culcare fetită si se trezise a doua zi femeie. Era înaltă si slabă cu puţine rotunjimi, ca un vrej de fasole. începuse să picteze câtă vreme fusesem plecat, mergând pe urmele tatălui ei, şi, într-o zi, când traversasem curtea şi mă oprisem în faţa picturii de pe şevalet, nu mă putusem abţine să nu mă mir

de liniile delicate şi de tuşele aproape tremurătoare de culori. Mi se făcuse părul măciucă. Ştiusem că nu putea fi Douglas cel care pictase aşa ceva, pentru că era ceva oarecum diferit acolo, ceva... ce nu puteam explica.

Ea ieşise pe uşa din spate a casei.

- Tu ai făcut asta? întrebasem şi arătasem spre pictură.
- Da. Se uitase bănuitor la mine. E nasoală.
- E perfectă. E... atât de diferită.

Am întors capul să mă uit la ea dintr-un alt unghi, asimilând detaliile, viaţa ce pulsa în ea, tulburarea. Pictase peisajul din faţă: ramurile curbe ale copacilor, frunzele ovale, trunchiurile groase, dar nu era o imagine reală, ci o deformare, ca si cum luasetoate elementele si le amestecase în blenderul minţii ei, pentru ca apoi să le arunce afară într-un talmeş-balmeş, cu propria interpretare specială.

Leah roşise şi rămăsese în faţa picturii, cu braţele încrucişate. Dulcea ei faţă angelică se încruntase, şi ea se uitase la mine cu reproş.

- Mă linguşeşti.
- Ba deloc, la naiba! De ce crezi asa ceva?
- Pentru că tata m-a rugat să-i pictez, spusese ea, arătând spre copaci, şi eu am făcut asta, şi nu arată nici pe departe ca ei. A început bine, dar după aia... după aia...
- După aia ai făcut cum ai simţit tu.
- Crezi?

încuviinţasem din cap şi îi zâmbisem.

- Continuă să faci asa.

în lunile care urmaseră, de fiecare dată când mergeam să-mi văd părinţii sau familia Jones, petreceam un timp cu ea uitându-mă la ultimele ei lucrări. Leah era... era ea însăşi, nu exista nimic

altceva ca ea, n-avea influenţe, liniile ei îi erau atât de caracteristice, încât le-aş fi putut recunoaşte oriunde. Era sclipitoare, şi era ceva ce mă atrăgea la ea, ca şi cum picturile ei mă făceau să continui să caut, să continui să descopăr...

LEAH

M-am dat jos din pat cu un oftat când Axei strigă că e gata cina. Făcuse nişte *tacos* cu legume ce abureau pe aşa- numita măsuţă de cafea, o placă de surf cu patru picioare de lemn, aflată în faţa canapelei. în afară de biroul lui acoperit de prostii, era singura masă din casă, dacă nu puneai la socoteală vechiul cufăr unde îşi ţinea pick-upul. Totul acolo era cât se poate de caracteristic lui, cu obiectele de mobilier ce se potriveau în ciuda faptului că erau atât de diferite, cu ordinea în dezordine, reflectarea liniştii interioare în lucrurile mici.

îl invidiam. Acel mod de a trăi, lipsit de griji şi relaxat, întotdeauna privind înainte fără a se opri să se uite în urmă, întotdeauna concentrat asupra clipei de faţă.

M-am aşezat la unul din capetele canapelei şi am mâncat în tăcere.

- Deci mergi cu bicicleta mâine la şcoală.

Am încuviinţat din cap.

- Ai prefera să te duc cu maşina?

Am scuturat din cap.

- Bine, cum vrei tu. Axei oftă. Vrei nişte ceai?

Mi-am ridicat încet privirea spre el.

- Ceai? Acum?
- întotdeauna beau ceai seara.
- Are cafeină, am şoptit eu.
- Nu mă deranjează.

Axei duse farfuriile la bucătărie. M-am uitat la el peste umăr pe când le ducea. Părul lui era de un

blond murdar, precum grâul copt sau nisipul plajei la apus. Mi-am ferit

repede privirea, confuză, îndepărtând culorile, îngropându-le.

Axei mă strigă după câteva minute, cu o cană de ceai într-o mână şi un pachet de ţigări în cealaltă.

- Vii pe verandă? propuse el.
- Nu, mă duc să mă culc. Noapte bună!
- Noapte bună, Leah! Odihneşte-te!

M-am acoperit cu cearceaful, deşi nu-mi era frig, şi mi- am ascuns capul sub pernă. întuneric. Doar întuneric. în casa lui Alex, nu auzeai nici măcar o maşină trecând pe stradă, nici o voce depărtată, erau doar liniştea şi gândurile mele, ce păreau că se zbat şi strigă încercând să răbufnească. Când am simţit cum anxietatea mă apasă pe piept şi respiraţia îmi devine neregulată, am închis ochii şi am apucat cearceaful, vrând ca totul să dispară. Totul.

A doua zi dimineaţă, l-am găsit în bucătărie.

Tot ce avea pe el era un slip roşu. Făcea pâine prăjită, îmi zâmbi. Şi l-am urât puţin pentru asta, pentru că îmi zâmbea cu buzele acelea perfecte şi cu lucirea din ochi. Am încercat să nu mă uit la el şi am deschis frigiderul să scot laptele.

- Ai dormit bine? întrebă el.
- Mda, am mintit.

Avusesem din nou coşmaruri.

- Eşti sigură că nu vrei să te duc eu?
- Sigur. Dar mulţumesc!

Am plecat de acolo, de la el, nu mult după aceea, şi nu m-am oprit din pedalat până când am ajuns la şcoală şi am lăsat bicicleta legată cu lanţul de un gard vopsit în albastru. Clădirea de lemn era mică, înconjurată de o grădină. M- am uitat în jos când am intrat pe uşă şi n-am vorbit cu nimeni. înainte, ăsta fusese momentul meu

preferat din zi: să ajung în clasă, să-mi găsesc prietenii, să ne spunem unul altuia ultimele bârfe şi să mergem împreună spre clasă. Dar nu mai puteam face asta. încercasem, chiar încercasem, dar exista o barieră între ei şi mine, ceva ce înainte nu fusese.

Când am trecut pe lângă Blair cu capul plecat, părul îmi acoperea parţial faţa. Aş fi vrut să nu fi lucrat acolo. Probabil de aceea îmi lăsasem părul lung: să evit atenţia, să ascund sentimentele pe care ştiam că le puteau vedea toţi în ochii mei. Dacă aş fi putut avea superputeri, aş fi ales să fiu invizibilă. Aşa aş fi putut scăpa de acele priviri pline de milă, cele de la început şi cele venite mai târziu, cele ce păreau a striga că sunt ciudată, că nimeni nu mă înţelegea, că nu încercam destul de tare să revin la suprafaţă şi să respir...

Mi-am petrecut toată dimineaţa stând în banca mea, schiţând spirale pe colţul caietului de matematică, concentrându-mă pe felurile în care liniile se curbau şi pe mişcarea lină a creionului negru. Când ora se termină, mi- am dat seama că abia dacă auzisem ceva din ce spusese profesorul. îmi puneam cărţile în rucsac când Blair intră timidă în clasă şi se apropie de mine. Aproape toţi colegii plecaseră. M-am uitat cu sfială la ea, vrând să scap.

- Am putea vorbi puţin?
- Eu... ăăă... trebuie să plec.
- Doar pentru câteva minute.
- Bine.

Blair răsuflă.

- Am auzit că fratele tău a trebuit să plece la Sydney pentru o vreme şi voiam să ştii că, dacă ai nevoie de ceva, orice, sunt aici pentru tine. întotdeauna am fost, sincer.

Inima începu să-mi bată cu putere.

Voiam asta, voiam ca totul să fie la fel ca înainte, dar nu se putea. De fiecare dată când închideam ochii, îmi reveneau în minte maşina rostogolindu-se iar şi iar, un şanţ verde neclar, ceea ce însemna că nu mai ne găseam pe şosea, un cântec ce se întrerupsese brusc, un ţipăt îngheţat. Şi apoi... şi apoi muriseră, Părinţii mei. Nu puteam uita asta, nu puteam să mă îndepărtez de imagine pentru mai mult de câteva ore, ca şi cum s-ar fi întâmplat cu o seară în urmă, nu cu aproape un an. Nu puteam să merg lângă
Blair si să zâmbesc de fiecare dată când ne intersectam cu
un grup de turişti surferi sau să vorbesc despre ce aveam
să facem în viitor, pentru că tot ce voiam eu să fac era... nimic, nu mă puteam gândi decât la... ei, şi nimeni nu mă putea înţelege. Cel puţin, asta era concluzia la care ajunsesem după câteva sesiuni cu psihologul la care mă trimisese Oliver.

- Nu trebuie să fie la fel, Leah.
- Nu poate fi, am reuşit să spun.
- Dar poate fi nou, diferit. Nu asta făceai când obişnuiai să pictezi? Luai ceva ce exista şi îl interpretai în mod diferit? înghiţi nervos. N-ai putea să faci asta cu prietenia noastră? N-ar trebui să vorbim despre nimic dacă tu nu vrei.

Am încuviinţat din cap înainte să termine, lăsând o mică deschizătură între noi. Blair zâmbi, şi apoi am plecat împreună de la şcoală. Ea îşi luă rămas-bun fluturând o mână în vreme ce eu am urcat pe bicicleta portocalie şi am plecat pedalând.

AXEL

Usa dormitorului ei era încă închisă.

Era în casa mea de aproape trei săptămâni, şi, în fiecare zi, când se întorcea de la şcoală, mânca orice pregătisem eu, în tăcere, fără proteste sau

obiecţii, apoi se închidea între acei patru pereţi. în cele câteva ocazii când am intrat, asculta muzică la căşti sau desena cu un creion ascutit

nimic interesant, doar figuri geometrice, schiţe fără rost.

Probabil cea mai lungă frază pe care mi-o spusese fusese în prima seară, când îmi zisese că ceaiul avea cafeină. După aceea, nimic. Dacă n-ar fi fost o periuţă de dinţi în plus în baie şi n-aş fi început să merg să iau de mâncare din când în când, abia aş fi observat prezenţa ei. Leah ieşea doar să mănânce de prânz şi de cină şi să meargă la şcoală.

Fireşte, mama apăruse de câteva ori cu mâncare, deşi trecusem de câteva ori pe la cafenea să-i spun că totul era în ordine, să mănânc o bucată de prăjitură gratis şi să petrec un timp cu Justin, care era de aşteptat să preia afacerea dacă părinţii mei aveau să renunţe vreodată la dependenţa lor de muncă.

- Cum stă treaba? mă întrebă el.
- Cred că e în ordine. Sau nu, ce dracu să stiu eu?
- E o situaţie grea. Ai răbdare. Nu face ce faci tu de obicei.
- Ce fac eu de obicei?
- Ştii tu, genul ăla de tâmpenie ce-ţi trece prin cap.

Am râs şi am dat cafeaua pe gât dintr-o înghiţitură. Nu fusesem niciodată apropiat de Justin, nu eram genul de fraţi care ies împreună şi se distrează sau se îmbată. N-

aveam nimic în comun şi, probabil, dacă n-am fi avut legături de sânge, am fi fost doi străini şi n-am fi schimbat niciodată mai mult de câteva cuvinte. Când eram mic, mă frapa adesea faptul că el era ancorat în viaţa pe care o lăsasem în urmă în Melbourne, ca si cum ar fi fost smuls de acolo şi aruncat într-un loc pe care nu-l înţelegea cu adevărat. Pentru mine, era exact contrariul. Bucata asta de ţărm era a mea, aproape făcută la comandă pentru mine: libertatea, posibilitatea de a merge desculţ ori de câte ori voiam. Viaţa relaxată, atmosfera boemă, totul.

Am colindat prin Byron Bay după ce mi-am luat rămas- bun de la fratele meu şi am cumpărat nişte fructe organice. Apoi l-am sunat pe Oliver în drum spre casă. Vorbisem cu o zi în urmă, dar el trebuise să închidă imediat, după doar câteva cuvinte, pentru că cineva îi spusese că avea o şedinţă.

- Cum merge? mă întrebă el.
- Mai am nişte întrebări.
- Te ascult, replică el.
- Leah petrece întreaga zi închisă în camera ei.
- Ţi-am spus, are nevoie să fie singură.
- Pot eu să întrerup asta?

Se lăsă tăcerea la celălalt capăt al liniei.

- Ce încerci să-mi spui, Axei?
- Nu ai rugat-o să înceteze să se izoleze?
- Nu, nu merge aşa, psihologul ne-a spus...
- Trebuie să fiu de acord cu toate astea? am întrebat.
- Da. E o chestiune de timp. A avut o perioadă dificilă.

Mi-am reţinut impulsul de a-l contrazice şi mi-am muşcat limba. Apoi mi-a vorbit despre munca lui acolo, despre treburile organizatorice pe care le

făcuse în aceste trei săptămâni. Dacă avea noroc, poate reuşea să îşi scurteze cu câteva luni şederea în Sydney. Nu voiam să-mi permit să mă simt uşurat înainte de a şti sigur.

Era sâmbătă. Ea petrecuse întreaga dimineaţă izolată şi începea să-mi pună răbdarea la încercare, chiar dacă Oliver urma să sosească luni şi aveam să-mi recapăt normalitatea pentru şapte zile. Nu e că n-o înţelegeam - bineînţeles că îi înţelegeam durerea, dar asta nu schimba lucrurile, nu schimba prezentul. Aşa cum spunea psihologul la care Oliver o dusese pentru numeroase şedinţe, ea nu parcurgea corect fazele durerii. în teorie, rămăsese blocată în prima fază, negarea, dar eu nu eram de acord cu toate astea. Poate că de aceea am bătut la usă.

Leah ridică privirea şi îşi scoase căştile.

- Valurile sunt bune, ia-ţi placa!

Ea clipi, nedumerită. Atunci mi-am dat seama că, de fiecare dată când îi propuneam ceva, propunerea lăsa impresia că era o întrebare. O întrebare la care Leah se simţea îndreptăţită să spună nu. Dar asta nu era o întrebare.

- N-am chef, dar mulţumesc.
- Nu mă lua cu asta. Miscă-ti fundul!

Ea se uită la mine alarmată. Am văzut cum pieptul i se ridică şi coboară din cauza respiraţiei accelerate, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la atac, după toate acele zile liniştite. Nici eu nu-l plănuisem şi îi promisesem celui mai bun prieten al meu că n-o să fac asa ceva, dar aveam încredere în instinctele mele. Si aveam o nevoie instinctivă s-o scot din camera aia, o mare dorinţă s-o târăsc din locul ăla. Leah se ridică ţeapănă, încordată.

- Nu vreau să merg, Axei.
- Te aştept afară.

M-am întins în hamacul agăţat între două grinzi pe verandă, unde de obicei citeam noaptea sau stăteam cu ochii închişi, ascultând muzică. Am aşteptat. Zece minute. Cincisprezece. Douăzeci. Douăzeci şi cinci. După o jumătate de oră, a apărut, strâmbând din nas dezgustată, cu părul strâns într-o coadă de cal şi expresia marcată de uimire.

- De ce vrei să merg?
- De ce vrei să stai?
- Nu ştiu, răspunse ea încet.
- Nici eu. Hai să mergem!

Leah m-a urmat în tăcere, şi am parcurs scurta distanţă ce ne despărţea de plajă. Nisipul alb ne întâmpină cald sub soarele amiezii, si ea îsi scoase rochia si rămase acolo în

bikini. Nu ştiu de ce, dar mi-am ferit privirea şi m-am uitat la placa de surf înainte de a i-o da.

- E scurtă, se plânse ea.
- Aşa cum ar trebui. Te face mai iute.
- Mai înceată, ripostă ea.

Am zâmbit, nu ca reacţie la răspunsul ei, ci pentru că era prima dată în acele trei săptămâni nesfârşite când aveam ceea ce s-ar putea numi o conversaţie. M-am îndreptat către apă, şi ea mă urmă fără a se plânge.

Oraşul era un centru de atracţie pentru surferi, dar valurile nu erau de obicei mari. Cu toate astea, în acea zi, fenomenul cunoscut sub numele de valul Byron Bay îşi făcuse apariţia. Se petrecea când cele trei puncte se întâlneau când era flux, creând un val lung ce avansa spre dreapta, începând de la marginea promontoriului, şi intra în golf în tuburi regulate, sincronizate.

Nu ratasem niciodată o ocazie ca asta.

Ne-am îndreptat spre larg. Odată ajunşi acolo, n-am rostit nici un cuvânt, doar am stat pe plăcile noastre şi am aşteptat, am aşteptat momentul perfect... Leah reacţionă şi
mă urmă când am făcut semn si am luat-o din loc,
mirosind cum se apropie un val bun, simţind o energie crescândă în apa cu scoici.

- Vine, am şoptit.

Apoi am înotat, grăbindu-mă, şi m-am ridicat pe placă înainte să alunec în val, ocolindu-l, prinzând viteză pentru a-mi face mişcarea. Ştiam că Leah venea după mine. O puteam simţi în spatele meu, deschizându-şi drum pe peretele valului.

Fericit, m-am uitat peste umăr.

O secundă mai târziu, ea dispăru.

LEAH

CAPITOLUL 10

Apa mă izbi, şi am închis ochii.

Apoi culoarea dispăru, şi m-am simţit din nou în siguranţă faţă de acele amintiri ce câteodată încearcă să se furişeze, fată de viata ce nu mai era acolo, fată de lucrurile pe care obişnuiam să le vreau şi de care nu-mi mai păsa. Pentru că nu era drept ca totul să rămână la fel, acum, când nimic nu era la fel. Eram atât de departe de fosta mea viaţă, încât câteodată simţeam de parcă aş fi murit şi eu în ziua aia.

Am deschis ochii.

Apa se învolbura în jurul meu. Mă scufundam. Dar nu simţeam nici o durere. Doar gustul sărat al apei în gură. Doar calm.

Şi apoi l-am simţit. Mâinile lui trăgându-mă lângă el, puterea lui, impulsul lui împingându-ne în sus. Apoi ne lovi soarele, când am ieşit la suprafaţa apei. Mi se făcu greaţă. Am tuşit. Axei îşi trecu degetele peste obrajii mei, şi ochii lui, de un albastru atât de întunecat încât părea negru, se uitară direct spre mine.

- Rahat, Leah, scumpo, eşti bine?

M-am uitat la el, zdruncinată. Simţind... simţind ceva.

Nu, nu eram bine. Nu dacă îl simţeam din nou.

AXEL

Panică. S-o pierd din vedere - asta era panică. Încă îmi simţeam inima în gât când ne-am întors acasă şi nu mă puteam opri din a mă gândi la ea scufundându-se în apele agitate din jurul ei, la cât de fragilă arăta. Voiam s-o întreb de ce nu încercase să iasă la suprafaţă, dar mi-a fost frică să rup tăcerea. Sau poate că, de fapt, mă temeam de răspunsul ei.

Am rămas în bucătărie în vreme ce ea făcu un

CAPITOLUL 11

duş, uitându-mă pe fereastră, cumpănind în minte ideea de a lua telefonul şi a-l suna pe Oliver. Când Leah ieşi şi se uită la mine, nervoasă si ruşinată, a trebuit să mă abţin să nu mă iau de ea.

- Cum te simţi?
- Bine, doar că mă luase ameţeala.
- Când ai căzut în apă?

Ea îşi feri privirea şi încuviinţă.

- Sunt la mine în cameră, spuse ea,
- Bine. Dar în seara asta vreau să vorbesc cu tine.

Leah deschise gura să protesteze, dar apoi merse în camera ei şi închise uşa. Am tras adânc aer în piept, încercând să mă calmez. Am mers desculţ pe veranda din spate, m-am aşezat pe treptele de lemn crăpate şi mi-am aprins o ţigară.

Al naibii să fie, chiar trebuia să vorbim.

Am tras un ultim fum din ţigară înainte de a intra din nou. M-am dus la birou şi am scotocit printre hârtii până când am găsit o foaie albă. Am luat un pix şi am notat toate întrebările ce-mi veniseră în cap în aceste trei

săptămâni. Am pus hârtia la îndemână şi am continuat să scriu în vreme ce pregăteam cina. Am terminat salata şi am bătut la uşa ei. Nu a obiectat când am spus că ar trebui să mâncăm afară.

Cerul era plin de stele şi puteai mirosi marea.

Am mâncat în tăcere, aproape *fără.* să ne uităm unul la altul. Când am terminat, am întrebat-o dacă voia ceai, dar ea scutură din cap, aşa că m-am dus la bucătărie să pun farfuriile în chiuvetă. Când m-am întors, Leah stătea întoarsă cu spatele, sprijinindu-se de balustradă şi uitându-se în întuneric.

- Stai jos, i-am spus.

Ea oftă tare înainte de a se întoarce.

- E necesar? Plec poimâine.
- Şi te întorci după o săptămână, am răspuns.
- N-o să te deranjez. Se uită la mine rugător. îmi amintea de un animal înspăimântat. N-am vrut să merg, tu eşti cel care m-a făcut să intru în apă..,
- Nu despre asta e vorba. O să petrecem mult timp împreună anul ăsta, şi trebuie să ştiu nişte lucruri. Am luat o gură de ceai şi m-am uitat în jos la foaia de hârtie din mână, plină de întrebări. Pentru început, nu ai prieteni? Ştii ce vreau să spun, persoane cu care să-ţi petreci timpul, ca, de exemplu, alte fete de vârsta ta.
- Glumeşti?
- Nu, absolut deloc.

Leah se opri. Nu mă grăbeam, aşa că m-am aşezat în hamac şi mi-am lăsat ceaiul pe balustrada de lemn, în vreme ce-mi aprindeam o ţigară.

- Am avut. Am. Cred.
- Cum se face, atunci, că nu ieşi niciodată?
- Pentru că nu vreau, nu mai vreau.
- Cât timp o să fie aşa? am întrebat.
- Nu stiu!

Respira sacadat.

- Bine... Am observat ridurile de pe fruntea ei, felul în care gâtul i se mişca atunci când înghiţea. Asta răspunde la trei dintre întrebările mele. M-am uitat la hârtie. Cum merge şcoala?
- Normal, cred.
- Crezi sau stii?
- Ştiu. De ce-ţi pasă?
- Nu te văd niciodată învăţând.
- De fapt, nu-i treaba ta.

M-am bătut peste bărbie de câteva ori. Apoi m-am uitat la ea. Ca de la egal la egal. Nu ca şi cum ea era cineva care avea nevoie de ajutorul meu şi eu eram gata să i-l acord. Am văzut teamă în ochii ei. Teamă pentru că ştia ce aveam să-i spun.

- Nu vreau să trebuiască să-ţi amintesc asta, dar, pentru un an, fratele tău se speteşte muncind pentru tine, ca tu să te poţi duce la facultate, ca să poţi merge înainte..,

Am închis gura când ea începu să suspine.

M-am ridicat, simtindu-mă ca un ticălos, si am îmbrăţişat-o. Trupul i se scutura lipit de al meu, şi am închis ochii, rezistând, rezistând chiar dacă durea, pentru că n-aveam de gând să îmi cer iertare pentru ce spusesem,
căci ştiam că asa trebuia să fie.

Leah se retrase si îsi sterse obrajii.

Am stat acolo lângă ea, cu braţele pe balustrada de lemn din jurul verandei, cu vântul umed al nopţii bătând în jurul meu. Mi-am luat însemnările.

- Mai departe. O adusesem exact acolo unde voisem: despicată în două, tremurând. Dezbrăcată de armura pe care o purta mereu. De ce nu pictezi?

Dacă n-as fi văzut atâtea lucruri diferite în ochii ei, as fi

putut scormoni prin părţile pe care le disecam, să încerc s- o înţeleg - dar nu ajunsesem încă acolo.

- Nu suport culorile.
- De ce? am şoptit.
- Pentru că îmi amintesc de trecut si de el.

Douglas Jones. Mereu mânjit de vopsea, culori, viaţă. Mai aveam o mulţime de întrebări pe pagină. „De ce nu poţi accepta ce s-a întâmplat? De ce îţi faci asta? Cât timp

crezi că o să fii aşa?“ Am făcut hârtia ghem şi am băgat-o în buzunarul pantalonilor.

- Ai terminat? întrebă ea nesigură.
- Da.

Mi-am aprins încă o ţigară.

- Credeam că te-ai lăsat.
- M-am lăsat. Nu fumez. Nu în felul în care o fac fumătorii.

Ea zâmbi. Era un zâmbet timid, trecător, dar, pentru o milisecundă, fusese acolo, luminându-i faţa, întinzându-i buzele, doar pentru mine.

LEAH

Nu-mi aduc aminte când m-am îndrăgostit de Axei, nu
stiu dacă era o zi anume sau dacă sentimentul era acolo
»
dintotdeauna, adormit, până când să cresc mare şi să devin conştientă că să doreşti pe cineva, să tânjeşti după o privire a lui mai mult decât după orice altceva în lume era dragoste. Sau cel puţin asta credeam când aveam 13 ani, când el locuia în Brisbane cu fratele meu. Dacă venea în vizită, petreceam noaptea de dinainte incapabilă să dorm,
cu fluturi în stomac. Obisnuiam să-i scriu numele în
»
calendarul meu zilnic, vorbeam cu prietenii mei despre el, îi memoram fiecare gest, ca şi cum ascundea un mesaj important. Mai târziu, când Axei s-a întors şi s-a stabilit în Byron Bay, am început să-l iubesc cu toată fiinţa mea. Tot ce aveam nevoie era să-l ştiu aproape şi să las acel sentiment să crească chiar şi atunci când tăceam, de parcă era într-un cufăr, unde îl protejam şi îl hrăneam în visurile
mele cu ochii deschisi.
»

Prima dată când i-au căzut ochii pe o pictură a mea, a fost ca şi cum lumea se oprise în loc:

CAPITOLUL 12

fiecare fir de iarbă, fiecare bătaie de aripi a păsărilor. Mi-am pierdut răsuflarea uitându-mă pe fereastră în vreme ce el şi-a întors capul, cu ochii la pânză. O lăsasem acolo după ce petrecusem dimineaţa pictând acea porţiune de pădure ce creştea în spatele casei noastre, încercând să urmez instrucţiunile tatălui meu.

Când picioarele m-au ascultat, am mers afară.

- Tu ai făcut asta? m-a întrebat el.
- Da. M-am uitat bănuitor la el. E nasoală.
- E perfectă. E... atât de diferită.

Am simtit cum rosesc, încrucisându-si braţele.

- Mă linguşeşti.
- Ba deloc, la naiba! De ce crezi asa ceva?

Am ezitat, fără a-mi lua ochii de la el.

- Pentru că tata m-a rugat să-i pictez, am spus, arătând spre copaci, şi eu am făcut asta, şi nu arată nici pe departe ca ei. A început bine, dar după aia... după aia,..
- După aia ai făcut cum ai simţit tu.
- Crezi?

A încuviinţat din cap înainte să-mi zâmbească.

- Continuă să faci tot asa.

Axei lăuda pânza plină de linii pe care până şi eu mă chinuisem s-o înţeleg, deşi, într-un fel pe care nu-l puteam explica, se potriveau, se îmbinau una cu alta, mergeau.

Părul lui blond murdar se mişca în bătaia vântului, si am

simţit nevoia să inventez amestecul perfect pentru a reda acea nuanţă; o bază de ocru cu puţin maro, umbre la rădăcini, razele de soare presărate pe vârfurile cele mai subţiri ce se ondulau uşor. Mai târziu, aveam să mă concentrez asupra pielii lui, asupra bronzului care acoperea cei câţiva pistrui de pe nas, asupra ochilor aproape închişi, asupra zâmbetului răutăcios, şiret, dar în acelaşi timp

lipsit de griji, acolo în dezordinea lui, în el însusi...

AXEL

Credeam că aveam să mă simt al dracului de uşurat în ziua când Oliver reveni ca să-şi petreacă cu sora lui ultima săptămână a lunii, dar abia dacă am observat diferenţa, într-atât de slabă, aproape eterică, fusese trecerea lui Leah prin casa mea,

în următoarele zile, am păstrat obiceiul de a găti. Nu ştiu de ce, dar mi se părea relaxant. Viaţa mea reveni la ceea ce fusese dintotdeauna: trezitul în zori, cafea, plajă, prânz, lucru, cafeaua numărul doi şi o după-amiază relaxată. Am început să merg din nou gol prin casă, să las uşa băii deschisă când făceam duş, să pun muzică tare noaptea, să mă masturbez în living. Diferenţa era că aveam intimitate, puteam face toate lucrurile alea pe care nu le puteam face în prezenţa ei şi le-am făcut, mai puţin pentru că am vrut şi mai mult pentru a-mi marca teritoriul.

Vineri am reuşit să realizez două comenzi, asa că am

decis să fac surf după-amiază: să caut valurile, să alunec peste ele până când mi-am simţit muşchii umflaţi de efort. Era încă zi când m-am întors acasă şi l-am găsit pe fratele meu stând pe canapea şi pe nepoţii mei de şase ani împleticindu-se prin living. Am ridicat din sprâncene, lăsând în urmă o dâră de apă (De ce să mă obosesc să şterg, când apa se usucă singură? Trebuie doar să ai răbdare). Justin merse spre bucătărie.

- Ce te-a făcut să crezi că poţi să dai buzna fără să întrebi?
- Mi-ai dat o cheie, îmi aminti el,
- Da, pentru urgenţe.

- Asta e una, în afară de asta, dacă ai fi răspuns la telefon în loc să-l lasi închis zile în sir, n-ar fi trebuit să vin.

Am nevoie de ajutorul tău.

Am luat o bere din frigider şi i-am dat şi lui una, dar el refuză.

- Vorbeşte, am spus după prima înghiţitură.
- Azi e aniversarea noastră.
- Şi ar trebui să-mi pese pentru că...
- Am uitat de asta. Nu ştiu unde mi-a fost capul. Emily a fost ofticată toată ziua, ştii cum e, trântind uşile, aruncându-mi priviri aiurea pe care nu le-am înţeles, genul ăla de lucruri. în cele din urmă, mi-am adus aminte ce zi era, şi, ce aiureală, frate, acum...
- Nu mai spune vreodată *aiureală* sub acoperişul meu.
- E pentru copii. Sunt ca bureţii, pe cuvânt.
- Treci la subiect, Justin!
- Poti sta cu ei? Doar în seara asta.

Am închis ochii si am oftat. Când se transformase casa mea într-o pensiune de familie? Nu că n-aş vrea, o adoram pe Leah, îmi iubeam nepoţii, dar nu şi responsabilităţile pe care le aduceau cu ei. îmi văzusem întotdeauna de treaba mea, şi îmi plăcea să fiu singur. îmi convenea. Nu eram genul care simte nevoia să interacţioneze cu lumea. Aş putea sta săptămâni la rând fără să văd pe cineva şi n-aş simţi nevoia. Dar se pare că acum eram condamnat să experimentez efectele vieţii în comun. Nu avusesem decât o dată grijă de gemeni, şi asta mă aduse la următorul subiect:

- De ce nu-i lasi cu mama si tata?
- Azi e concursul de prăjituri.

Mi-am imaginat-o pe mama la talcioc, mâncarea aia, muzica si babilonia din suburbii, criticând

deserturile

tuturor, probabil făcându-le pe celelalte concurente să plângă cu privirile ei răutăcioase, doar ca să iasă ea pe primul loc. Byron Bay era faimos pentru multele lui cafenele, şi toate aveau prăjiturile lor de casă. Dar, fără vreo îndoială, ale familiei mele erau cele mai bune.

- Bine, o s-o fac, am acceptat, uitându-mă la el amuzat. Dar sper ca sexul tău de împăcare să merite.

Justin îmi dădu un pumn în umăr,

- N-o să fie nici o împăcare.

- Ah, deci o să fie un sex sălbatic de ură. Nu conteneşti

să mă uimeşti.

- Se poate. Emily nu ştie că am uitat şi nici n-o să ştie. Am rezervat o cameră în Ballina. O să-i spun că era o surpriză şi că de aia nu i-am zis nimic toată ziua. Am râs, şi el mi-a aruncat o privire ucigaşă. în ce priveşte copiii, am pus tot ce ar putea avea nevoie într-un rucsac, împreună cu un schimb de haine. O să venim să-i luăm mâine-dimineaţă. încearcă să te porţi ca o persoană normală. Să nu-i laşi să stea treji până dimineaţă, Adu-ţi aminte să-ti tii telefonul deschis.

- îmi dai dureri de cap.

- Mulţumesc pentru asta, Axei! îţi rămân dator.

Fratele meu plecă după ce îşi îmbrăţişă şi îşi sărută

copiii într-un mod exagerat, de parcă plecau la război şi nu avea să-i mai vadă niciodată. Când închise usa, m-am

încruntat, si ei izbucniră în râs.

- în regulă, băieţi, ce-aţi avea chef să faceţi?

Connor şi Max zâmbiră, arătându-şi golurile dintre

dinţi.

- Să mâncăm bomboane!
- Să pictăm cu tine!
- Să stăm în hamac!
- Mai bine să facem o listă. M-am dus la birou, am luat o foaie de hârtie şi am început să notez fiecare idioţenie pe care o rosteau nepoţii mei. Prostii, dar bineînţeles că majoritatea sunau fantastic. Asta era cea mai bună parte din a fi unchi: de fiecare dată când îi vedeam, tot ce aveam de făcut era să ne distrăm.

Când se înnoptă, am mâncat spaghete cu ketchup (porţia lui Connor era mai degrabă ketchup cu spaghete), am scos vechea consolă de jocuri video pe care o ţineam în dulap să mă joc cu ei şi le-am dat voie să se legene în hamac pentru un timp, l-am lăsat să folosească şi câteva dintre vopselele mele, şi, când m-am înapoiat în living după ce am spălat vasele, l-am găsit pe Max pictând un copac pe peretele de lângă televizor. Am ridicat din umeri, gândindu-mă că aveam mai mult decât suficientă vopsea ca să repar catastrofa a doua zi dimineaţă. M-am dus în spatele lui şi l-am apucat de mâna în care ţinea pensula.

- Linii mai fine, vezi?
- Şi eu vreau să pictez, spuse Connor.

înainte să-mi dau seama, era aproape trecut de miezul nopţii, aveam o parte din perete acoperită de picturi ale copiilor şi nu îmi deschisesem telefonul, Justin avea să mă omoare. Venise ora de culcare. Amândoi protestară în cor.

- Cum e cu bomboana?
- E pe listă, îmi aminti Max.
- N-am nici una. Păi, acum, că ai amintit asta...

Când mersesem la magazin săptămâna asta, luasem o mână de acadele cu căpşune în formă de inimă de care îi plăceau lui Leah când era mică.

Am scos câteva din bufet şi li le-am dat. Mi-am găsit mobilul în sertarul cu lenjerie. Aveam şase apeluri de la Justin. I-am scris să-i spun că totul era în ordine. Mai aveam un mesaj de la Madison, care spunea că ar trebui să ne vedem sâmbătă seară. I-am răspuns cu un simplu *da* şi m-am întors în living.

- în regulă, băieţi, e ora de culcare.

Nu au protestat, I-am însoţit în camera de oaspeţi, şi amândoi s-au cuibărit în acelaşi pat. Chiar înainte de a stinge lumina de pe noptieră, am văzut hârtiile pe care Leah le lăsase pe masă. Le-am luat şi m-am dus cu ele pe verandă. Am aprins o ţigară şi le-am studiat. Una câte una. încet. Uitându-mă atent la spiralele ce umpleau prima pagină; un desen mecanic, fără sens, aşa cum făceam eu, M-am mai uitat la câteva până când am găsit ceva ce mi-a atras cu adevărat atenţia. Am dat afară dintr-odată tot fumul din plămâni şi am întors pagina în vreme ce am conştientizat că, văzute pe orizontală, acele linii tremurânde alcătuiau o faţă privită din profil. Desenul era în cărbune. Lacrimi negre lunecau pe faţa unei fete, încremenite acum pentru totdeauna pe acea hârtie, şi ceva

din expresia ei mi se păru deopotrivă tandră şi plină de tristeţe, Mi-am plimbat degetele peste lacrimi, mâzgălindu-le, până când deveniră şiruri cenuşii. Apoi mi-am retras mâna de parcă m-aş fi ars, pentru că nu pictasem niciodată în felul ăla, încercând să exprim ceva intim - pur şi simplu, pentru mine nu funcţiona aşa.

LEAH

Timp de luni întregi, m-am simţit egoistă şi inutilă, neputând să merg mai departe, dar nu ştiam ce să fac în legătură cu asta. într-o zi, cu ochii roşii şi umflaţi de la atâta plâns, m-am surprins aruncând o pelerină pe mine,
astfel încât durerea să nu mă ude, si cumva mi-am dat

seama atunci că fericirea, râsul, dragostea şi toate lucrurile bune pe care le ştiusem nu mă puteau nici ele atinge.

Am citit cândva că sentimentele sunt cumva schimbătoare: că durerea se poate transforma în apatie, de exemplu, şi se poate manifesta prin intermediul altor senzaţii. Eu provocasem asta, îmi făcusem emoţiile să rămână devastate, îngheţate într-un fel ce mi-a permis să le fac faţă. Şi totuşi... Axei găurise pelerina aia în mai puţin de trei săptămâni. îmi fusese frică de asta încă de la început. Atât de mult, încât nu voiam să mă întorc la speranţa lui, la locul ăla ce era atât de mult al lui, încât mă făcea să mă simt împresurată.

Cred că încă mă gândeam la asta, când, în ultima seară înainte să plece, Oliver a spus că ar trebui să mâncăm pizza la cină şi să ne uităm la un film. Primul meu impuls fusese să refuz. Al doilea fusese s-o iau la goană şi să mă închid în camera mea. Si al treilea... al treilea ar fi fost ceva asemănător dacă vorbele lui Axei despre efortul pe

CAPITOLUL 14

care îl făcea fratele meu pentru mine nu ar fi continuat să mi se repete în minte. Vocea îmi tremură când am rostit acel încet *da.* Oliver zâmbi, se aplecă spre mine şi mă sărută pe frunte.

Martie

TOAMNA

AXEL

Leah se întoarse. Si, odată cu ea, usa închisă, liniştea în casă, privirile furişe. Dar ceva era diferit. Ceva era nou. N- o lua la goană când se termina cina, ci stătea acolo pentru o vreme, frământând distrasă şervetul în mână sau oferindu-se să spele vasele. Câteodată, după-amiezile, când mânca un fruct şi se sprijinea de bufet, se uita înspre mare pe fereastră: absentă, pierdută.

în acea primă săptămână, am întrebat-o de trei ori dacă voia să vină cu mine la surf, dar ea refuză, şi, după ce se întâmplase ultima oară, n-am forţat-o. N-am spus nimic atunci când pisica tricoloră veni în vizită şi Leah se duse să-i dea mâncarea rămasă de la cină. N-am spus nimic în acea primă sâmbătă seară când stăteam întins în hamac şi i-am auzit paşii în spatele meu. Pusesem un disc şi, nu ştiu de ce, îmi venise gândul ăsta cum că acordurile cântecului care se auzea o înşfacaseră de păr şi o aduseseră afară pe verandă, notă după notă.

- Pot sta aici?
- Bineînţeles. Vrei nişte ceai?

Ea scutură din cap şi se aşează pe una dintre pernele de pe podeaua de lemn,

- Cum a fost săptămâna asta?
- La fel ca întotdeauna. Normală.

Aveam o mulţime de întrebări să-i pun, dar nici una la care ar răspunde, aşa că nu m-am mai obosit să le aduc în discuţie. Am oftat relaxat, contemplând cerul înstelat, ascultând muzică, trăind clipa, prezentul ăsta.

- Axei, esti fericit?

- Fericit...? Bineînţeles.
- E uşor? şopti ea.
- Ar trebui, nu-i asa?
- Obisnuiam să cred că da.

M-am ridicat în hamac. Leah stătea cu genunchii strânşi la piept. Părea mică în întunericul nopţii.

- E ceva greşit la ce ai spus acum. înainte, erai fericită pentru că nu te gândeai la asta, şi cine se gândeşte când are lumea la picioare? în acele clipe, doar trăieşti, doar simţi.

în ochi avea o teamă. Dar si dor.

- N-o să mai fiu vreodată asa?
- Nu ştiu, Leah. Vrei să fii?

Ea înghiţi şi îşi linse nervos buzele înainte de a inspira adânc. Am îngenuncheat lângă ea, am luat-o de mână şi am încercat s-o fac să mă privească în ochi.

- Nu pot... să respir...
- Ştiu. încet. Uşor..., am şoptit. Sunt aici, scumpo. Sunt chiar lângă tine. închide ochii. Gândeşte-te doar... Gândeşte-te la mare, Leah, la o mare agitată, care începe să se liniştească. O vezi în minte? Aproape că nu mai sunt valuri...

Nici măcar nu ştiam sigur ce îi spuneam, dar am reuşit s-o fac să respire mai lent, mai relaxat. Am însoţit-o până
în camera ei, si ceva a tremurat în mine când îmi ură
noapte bună la uşă. Compasiune. Neputinţă. Naiba ştie.

în acea noapte, mi-am întrerupt rutina. în loc să citesc puţin şi să mă culc, am deschis computerul şi am dat deoparte lucrurile pe care le aveam pe tastatură înainte de a căuta *anxietate.* Am petrecut ore citind şi luând notiţe.

„Tulburare de stres posttraumatic: o afecţiune

psihică ce apare la oamenii care au trecut prin momente traumatice în viată.“ Am mai luat si alte notite. „Cei afectati au
frecvent coşmaruri si îsi reamintesc această experienţă.
Alte semne tipice sunt nelinişte, palpitaţii şi transpiraţie excesivă.“ Am continuat, neputând să dorm: „Distanţarea, paralizia în faţa unor experienţe noi, reale. Pierderea interesului fată de hobbvuri si distracţii.“

Am aflat că există patru tipuri de tulburări de stres posttraumatic.

în primul, oamenii retrăiesc în mod constant evenimentul declanşator. în al doilea, sunt surescitaţi, percepând constant pericole sau surprize. în al treilea, se concentrează asupra gândurilor negative şi asupra propriului sentiment de vinovăţie. Şi în al patrulea... rahat, al patrulea era Leah, 100%. „Adoptă evitarea ca tactică. Cei afectaţi arată şi transmit insensibilitate emoţională sau indiferenţă în faţa activităţilor cotidiene şi evită locurile
sau lucrurile care îi fac să-si aducă aminte ce s-a mtamplat.

Duminică m-am trezit în zori, desi dormisem doar
câteva ore. Era o zi însorită, dar temperatura scăzuse. Am făcut cafea, am lăsat-o pe Leah să doarmă, mi-am luat placa de surf şi am plecat spre plajă. Dar, când am văzut delfinii atât de aproape de mal, am mers înapoi, pentru că nu puteam s-o las să piardă asta şi aveam nevoie ca ea să fie acolo lângă mine în valuri, acum, că începusem s-o înţeleg, ca pe o ghicitoare pe care vrei s-o dezlegi sau ca un puzzle la care încă nu găseşti o piesă.

Am bătut la uşă, dar n-a răspuns, aşa că am

deschis-o încet. Asta a fost prima mea greşeală. Am tras aer în piept când am văzut-o în pat, pe spate, îmbrăcată doar cu un tricou şi chiloţi albi. Picioarele ei goale erau înfăşurate în cearceaf. Se mişcă puţin, şi eu am închis uşa şi am plecat.

- La dracu! am spus pregătindu-mă să mă avânt în mare.

Am petrecut câteva ore în apă.

Cred că de aceea a venit ea să mă caute.

Fiind încă în apă, am văzut-o stând aproape de mal, cu picioarele încrucişate şi cu ochii aţintiţi spre orizont. Ceva mai târziu, am ieşit istovit, cu placa sub braţ. M-am trântit lângă ea, întinzându-mă pe nisip fără a scoate o vorbă.

- îmi pare rău pentru aseară, n-am vrut să te sperii!

- E anxietate, Leah, nu-i vina ta. Cu cât încerci s-o eviţi, cu cât crezi că poţi, cu atât mai rău va fi. Lucrurile nu sunt întotdeauna uşoare, dar, încetul cu încetul, o să reuşeşti.

- Nimeni nu mă crede, dar eu încerc.

O credeam. Eram convins că se lupta în fiecare zi să meargă înainte fără să-şi dea seama că ea era singura care îşi punea frână. De vrut voia. Dar instinctele ei erau mai puternice şi instinctele îi strigau că drumul spre ţelul ei era prea anevoios, că cel mai bun lucru ar fi să rămână acolo unde era, ghemuită, protejată, ancorată într-un loc pe care si-l construise ea însăsi.

A doua zi, după ce am văzut-o dispărând pe alee pe bicicleta portocalie, m-am suit în camionetă şi m-am dus la cafenea să cer favoarea pe care mi-o datora fratele meu şi să primesc un mic-dejun gratuit. Am comandat cafea şi o felie de prăjitură.

- Cum a decurs noaptea? O tăvăleală pe cinste?

- Cu nevasta mea nu-i o tăvăleală oarecare, Axei. Ai grijă cum vorbeşti.

- OK, ai dreptate. E o tăvăleală de nota zece. Scuze!

Fratele meu se încruntă la mine, şi am râs, pentru că
vorbisem serios. Emily era o partidă grozavă, încă îmi era greu să pricep ce căuta ea cu Justin.

- Ah, e vreo tăvăleală de nota zece pe-aici?

Tata îşi făcu apariţia cu obişnuitul lui zâmbet. îi plăcea să cocheteze cu argoul şi să vorbească precum surferii şi hipioţii din zonă, dar niciodată nu-i ieşea bine, şi mama îl plesnea mereu amical după ceafă ori de câte ori îl auzea.

- Las-o baltă, tată! Axei. E un idiot.

- Copiii tăi sunt de părere că sunt cel mai mişto unchi din lume.

- Copiii mei au şase ani, răspunse el, dându-şi ochii peste cap. Şi încă sunt supărat pe tine pentru că i-ai lăsat să-ţi deseneze pe pereţi. Ce-a fost în capul tău? Alaltăieri au distrus livingul şi nu erau în stare să priceapă de ce ţipam la ei.

- Le-am spus că pot s-o facă o zi. Dacă au făcut altfel, nu-i problema mea. Trebuie să plec, vorbim mâine.

- Ia-o uşor, omule! strigă tata rânjind.

Am încercat să nu râd în vreme ce îmi luam rămas-bun, m-am suit în maşină şi am condus o vreme până în oraşul următor. Nu că nu puteam cumpăra ce voiam din Byron Bay, dar era mai puţină varietate şi preţurile erau, de obicei, mai mari. Nu m-am grăbit alegând. Voiam ca totul să fie nou, nefolosit, fără urme sau amintiri. Am profitat de ocazie să îmi iau nişte materiale pentru lucru de care aveam nevoie. Când am ajuns acasă, am mers pe verandă şi am lăsat totul pregătit. După aceea, am pus în frigider sushi pe care-l cumpărasem şi am aşteptat fumând până când am văzut-o pedalând în depărtare.

LEAH

- Deci lucrurile stau mai bine...

Blair se uită la mine.

Am încuviinţat din cap fără să-mi iau ochii de la panglica mov ce atârna la capătul codiţelor ei. Culoarea era intensă, vie, precum coaja unei vinete. Am inhalat adânc şi apoi am făcut lucrul pe care îl evitasem atâta timp: am arătat un interes faţă de altă persoană, renunţând la
învelişul de indiferentă.

- Si tu eşti bine? am întrebat.

Blair zâmbi înainte de a-mi spune cum fusese slujba ei în acele prime săptămâni. Pentru că mama ei era profesoară aici, o recomandase în calitate de asistentă la grădiniţă în timp ce studia educaţia preşcolară a copilului. Nu voise niciodată să plece din Byron Bay. Eu am visat tot timpul să plec la facultate, să studiez artele plastice şi să revin cu capul plin de idei pentru a le pune în practică. Şi, când mă imaginam făcând asta, l-am văzut uitându-se la picturile mele, analizându-le în felul lui special, înclinându-şi uşor capul.

Cât de departe erau toate astea...

CAPITOLUL 16

- Ne-am putea întâlni la o cafea într-una dintre zile. Sau la o cola. Nu stiu, ce vrei tu. Stii, nici măcar nu trebuie să vorbim cu adevărat.

- Bine, am acceptat repede, pentru că nu puteam suporta s-o văd pe Blair aşa, aproape implorând să petreacă ceva timp cu mine, când ar fi trebuit să fugă de mine si nici măcar să nu se obosească să-mi mai adreseze vreodată un cuvânt.

Cu palmele transpirate în ciuda vântului răcoros, m-am urcat pe bicicletă şi am pedalat cât am putut de repede spre casa lui Axei, ca şi cum cu fiecare învârtire a roţilor încercam să îmi las în urmă nervii. Si am reuşit, la un moment dat al cursei eram golită şi, când am ajuns, am simţit un fior când l-am văzut sprijinindu-se de balustrada de lemn cu o ţigară între degete. Am îngropat fiorul acela. L-am îngropat adânc. în minte, am scurmat pământul cu degetele, l-am scos, am pus în groapa aia orice licăr de emoţie simţisem şi am umplut groapa cu pământ.

Cu un nod în gât, am parcat bicicleta şi am urcat scările. Fusesem atât de concentrată, încât nici măcar nu observasem că mai era ceva acolo, ceva ce nu fusese pe verandă când plecasem azi-dimineaţă. M-am înfiorat când am văzut. Un şevalet curat, cu o pânză goală aşezată pe el.

- Ce-i asta? am reuşit să îngaim.

- E pentru tine. Ce zici?

-Nu.

Aproape că imploram.

- Nu pot... Nu se poate...

Axei înghiţi, ca şi cum nu se aşteptase la reacţia asta. Am încercat să scap în camera mea, dar, înainte să pot ajunge în casă, m-a apucat de încheietura mâinii şi m-a tras cu putere. *Rahat.* Am

simţit degetul lui pe pielea mea... pielea lui...

- Ţi-am văzut desenele. Dacă poţi face asta pe hârtie, de ce nu aici? E acelaşi lucru, Leah. Si am nevoie ca tu s-o faci. Trebuie să începi să mergi înainte.

Am închis ochii. L-am urât pentru că spusese asta.

„Am nevoie...“ El avea nevoie? Mi-am înghiţit frustrarea, încă tremurând.

- Ar trebui să mă întâlnesc cu o prietenă.

Axei îmi dădu drumul. Mă sfredeli cu privirea în liniştea amiezii, si m-am făcut mică în fata lui, dându-mi seama că putea vedea prin mine...

- Deci te întâlneşti cu o prietenă. Cu cine? Când?
- Cu Blair. încă n-am stabilit o dată.
- Nu-i nevoie de asta ca să te întâlneşti cu cineva?

- Da, dar o să vorbim mai târziu.
- Sigur. La anul. Sau peste doi ani, glumi el.
- Du-te naibii, Axei!

AXEL

Am auzit cum se trânteşte uşa când Leah dispăru, dar nu m-am mişcat. Am stat acolo în faţa pânzei albe pe care i-o cumpărasem în dimineaţa aceea, cu inima înnebunită. Cât de nenorocit de mult timp trecuse de când îmi bătuse inima atât de haotic, atât de repede? Viaţa mea era de obicei ca o mare fără valuri: calmă, liniştită, uşoară.

Trebuise să înfrunt adevărul doar o dată, si asta fusese

atunci când muriseră soţii Jones.

îmi amintesc de acea zi ca si cum ar fi fost ieri.

Cu câteva ore înainte, eu si Oliver iesiserăm si ne

7

îmbătaserăm cu un grup de turişti englezi care ne invitaseră să încheiem petrecerea la hotelul lor. Când sunase telefonul, o luaserăm deja spre ieşire pe poteca pietruită, râzând de cele întâmplate cu o seară în urmă. Soarele strălucea pe cerul senin, şi Oliver răspunsese la telefon încă zâmbind.

înţelesesem că se petrecuse ceva grav când îi văzusem faţa, ca şi cum ceva în el se spulberase. Oliver clipise şi se apucase de stâlpul din faţa lui, prăbuşindu-se în genunchi.

- Un accident, murmurase el, şi eu îi luasem telefonul din mână.

Vocea tatălui meu era la celălalt capăt al liniei, aspră ca un pumn în faţă.

- Familia Jones a avut un accident.

Mă puteam gândi doar la ea.

- Leah? Tată... înghiţisem cu greu. Leah e...
- E rănită, dar nu grav.

închisesem şi îl ţinusem pe Oliver de umeri în vreme ce vomita în grădina hotelului. După zece minute, fratele meu ne luase de pe o stradă învecinată. Zece minute ce păruseră eternitate, în vreme ce Oliver îşi pierduse controlul şi eu îmi adunam ce putere mai aveam pentru a-l menţine pe picioare.

LEAH

N-am ieşit din cameră toată după-amiaza. Dar mi-am

deschis rucsacul, mi-am scos cărţile si mi-am făcut temele.

*> >

Când am terminat, mi-am pus căştile şi am lăsat muzica să mă cuprindă. Era singura legătură cu trecutul pe care mi-o permiteam, pentru că nu puteam... nu mă puteam descurca fără ea. Imposibil.

Cânta Hey Jude şi apoi Yesterday.

Când se auzi *Here Comes the Sun,* am trecut peste.

Am revenit la *Yesterday,* la *Let ltBe,* la *Come Together.* Pentru prima dată după mult timp, orele între acei patru pereţi unde mă simţisem atât de în siguranţă deveniseră o eternitate. Am ieşit să mă duc la baie când se lăsase seara; Axei plecase, aşa că m-am dus la bucătărie să mănânc ceva, fără să mă uit spre veranda din spate, pentru că încă

CAPITOLUL 18

eram dureros de conştientă de ceea ce era afară. Am deschis câteva dulapuri până când am găsit o cutie cu fursecuri, dar mi-am retras mâna când am văzut ce era lângă ea: o pungă plină cu acadele de căpşune în formă de inimă. Eram cât pe ce să iau una, când intră Axei. încă ud, îşi lăsă placa de surf în uşă şi se uită prudent la mine.

- îmi pare rău pentru adineauri! Chiar foarte rău, am spus.
- Las-o baltă! Ce vrei la cină?
- Nu vreau s-o las baltă, Axei. Nu pot. Mă simt de parcă mă înec de fiecare dată când fac ceva normal, ceva ce obişnuiam să fac, pentru că e ca şi cum aş spune că viaţa o să meargă înainte pe drumul ei şi nu înţeleg cum de e posibil, când o parte din mine e încă în maşina aia cu ei şi nu poate ieşi.

Axei îşi trecu o mână prin părul umed şi oftă. Şi apoi... spuse ceva ce mă termină. Mă zdrobi.

- Mi-e dor de tine, Leah!
- Ce? am şoptit eu.

El se rezemă de bufetul din bucătărie dintre noi.

- Mi-e dor de fata care erai înainte. Ştii, privindu-te cum pictezi, glumind cu tine, zâmbetul ăla pe care-l afişai... Si, nu stiu cum, dar o să te scot eu de acolo, de oriunde ai fi, şi o să te aduc înapoi.

Nu mai spuse nimic înainte de a intra la duş, dar acele vorbe fură suficiente pentru a-mi provoca tahicardie. Am rămas nemişcată, cu ochii fixaţi pe fereastră şi o mână pe piept, temându-mă că orice mişcare ar putea provoca un cutremur şi pământul mi-ar fugi de sub picioare. Dar nu se întâmplă nimic. Acalmia era chiar mai rea. Absenţa zgomotului sau a haosului. Linişte şi nimic altceva. Ca indiciul că urmează o furtună sau că esti în ochiul

uraganului.

AXEL

Când am vorbit cu Oliver în seara aceea, nu i-am spus nimic din ce se întâmplase după-amiază. Când am închis, mi-am dat seama că abia dacă îi spuneam ceva din ce se petrecea sub acoperişul meu, acolo unde trăiam, ca şi cum ăsta devenise un loc închis, izolat, unde singura importanţă pe care o aveau lucrurile era cea pe care noi le- o dădeam. Şi, în pofida tuturor lucrurilor, eu şi Leah ne împăcăm bine unul cu celălalt: ne puteam înfuria şi apoi puteam lua cina ca doi oameni civilizaţi. Sau puteam petrece zile întregi fără să schimbăm mai mult decât câteva cuvinte fără a fi ciudat. Cumva, ne potriveam, chiar şi cu tristeţea ce o măcina şi disperarea pe care începeam s-o simt, pentru că, dacă e să am un defect, acela e nerăbdarea.

CAPITOLUL 20

Nu fusesem niciodată genul care aşteaptă.

îmi aduc aminte că, pe când eram copil, voiam să cumpăr o maşinuţă cu telecomandă şi zile întregi mi-am bătut la cap părinţii. Fratele meu îi rugase luni în şir să-l ducă să-i ia un joc de societate atât de plictisitor, încât mi- am dat ochii peste cap imediat ce i-am auzit numele. Aşadar, conform logicii mele de copil, într-o după-amiază, am luat puşculiţa fratelui meu, am furat toţi banii din ea, apoi am pus-o înapoi fără ca cineva să observe. Părinţii m- au dus să-mi cumpere maşinuţa, gândindu-se că cheltuiam economiile mele, iar eu şi Oliver ne-am jucat pe toate drumurile şi potecile din spatele casei, punând obstacole din pietre, trunchiuri de copaci şi frunze, să vedem dacă se căţăra pe ele. Timp de săptămâni, am economisit banii pe care-i primeam pentru bună purtare sau pentru că făceam

diverse sarcini şi, puţin câte puţin, i-am pus înapoi în puşculiţa lui Justin. Când el se hotărâse să cumpere ce voia, am vândut maşinuţa pe jumătate distrusă unui copil de la şcoală, şi nici măcar un cent nu i-a lipsit.

Morala poveştii este: de ce să aştepţi să obţii ceva când îl poţi avea azi?

în acel moment, nerăbdarea mă omora.

Din cauza lui Leah. Trebuia s-o văd zâmbind.

A doua zi când s-a trezit, i-am observat cearcănele.

- Noapte grea?
- într-un fel.
- Rămâi acasă. Odihneste-te!
- îmi dai voie să lipsesc de la şcoală?
- Nu. Esti destul de mare să stii dacă trebuie să te duci la ore. Dar, dacă vrei părerea mea, cred că o să pierzi vremea holbându-te la tablă fără să pricepi ceva, pentru că arăţi de parcă eşti pe cale să cazi din picioare. Câteodată, e mai bine să-ţi aduni puterile înainte de a te apuca din nou de treabă.

Leah se duse înapoi în pat. Mi-am petrecut o vreme în valuri înainte să mă întorc acasă si să fac un sendvis. M- am aşezat la birou, să încerc să înaintez cu treaba pe care o lăsasem deoparte ieri ca să merg să cumpăr şevaletul ăla ce acum se umplea de praf pe veranda din spate. Mi-am notat pe o bucată de hârtie termenele următoare şi am prins-o lângă calendar. După aceea, m-am apucat de lucru la nişte comenzi până când Leah ieşi iar din camera ei, pe la amiază.

- Te-ai mai odihnit?
- Puţin. Mai e ceva lapte?
- Nu ştiu, trebuie să mă duc la magazin.
- Poate... poate că aş putea merge cu tine.

- Desigur. Mi-ar prinde bine nişte ajutor.

Şi asta, dar şi faptul că eram bucuros s-o scot de acolo ca să ia ceva aer proaspăt. M-am concentrat pe treaba cea mai importantă în vreme ce ea stătea la bar luându-şi micul- dejun. Când am terminat, spre surpriza mea, ea veni lângă birou şi se aplecă peste umărul meu să vadă ce făceam.

- Ce-i asta? întrebă ea ridicând din sprâncene.

- Mă simt jignit că întrebi. Sunt urechi de cangur.

- Cangurii n-au urechi atât de lungi.

Mi-am dat seama că prima noastră discuţie banală avea să fie despre lungimea urechilor de cangur. I-am spus să ia un scaun din bucătărie şi să stea lângă mine. Unul lângă altul, i-am întins desenele în fată.

- Uite cum e treaba: Domnul Cangur trebuie să le spună copiilor de ce nu e bine să arunce gunoiul pe jos, să lase apa să curgă sau să mănânce burgeri până pocnesc.

Leah clipi, încă încruntată.

- Ce-are asta a face cu urechile lui?

- E o bandă desenată, Leah. Făcându-1 astfel, devine amuzant. Ştii tu, exagerând, ca şi cum i-ai face picioare mari sau nişte mânuţe de şobolan. Cangurii nici nu râd aşa în lumea adevărată.

Am arătat spre dinţii albi strălucitori pe care îi desenasem într-unul dintre panouri şi am văzut cum pe buzele lui Leah tremură un zâmbet înainte să dispară brusc, casi cum si-ar fi dat seama deasta sis-ar fi dat un pas înapoi. Am vrut s-o ţin mai mult lângă mine, pentru că alternativa era să văd cum se închidea la ea în cameră.

- Ce crezi despre talentele mele artistice?

Ea înclină capul. Se gândi. Oftă.

- Cred că-ti irosesti talentul.

- Asta spune o fată care a încetat să mai picteze...

Ea se uită cu asprime la mine, şi m-am simţit uşurat s-o văd că reacţionează, dând un răspuns prompt. Cauză şi efect. Poate că asta era treaba: să apuc de sfoară şi să încep să trag, să strâng din ce în ce mai tare...

- Deci tu ce scuză ai? replică ea.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Nu mă aşteptasem la asta.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti. Vrei o cafea?

Ea scutură din cap când m-am ridicat să mă duc la bucătărie. Mi-am luat o cană de cafea rece si m-am aşezat din nou lângă ea în faţa biroului. I-am mai arătat şi alte comenzi, cele mai recente pe care le făcusem, şi ea a ascultat cu atenţie fără să pună alte întrebări sau să se arate interesată de ceva în mod special. Să fiu cu ea era uşor, confortabil, ca toate lucrurile pe care le iubeam în viaţă.

Am continuat să lucrez, şi ea îşi luă căştile şi se duse pe veranda din spate. Când am desenat fundalul de copaci din spatele Domnului Cangur, nu m-am putut abţine să nu mă uit la ea. Pentru că acolo, cu spatele la mine, cu coatele sprijinite de balustrada de lemn, ascultând muzică, arăta atât de fragilă, se vedea neclar, vag...

Atunci fu prima dată când am simţit freamătul.

Dar, pe atunci, nu ştiam că acea senzaţie de furnicături în buricele degetelor însemna că voiam s-o desenez, s-o captez în linii şi s-o ţin pentru mine, s-o prind cu degete mânjite de vopsea. Nu aveam să reuşesc s-o prind aşa cum era, vie, întreagă, decât mult mai târziu.

După o jumătate de oră, m-am ridicat, i-am scos căştile din urechi şi mi le-am pus eu. Asculta *Something.* La primele acorduri, cu basul ca un covor sub note, mi-am dat seama că trecuseră secole de când ascultasem The Beatles. Am înghiţit şi m-am gândit la Douglas în studioul lui spunându-mi cum să simt, cum să trăiesc, cum să fiu persoana care eram atunci şi m-am întrebat dacă exista o parte din mine care întorsese spatele la asta. Mi-am scos căştile şi i le-am dat înapoi.

- Mai vrei să mergem împreună la magazin?

Am mers cu maşina în oraş, traversându-l până în cealaltă parte. Am parcat aproape la uşă, am intrat în supermarket şi am mers împreună pe culoare. Leah luă câteva prăjituri pentru micul-dejun şi pâine albă fără coajă.

- Ce faci? E aproape jignitor.
- Toată lumea urăşte coaja, răspunse ea.
- Mie îmi place. Ce rost are pâinea complet albă fără nimic să spargă monotonia? La dracu! Mănânci marginile mai întâi şi apoi ajungi la miez.

Am văzut cum un zâmbet timid îi apăru pe faţă înainte ca perdeaua de păr blond să intervină între noi când se aplecă să ia un pachet de paste. După douăzeci de minute, la casă, mi-am dat seama că Leah era relaxată, ca şi cum norii ce-i înconjurau mereu capul se risipiseră puţin, şi mi- am spus că trebuia să găsesc un mod de a o scoate mai des din casă, de a o îndepărta de apatia care o acoperea în fiecare zi. Luna viitoare lucrurile aveau să se schimbe, chiar dacă n-aveam încă un plan.

Când am ieşit, aproape că ne-am împiedicat de o fată cu ochi căprui rotunzi care avea părul negru prins în coadă de cal în creştetul capului. îi zâmbi lui Leah cu o privire afectuoasă şi flutură din mâini în timp ce vorbea.

- Ce coincidentă! Tocmai am sunat să văd dacă te simţi bine, pentru că n-ai venit la şcoală, dar apoi mi-am amintit că nu ai... ăăă...

Leah nu reactionă, asa că am intervenit eu:

- Telefon mobil.
- Da. Eu sunt Blair, dar deja ne cunoaştem.

Nu-mi aduceam aminte de ea. Le cunoscusem pe câteva dintre prietenele lui Leah pe când obişnuiam s-o văd hoinărind, înconjurată de fete, mergând din oraş la plajă şi de la plajă în oraş fără nici o grijă, râzând ca un copil.

- îmi pare bine! Axei Nguyen.
- N-am dormit bine, reuşi Leah să spună.
- înţeleg. Totuşi, dacă eşti dispusă să mergem la cafeaua aia...
- E dispusă, am spus eu.

Leah îmi aruncă o privire ucigătoare.

- Am venit să ia un şampon, dar nu sunt ocupată.
- Nici ea nu e. I-am dat lui Leah nişte bani. Luaţi ceva

CAPITOLUL 20

de mâncare. Am o idee treabă. Ne întâlnim aici într-o oră?

Am văzut panica în ochii ei. O parte din mine voia s-o facă să dispară, dar cealaltă parte... cealaltă parte era fericită, la dracu. Mi-am înghiţiţi compasiunea şi am întors spatele către ruga tăcută pe care buzele ei nu izbutiseră s-o rostească.

LEAH

Am rămas înlemnită în mijlocul trotuarului, în vreme ce Axei dispărea pe stradă. Am simţit cum pulsul mi se accelerează şi m-am uitat în pământ. O frunză era exact lângă piciorul lui Blair. Era roşiatică, cu vinişoare ce semănau cu un schelet ce creştea sub pielea ei coloratã. Mi-am întors privirea gândindu-mă la nuanţă, la amestecul ce ar produce acea culoare.

- Vino înăuntru cu mine să iau şamponul ăla şi apoi putem să mâncăm ceva, vrei?

Am acceptat - cum puteam să nu? Axei mă făcuse să accept, dar era imposibil să nu văd speranţa din ochii lui Blair. Era întotdeauna atât de transparentă, chiar şi când încerca să nu fie. Asa că m-am întors înăuntru cu ea, la raionul de cosmetice, şi apoi am mers în apropiere, unde se serveau tot felul de salate şi peşte proaspăt.

- Deci se pare că statul cu Axei merge bine.

Am ocolit masa si m-am aşezat în fata lui Blair.

- E în regulă. Azi n-a fost cea mai bună zi a lui.

Ea se uită cu interes la mine după ce ospătarul ne luă comenzile şi plecă. Am zărit mişcarea ritmică a picioarelor ei pe sub masă şi am ştiut că era nervoasă, nesigură de cum să spargă gheaţa şi asta mă făcu să mă simt şi mai prost.

- Mai... simţi ceva?

Ştiam ce voia să zică fără să mai adauge vreun

cuvânt.

- Nu. „Pentru că nu mai sunt capabilă să simt nimic“, voiam să adaug, dar mi-am înghiţit cuvintele. Cât de îndepărtat părea timpul ăla când îmi petreceam fiecare zi cu Blair, pretinzând că eram adulţi, când, de fapt, eram doar nişte fetiţe, vorbindu-i necontenit doar despre el, despre Axei, despre cât îl iubeam, despre cât de special era, despre cum, atunci când am suflat în lumânările de pe tort la aniversarea mea de 17 ani, mi-am pus dorinţa să-l sărut

într-o zi si să stiu cum ar fi să fac asta. Am tras adânc aer

în piept, simţindu-mă incomod, cu gâtul uscat. Apoi am decis să încerc să mă port normal pentru următoarele patruzeci şi cinci de minute - sau pe cât de normal puteam.

- Cum e la muncă?

Ea zâmbi, entuziasmată, fericită să aibă despre ce să vorbească.

- Bine, bine, dar e un sacrificiu mult mai mare decât mă aşteptam. Copiii nu stau locului nici măcar pentru o clipă, pe cuvânt, am avut febră musculară în prima săptămână. Şi părinţii... Mă rog, de fapt, unii din ei ar trebui să urmeze un curs înainte de a li se permite să procreeze.

Am rânjit, şi asta aproape că mă duru.

- E ce ai vrut dintotdeauna.
- Da. Dar tu? O să mergi la facultate?
- Aşa se pare.

Am ridicat din umeri.

Fusese visul meu cu mult timp în urmă, dar acum părea vag - şi o povară. Nu voiam să plec. Nu voiam să fiu singură în Brisbane. Nu voiam să fiu nevoită să cunosc oameni noi, când nu eram capabilă nici măcar să interacţionez cu oamenii lângă care crescusem. Nu voiam să pictez, sau să

CAPITOLUL 22

studiez, sau nimic de genul ăsta. Nu voiam, dar Oliver...

Fratele meu trecuse de la a trăi lipit de placa de surf şi a merge mai mereu desculţ la a fi director administrativ la o mare agenţie de turism, pentru că întotdeauna fusese un as al cifrelor, iar unul dintre partenerii firmei îl cunoştea pe tata şi îi oferise postul la două săptămâni după accident, îmi amintesc că Oliver îi spusese „N-o să regretaţi“, şi fratele meu era un om de cuvânt, genul care făcea

întotdeauna ce spunea. La fel cum făcuse economisind ultimul bănuţ ca să pot merge la facultate.

Oricât de mult as fi urât ideea, nu voiam să-l

> *

dezamăgesc, să-l fac să sufere mai mult, să-i pricinuiesc mai multe probleme, dar nu ştiam cum să încetez să mă mai simt în halul ăsta, atât de tristă, atât de goală...

- Axei pare un tip direct, spuse Blair.
- Asa e.

Şi eram ofticată pe el.

- Şi pare să ţină la tine.

M-am uitat la farfurie şi m-am concentrat pe verdele intens al salatei, atât de vibrant, pe roşul tomatei, pe chihlimbarul seminţelor de dovleac, pe galbenul porumbului şi pe maroul-închis, aproape negru, al strugurilor. Am tras aer în piept. Era frumos. Totul era frumos: lumea, culoarea, viata asa cum obisnuiam s-o văd

înainte. Dacă mă uitam în jur, tot ce vedeam erau lucrurile pe care voiam să le transform: să-mi creez propria versiune a salatei, a răsăritului pe malul mării, a pădurii din spatele vechii mele case ce mă făcuse să vreau să îmi petrec restul vieţii cu o pensulă în mână când îi văzusem expresia lui Axei uitându-se la pictura mea.

AXEL

Leah era deja la uşa supermarketului când am ajuns acolo. Era furioasă. Am ignorat încruntarea ei, ne-am urcat în maşină si am mers tot drumul în tăcere. Am dus punga cu cumpărături în bucătărie, şi nici nu începusem să pun lucrurile în dulap, când a apărut, superbă şi furioasă, înconjurată de noi contururi ce-i dezvăluiau rotunjimi ce luna trecută fuseseră doar vagi. Ochii îi luceau.

- Cum de ai putut să-mi faci aşa ceva?

CAPITOLUL 21

- Aşa ceva? Fii mai precisă, Leah.
- Să mă trădezi! Să mă fraieresti!
- Esti sensibilă.
- Si tu esti un idiot.
- Poate, dar te-ai distrat? Cum e să-ţi petreci timpul cu

o altă flintă umană? Plăcut? Acum, e momentul în care

spui: „Vai, Axei, mulţumesc că m-ai ajutat să fac pasul ăsta si că ai atâta răbdare cu mine“.

Dar nu se întâmplă aşa ceva. Leah clipi, încercând să-şi reţină lacrimile de frustrare, se întoarse în loc şi plecă în camera ei. Am închis ochii, obosit, şi mi-am sprijinit capul de perete, încercând să mă concentrez. Poate că fusese puţin zorit, dar ştiam... nu, simţeam, că asta trebuia să fac. în pofida ei, chiar în pofida a ceea ce mi-ar fi plăcut. Pentru că, să o văd astfel, atât de furioasă, de rănită, era de o mie de ori mai bine decât s-o văd pustiită. Mi-am adus aminte la ce mă gândisem dimineaţă: să ţin o sfoară în mână şi s-o trag până când se tensionează... şi asta m-a făcut să merg în cameră şi să intru fără să bat la uşă.

- Pot să intru?
- Deja ai intrat.
- Adevărat. Voiam să fiu amabil, am zis, iar ea încercă să mă doboare cu privirea. Hai să trecem la subiect! Te-am fraierit? Sigur, puţin. A fost pentru o cauză bună? Da. Aşa că vreau să stii că o s-o fac din nou. Si stiu că tu crezi că sunt un afurisit de nemernic nesimţit căruia îi place să toarne sare pe răni, dar, într-o zi, Leah, într-o zi, o să-mi mulţumeşti. Să-ti aduci aminte de discuţia asta.

Ea îşi duse o mână tremurândă la buze şi îmi şopti să plec înainte să se ridice, să deschidă fereastra şi să ia căştile de pe masă.

în următoarele câteva zile, abia dacă am vorbit.

Nu-mi păsa. Nu puteam înceta să mă gândesc la tot ce citisem despre sindromul de stres posttraumatic. Dar măcar găsisem un mod de a înfrânge paralizia şi apatia pentru câteva secunde, şi asta era mai bine decât nimic. Când Leah se înfuriase, în ochii ei nu văzusem indiferenţă, şi sentimentele ei preluaseră controlul, iar ea nu putuse face nimic în privinţa asta. Aşa că acolo reuşisem, trăsesem de sfoară încet; trebuia doar să găsesc modul corect de a o face.

Oliver veni s-o ia în ziua de luni a ultimii săptămâni din martie. Ea era încă la scoală, si l-am îmbrăţişat mai tare decât de obicei pentru că îmi fusese dor de el şi nu-mi puteam imagina cum ar fi să fiu în pielea lui. Am scos două beri din frigider şi am mers pe veranda din spate. Mi-am aprins o ţigară şi i-am dat şi lui una.

- Să te laşi de fumat e grozav, zise el râzând.
- Fantastic. Eliberator. Am suflat fumul. Cum e

în Sydney?

- Mai bine ca luna trecută. Aici, cum e?

- Mai mult sau mai puţin la fel. Leah progresează încet.

El se uită la vârful ţigării şi oftă.

- Abia îmi pot aminti cum era înainte. Ştii, când obişnuia să râdă de orice si era atât de... de intensă, încât

îmi era mereu teamă de când avea să crească si să nu îsi

mai poată stăpâni de una singură emoţiile. Şi acum, uită-te la ea. Al dracului de ironic.

Mi-am înghiţit cuvintele care îmi stăteau pe limbă. Dacă n-aş fi făcut-o, i-aş fi spus că pentru mine ea era la fel, la fel de intensă, chiar si când se izola si se silea să nu simtă nimic, căci, dacă ar fi simţit, ar fi fost durerea pentru ce se întâmplase şi vinovăţia la gândul de a continua să se bucure de viaţă când părinţii ei nu mai puteau, de parcă ar fi considerat că asta era nedrept. Oliver asimilase tragedia dintr-o perspectivă diferită: emoţional, desigur, dar cu acea orientare practică, neavând de ales. Plânsese la înmormântare, îsi luase rămas-bun de la ei si se îmbătase cu mine în noaptea următoare. Apoi se apucase de treabă, organizând facturile familiei şi având grijă de Leah, care era îmbuibată cu tranchilizante.

în ultimul timp, mă gândisem mult la moarte.

Nu la ce se întâmplă când vine, nu la acel rămas-bun pe care cu totii trebuie să ni-l luăm într-o bună zi, ci la cum să o înfrunţi când răpeşte oamenii pe care îi iubeşti cel mai mult. M-am întrebat dacă suferinţa si durerea erau

sentimente instinctive sau dacă fusesem cândva învăţaţi

despre modurile de a face faţă acelui moment.

Mi-am terminat ţigara.

- Ai chef?

Am arătat cu bărbia spre apă.

- Eşti nebun? Am venit aici direct de la aeroport.

- Haide, o să fie ca pe vremuri!

După cinci minute, îi împrumutasem un costum şi o placă de surf şi mergeam pe nisip. Bătea vântul şi apa era rece, dar Oliver nu ezită când am intrat în apă. Câteva raze de soare se strecurau prin pânza norilor ce acopereau cerul, iar noi am încercat să prindem câteva valuri, dar erau joase şi slabe. Am reuşit să călărim câteva, cu mişcări scurte şi iuţi, apoi ne-am întins pe plăci cu faţa spre orizont.

- Am cunoscut pe cineva, spuse Oliver.

M-am uitat surprins la el. Oliver nu *cunoştea* femei, doar se culca cu ele.

- Nu m-am aşteptat la asta.

- Nu contează, pentru că nu are cum să fie nimic.

- De ce? E măritată? Nu te place?

Oliver râse şi încercă să mă împingă de pe placă.

- Nu-i momentul potrivit să încep o relaţie. O să mă întorc aici în câteva luni, şi apoi sunt Leah, responsabilităţile mele, problemele de bani, o mulţime de chestii... Am tăcut, fiecare gândindu-se la propriile probleme. Te mai vezi cu Madison?

- Ne mai vedem câteodată, când mă plictisesc, dar nu prea se mai întâmplă acum, că sunt babysitter cu normă întreagă.

- Ştii că o să-ţi rămân mereu dator pentru asta, da?

- Ia mai scuteste-mă!

Am ieşit din apă şi am văzut bicicleta lui Leah sprijinită de stâlpii de lemn ai verandei. Când Oliver o găsi în bucătărie, o îmbrăţişă cu putere, chiar dacă costumul lui era ud şi ea protesta. Se retrase, o luă de umeri şi se uită cu atentie la ea.

- Arăţi bine.

Leah râNji.

- Tu nu. Trebuie să te bărbiereşti.

- Mi-a fost dor de tine, micuto!

O îmbrăţişă din nou, şi, când privirile noastre se întâlniră, în vreme ce o strângea la piept, am văzut recunoştinţa oglindită în ochii lui. Pentru că ştia... amândoi ştiam că era mai bine, un pic mai prezentă.

LEAH

Când am intrat în casa Nguyen, a izbucnit haosul: gemenii au sărit pe mine, apucându-mă de picioare la fel cum făceau cu toată lumea, în

CAPITOLUL 22

vreme ce tatăl lor încerca să-i ia de acolo şi Emily mă săruta pe obraz. Am reuşit să ajung până la bucătărie urmându-l pe Oliver, şi Georgia ne îmbrătisă pe amândoi ca si cum nu ne văzuse de ani buni.

Ciufuli părul lui Oliver şi îl ciupi de obraz spunând că era atât de arătos, încât era o crimă să-l lase să bântuie pe străzi. Pe mine mă legănă încet, de parcă se gândea ca risca să mă frângă dacă mă strângea prea tare. Nu ştiu de ce, dar m-am simţit mai emoţionată decât fusesem de săptămâni întregi. Poate pentru că mirosea a fainã şi îmi aminteam de după-amiezile pe care ea şi mama le petreceau în bucătărie vorbind şi râzând cu un pahar de vin în mână şi cu ingrediente împrăştiate pe tot blatul. Sau pentru că lăsasem garda jos.

Ideea mă îngrozea. Să simt din nou atât de multe...

Am mers în living şi m-am aşezat pe marginea canapelei, dorind să mă pot contopi cu peretele. Am stat o vreme uitându-mă la firişoarele ce ieşeau dintr-un capăt al covorului, ascultând vocea calmă şi puternică a lui Oliver în vreme ce vorbea cu Daniel despre un meci de fotbal australian. îmi plăcea să-l văd cu tatăl lui Axei, pentru că lucrurile redeveneau aşa cum fuseseră întotdeauna, animate, dar si relaxate, ca si cum nimic nu se schimbase.

Axei sosi după o jumătate de oră. Ultimul, evident.

Mă înghionti cu cotul când ne-am aşezat să mâncăm.

- Eşti gata pentru şi mai multă distracţie mâine?

- Ce fel de prostie mai e şi asta? întrebă mama lui. Sper că n-o plictiseşti cu ideile tale aiurite. Leah are nevoie de calm, nu-i aşa, dragă?

Am încuviinţat din cap şi m-am apucat să

mănânc.

- Glumeam, mamă. Dă-mi cartofii!

Georgia îi dădu un vas de la celălalt capăt al mesei, şi restul cinei se desfăşură ca de obicei: discuţii despre tot şi toate, gemenii aruncând cu boabe de mazăre, Axei râzând de ei în vreme ce fratele lui şi Emily le aruncau priviri pline de reproş; Oliver vorbind cu Daniel despre munca lui în Sydney, eu numărând minutele până când aveam să putem pleca acasă, pentru a nu trebui să mor în sinea mea, puţin câte puţin, văzând în jurul meu toate acele lucruri pe care nu mai ştiam să le apreciez.

Era ca si cum nu-mi mai aminteam cum să fiu fericită.

„E ceva ce poţi învăţa?“ Cum ar fi mersul pe bicicletă? Să-ţi păstrezi echilibrul, să-ţi pui mâinile în locurile corecte pe ghidon, cu spatele drept, ochii privind înainte, picioarele pe pedale...

Şi mai important: Asta era ce voiam?

Aprilie

TOAMNA

AXEL

Leah se întoarse acasă cu căştile atârnându-i pe umeri,
ochii ezitanti si mai timidă decât de obicei, ca si cum îi era
teamă că aş putea face ceva nechibzuit, cum ar fi să organizez o petrecere în pijamale sau să cânt la tamburină
la 3.00 dimineaţa. îmi dădeam seama că mă evita. Dacă
mergeam la bucătărie, ea pleca, dacă ieşeam pe verandă, ea intra în casă. Poate că asta n-ar fi trebuit să mă sâcâie, dar mă sâcâia. Al naibii de

CAPITOLUL 24

tare.

- Am vreun soi de boală contagioasă despre care nu mi- a spus nimeni din familie pentru că o să mor şi vor cu toţii să-mi petrec ultimele zile în pace sau aşa ceva?

Se sili să nu râdă.

- Nu. Nu din câte stiu.

Era acel mic detaliu diferit faţă de prima lună. Pe atunci, ar fi spus doar nu şi ar fi rupt-o la fugă. Acum, chiar dacă asta voia să facă, rămase acolo, în faţa mea, sfidătoare.

- Atunci, poate că ar fi drăguţ dacă ai înceta să mă eviţi.
- Nu te evit. E greu să stea cineva cu tine.
- Greu? Locuim împreună, i-am amintit.
- Da, dar eşti tot timpul pe plajă sau lucrezi.
- Acum, sunt aici. Perfect. Ce vrei să facem?
- Nimic. Aveam de gând... aveam de gând doar să ascult muzică.
- Bun plan. După aia, poţi să mă ajuţi să pregătesc cina.
- Dar, Axei, noi nu...
- Noi nu ce?
- Nu asa funcţionăm.
- De fapt, nu funcţionăm, punct. Sau, mai bine zis, tu nu funcţionezi, dar o să schimbăm asta. Am obosit să intru într-o cameră si să te văd că iesi, si, dacă te întrebi, da, e o dictatură temporară. Ne vedem pe verandă în cinci minute.

Am scotocit printre discurile uitate lângă cufărul de lemn unde stătea pick-upul. într-un final, l-am găsit, The Beatles pe un vinii. Am şters de praf coperta cu mâneca bluzei de trening pe care o luasem pe mine, pentru că nopţile deveneau reci, şi l-am pus.

Vm So Tired începu să se audă încet, în vreme ce mă îndreptam spre verandă. M-am aşezat pe perne, şi Leah se aşează lângă mine, de parcă ar fi fost atrasă acolo de
muzică. Cotul meu se frecă de mâna ei, ea se scutură si
apoi trupurile noastre se îndepărtară.

Când se auziră primele acorduri ale cântecului *Blackbird,* ea oftă lung, ca şi cum tocmai eliberase o răsuflare retinută. M-am întrebat cum o făcea muzica aia
să se simtă, atât de aproape de mine. Buzele îi erau întredeschise şi ochii pierduţi în mare, peste care se asternea înserarea.

- îmi place asta, am spus.
- O voi face, şopti ea textul drept răspuns.
- într-o zi, în studio, tatăl tău m-a făcut să ascult asta de la cap la coadă cu ochii închişi. Când ea dădu să se ridice, am apucat-o repede de mână şi am ţinut-o lângă mine. Mi-a zis că se spune că Paul McCartney trebuia să găsească inspiraţia în persoana de lângă el pentru a compune. Avea vreo câteva muze, printre ele fiind şi câinele lui, atunci când nu erau femei prin preajmă. Apoi a apărut Linda[2]. Şi ăsta e unul dintre cântecele compuse pentru ea. Ştii ce mi-a spus Douglas? Că, în prima zi când a văzut-o pe mama ta, a auzit în minte notele cântecului ăstuia. De asta îl punea ori de câte ori picta ceva legat de dragoste.

Leah clipi, şi am simţit cum mi se strânge inima când am văzut lacrimile printre genele ei şi m-am întrebat cum le-aş desena dacă cineva mi-ar cere asta, momentul precis

când se mişcau ca o pereche de aripi încercând să alunge suferinţa.

- De ce-mi faci asta, Axei?

Tonul rugător din glasul ei... La dracu! I-am şters una din lacrimi cu degetul mare.

- Pentru că e bine pentru tine. Să plângi.
- Dar doare.
- Durerea e o daună colaterală a vieţii.

Ea închise ochii; am simtit-o cum tremură si am îmbrăţişat-o.

- Atunci, nu vreau să trăiesc...
- Nu spune asta! La dracu, să nu mai spui asta niciodată!

M-am tras de lângă ea temându-mă că avea să se frângă în bucăţi, dar am văzut fix contrariul: părea mai puternică, mai întreagă, ca şi cum o bucată din ea se aşezase la locul ei. Voiam s-o înţeleg. Voiam... trebuia să ştiu ce se petrecea în ea. Să intru, să cercetez, să-i deschid inima şi să văd totul. Şi nerăbdarea mă copleşea, curiozitatea mă măcina. Am încercat să-i dau libertate, dar am sfârşit prin a i-o răpi.

- Ştiam asta despre tata, zise Leah, atât de încet, încât vântul nopţii îi înghiţi vorbele, şi a trebuit să mă aplec să le aud. Mi-a spus că e un mare dar să auzi un cântec în minte când îţi găseşti sufletul-pereche. Că e ceva special.

Am încuviinţat, sprijinindu-mă de lemn.

- Ţie ţi s-a întâmplat vreodată?

încercam să fiu degajat, să destind puţin atmosfera, dar Leah s-a uitat la mine foarte serios, cu buzele încleştate si

ochii lucind după plâns.

- Da.

- Linda Eastman, soţia lui Paul McCartney

LEAH

CAPITOLUL 24

Tata asculta întotdeauna muzică, si eu adoram fiecare notă, fiecare refren, fiecare acord; când mă întorceam de la şcoală cu Blair şi vedeam în depărtare acoperişul nostru, îmi imaginam întotdeauna casa noastră ca pe un loc cu patru pereţi fermecaţi cu melodii şi culori, sentimente şi viaţă. Cântecul meu preferat când eram copil era *Yellow Submarine.* Puteam cânta cu părinţii mei ore întregi, acoperită de vopsea în studioul tatălui meu sau îmbrăţişând-o pe mama pe canapea, care era atât de veche, încât te înghiţea cu totul când te aşezai pe ea. Asta m-a însoţit când am crescut. Ritmul copilăresc, notele haotice, textele imprevizibile ce vorbeau despre oraşul unde mă născusem, un bărbat care călătorea pe mări şi vorbea despre cum era viaţa în ţara submarinelor.

La o săptămână după ce împlinisem 16 ani, Axei veni acasă la noi, vorbi cu tata în living pentru o vreme şi bătu la uşa camerei mele. Eram supărată pe el, pentru că eram o fetiţă, şi el nu venise la ziua mea de naştere, alegând să meargă la un concert cu prietenii în Melbourne şi să petreacă weekendul acolo. La vârsta aceea, lucruri de genul ăsta mă afectau. M-am încruntat la el când a intrat şi mi-am lăsat pensula pe cutia cu acuarele deschisă de pe masă.

- De ce ai fata asta îmbufnată?

»

- Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Axei râânji, acea grimasă ce îmi făcea genunchii să tremure. Şi l-am urât pentru că îmi provoca acel sentiment şi nici măcar nu ştia, pentru că încă mă trata ca pe o fetiţă, când eu mă simţeam adult lângă el, pentru că îmi frânsese inima de câteva ori...

- Ce-i asta? am întrebat arătând spre punga din mâna lui.

- Asta? îmi aruncă o privire amuzată. E cadoul

pe care n-o să-l capeţi decât dacă dispare încruntătura aia... Se aplecă, şi mi-am ţinut răsuflarea când el îmi netezi fruntea cu degetul mare. Apoi mi-l dădu. La mulţi ani, Leah!

Eram atât de emoţionată, că am uitat de furie într-o secundă. Am rupt ambalajul şi am deschis nerăbdătoare cutia cea mică. Era o peniţă subţire, flexibilă, de la o foarte cunoscută firmă, şi costase o avere. El ştia că începusem să le folosesc pentru a-mi perfecţiona celelalte tehnici.

- Ai cumpărat asta pentru mine?

Vocea îmi tremura.

- Ca să poţi continua să creezi magie.
- Axei...

Aveam un nod în gât.

- Sper că într-o zi o să-mi dedici şi mie o pictură. Ştii, când eşti faimoasă şi prezentă în toate galeriile de artă şi abia îţi poţi aminti de idiotul care n-a venit la ziua ta de naştere.

»

Ochii mi se împăienjeniră, şi n-am putut să-i văd expresia, dar, cu inima bubuindu-mi în piept, am auzit acea melodie copilărească, notele învârtindu-mi-se în minte, sunetul mării însoţind primele note.

El nu-şi putea imagina cuvintele încleştate în gât, tânjind să iasă. Cuvintele ce ardeau. Ce alunecară înapoi în mine. „Te iubesc, Axei!“

Când am deschis gura, nu am spus decât:

- Cu toţii trăim într-un submarin galben.

Axei se încruntă.

- Vorbeşti despre cântec?

Am scuturat din cap, derutându-l.

- Mulţumesc pentru asta! Mulţumesc pentru tot!

AXEL

CAPITOLUL 25

Din 9 aprilie, prima zi de vacanţă, am început să locuim împreună cu adevărat. Leah refuza să intre în apă dimineaţa, dar, dacă se scula devreme într-o zi, se plimba pe plajă şi se aşeza pe nisip cu o cană de cafea în mână. O vedeam de departe pe când aşteptam cu nerăbdare
următorul val în liniştea ce însoţea zorii zilei.

Mâneam împreună la prânz fără să vorbim prea mult.

Apoi lucram. Am reuşit să fac loc pentru ea pe biroul meu, şi, câtă vreme eu mă ocupam de comenzile mele, ea îşi făcea temele şi studia în tăcere, cu un cot sprijinit de marginea mesei şi bărbia în mână. Câteodată, eram distras de respiraţia ei regulată sau de mişcarea picioarelor ei pe sub masă, dar, în general, mă surprindea cât de firesc era s- o am lângă mine.

- Pot să pun nişte muzică? întrebă ea într-o zi.
- Sigur. Alege discul.

Puse unul dintre preferaţii mei, Nirvana.

După prima săptămână de vacanţă, ne facuserăm o rutină. La lăsarea serii, eu lucram ceva mai mult, în vreme ce ea se ducea singură în camera ei, se întindea pe pat sau desena cu un ciot de cărbune. Ieşea să mă ajute cu cina, şi, când termina, stăteam pe verandă.

într-o seară, veni pisica.

- Ia uite cine e aici! M-am dat jos din hamac şi am mângâiat-o pe spate, şi ea răspunse torcând. Aşa îmi place de ea, dulce şi recunoscătoare, am spus, cu o doză de sarcasm.
- Mă duc să-i caut nişte mâncare.

Leah reveni cu o cutie de ton şi un vas cu apă. Se aşează pe jos cu picioarele încrucişate, într-un pulover roşu şi o pereche de pantaloni scurţi. Privind-o în vreme ce îi dădea de mâncare pisicii, mă gândeam... mă gândeam că cineva ar trebui să picteze scena aceea. Cineva capabil să facă asta. Momentul de pace, picioarele goale, părul blond ciufulit şi sălbatic, faţa proaspăt spălată şi marea şoptind în fundal.

Mi-am luat privirea de la ea şi am sorbit o gură de ceai.

- în două zile începe Bluesfest. Mergem.

Leah îşi ridică privirea la mine şi se încruntă.

- Eu nu merg. Blair m-a invitat, şi i-am spus că nu pot.

- Aha. Ai un program încărcat? Programare la doctor? Vreo obligaţie? Dacă nu, te-aş sfătui să deschizi telefonul pe care nu l-ai folosit de mult şi să-i spui lui Blair că ai făcut o greşeală. Mergi cu ea. în felul ăsta, pot să fiu şi eu puţin singur.

- O spui de parcă sunt o povară,

- Nimeni n-a zis asta, am replicat.

Dar poate că avea dreptate. îmi plăcea că făcea progrese, dar îmi lipsea să am o seară de unul singur, fără responsabilităţi, fără să-mi fac griji pentru altcineva.

Aşadar, vineri la apus, am luat-o pe Leah la Tyagarah Tea Tree Farm, la nord de Byron Bay, unde se ţinea Bluesfest, unul dintre cele mai importante festivaluri muzicale din toată Australia. Zona era şi un habitat pentru koala, şi organizaţia se ocupa să aibă grijă de ei, iar turiştii puteau merge acolo să-i privească. Cu un an în urmă, plantaseră o sută douăzeci de arbori de mahon, şi finanţau programe de protecţie sub supravegherea Universităţii din Queensland.

Am văzut în zare duzini de corturi albe în vreme

ce ne apropiam de una dintre intrările împrăştiate pe pajiştea întinsă. Am aşteptat la poartă, pentru că Leah trebuia să se întâlnească acolo cu Blair. Fusese de acord după ce
ameninţasem că vin si eu cu ele.

- Vorbeşti serios? Ca şi cum ai fi pe post de însoţitoare? întrebase ea, nevenindu-i să creadă.

- Da, dacă nu începi să te comporţi normal, stând cu prietenii tăi şi lăsându-mă să fac şi eu la fel cu ai mei. Altfel, o să stau acolo uitându-mă cum vă împletiţi reciproc codiţe şi schimbaţi brăţări ale prieteniei multicolore. Alegerea îţi aparţine. Sunt două opţiuni. Amândouă îmi convin, oricum o să mă îmbăt.

- îmi dai voie să fac si eu la fel?

- Nu. Nici o picătură de alcool.

- Bine. Stai liniştit. O s-o sun pe Blair.

N-am oftat uşurat decât când am văzut că apare prietena ei, apropiindu-se de noi zâmbind. Am salutat-o distras, gândindu-mă la cât mult voiam să beau o bere, să ascult muzică, să mă relaxez şi să vorbesc despre orice, orice ce nu implica încordare sau precauţie.

- Adu-ţi aminte să stai cu ochii pe telefon, i-am spus.

- Bine, dar să nu... Să nu stai prea mult. îmi aruncă o privire rugătoare, şi am fost la un pas de a schima tactica şi a o târî acasă, departe de toate astea, în siguranţa celor patru pereţi, unde părea să se simtă în largul ei.

Dar apoi mi-am amintit lucirea din ochii ei când spărsesem acea carapace cu care se proteja şi mi-am dat seama că trebuia să continui să forţez.

- Te sun mai târziu. Distracţie plăcută, Leah!

Am intrat şi nu m-am uitat înapoi. La fel ca în fiecare an, la festival era plin, şi mi-a trebuit ceva timp să-mi găsesc prietenii lângă standurile unde

se serveau mâncare şi bere. I-am salutat pe Jake şi Gavin bătându-i pe spate şi am comandat o bere. Până atunci cântaseră deja câteva trupe. După câteva minute, apăru şi Tom, deja pilit.

- Nu te-am mai văzut pe aici de săptămâni.
- Ştii, omule, acum locuiesc permanent cu o adolescentă.
- Unde ai lăsat-o?

Tom se uită în jur.

- E cu prietenele ei. Ia spune-mi ce mai e nou.

Ne cunoşteam din liceu, dar nu fuseserăm niciodată

prieteni prea apropiaţi. Dacă îmi cereau un serviciu, îl făceam, iar eu şi Oliver ieşiserăm cu ei de-a lungul anilor, înainte şi după ce plecaserăm din Byron Bay, să ne distrăm sau să prindem câteva valuri. Toţi prietenii mei, cu excepţia lui Oliver, fuseseră cam la fel: simpli, superficiali, cu acel sentiment că nu aveau să îşi depăşească limitele. Dar pentru mine era de ajuns.

- Nu credeam că o să fii aici. Madison îşi făcu apariţia mai târziu, când deja eram acolo de câteva ore şi îmi faceam destule griji de Leah încât să mă gândesc să-i trimit un mesaj, să mă asigur că era în regulă.

Am clătinat din cap. Nu eram genul care să fie încordat sau îngrijorat.

- Cum stă treaba?
- Bine. Tom e deja abţiguit.

M-am aplecat, şi ea se ridică pe vârfuri să mă sărute pe obraz, şi, când se hotărî să se apropie de una din scene, n- am ezitat s-o urmez. Muzica umplea noaptea, şi lumea se legăna pe melodie. Am dansat cu ea şi am simţit că asta era tot ce-mi trebuia, Asta era viaţa pe care o ştiam: uşoară, fără griji, cu nimic care să îmi stea pe creier. Am luat-o de mână si am zâmbit înainte s-o întorc.

Madison se împiedică şi aproape căzu, dar am prins-o, şi amândoi am izbucnit în râs sub cerul întunecat al nopţii. Apoi am simtit că îmi vibrează telefonul.

M-am desprins de Madison şi m-am îndepărtat de muzică.

- Axei? Mă auzi? Axei?
- Te aud. Tu esti, Blair?
- Da. Am nevoie de ajutorul tău... N-am putut înţelege cuvintele care urmară. N-o pot găsi... Suntem aproape de a doua scenă, la unul dintre standurile cu mâncare, şi eu... n-am ştiut ce să fac...
- Nu te mişca, vin imediat.

Am alergat spre celălalt capăt al terenului cu inima în gât. Simplul gând că ceva s-ar fi întâmplat...

Am găsit-o pe Blair acolo unde spusese că era.

- Unde-i Leah?
- Nu ştiu. Am fost în regulă toată seara, părea că se distrează... era la fel ca înainte, dar după aia a plecat cu un tip pe care-l ştim, şi a trecut mai mult de o jumătate de oră şi n-o pot găsi. Şi-a lăsat poşeta, m-am îngrijorat, n-am ştiut ce să fac...
- Stai aici! O să încerc s-o găsesc.

Am ocolit scena încercând s-o reperez prin mulţimea ce bea, râdea şi ţopăia pe ritmul muzicii, dar părea imposibil s-o văd în aglomeraţia aia. Am lăsat în urmă feţe necunoscute, o mulţime de blonde cu păr lung care nu erau ea; m-am uitat peste tot, tulburat, cu nervii încordaţi. Am trecut în revistă toate opţiunile - să pun un afurisit de afiş cu faţa ei pe toţi stâlpii sau să-mi pregătesc discursul pentru Oliver despre cum i-am pierdut sora aşa cum pierzi un Lego -, şi apoi am văzut-o.

Am tras repede aer în piept şi m-am îndreptat

spre ea. Era tot ce vedeam. Ea si mâna băiatului sub tricoul ei

mângâindu-i spatele, şi ochii ei închişi, ca şi cum era în transă, şi că nu reacţionă când el o sărută pe buze şi se lipi de trupul ei ce dansa pe ritmul unui cântec lent, legănându-se sub reflectoare şi felinare ca o marionetă aflată sub controlul altcuiva.

- Pleacă de lângă ea, am mârâit eu.

Băiatul îi dădu drumul, si Leah se uită la mine cu ochii

lucitori, pe jumătate închişi. Nu numai că era beată, vărsase băutură pe ea, duhnea a rom şi tricoul îi era leoarcă. Am apucat-o de mână şi am târât-o de acolo, ignorându-i protestele. Sau bombănelile. Sau orice or fi fost.

Am ieşit de acolo şi ne-am îndepărtat de mulţime.

Am urcat-o în maşină. N-a scos un cuvânt. De-abia

dacă se uita la mine. Şi asta era mai bine, pentru că orice mic gest m-ar fi făcut să îmi ies din sărite şi să încep să zbier.

Dintre toate scenariile pe care mi le imaginasem legate de Bluesfest, ăsta era unul la care nu mă gândisem, îmi închipuisem că avea să-şi petreacă seara ofticată, singură, într-un colţ. Că avea să stea puţin cu prietena ei şi apoi avea o să mă sune plictisită. Nu mă gândisem nici o clipă că aveam s-o găsesc beată şi... în halul ăsta.

Am parcat în faţa casei, cu nervii încă întinşi.

Tăcerea deveni mai densă când am intrat în casă si am

aruncat cheile pe bufet. Mi-am trecut o mână prin păr, gândindu-mă la ce să spun şi cum, dar în cele din urmă am izbucnit şi am ţipat.

- Deci e adevărat, chiar sunt dădaca ta, fir-ar al

dracului! Ce-a fost în capul tău, Leah? Ieşi şi tu într-o seară, după un an în care n-ai făcut nimic, şi sfârşeşti în halul ăsta? Nu poţi să te controlezi şi să te porţi ca un om normal? Ce dracu făceai cu tipul ăla? Ai înnebunit? Cum de te-ai putut măcar gândi să dispari aşa, fără telefon, fără să spui cuiva şi...

Am tăcut. Am tăcut, pentru că Leah îşi trecu braţele pe după gâtul meu, îngheţându-mi cuvintele pe care nu le-aş rosti niciodată, şi mă sărută. Fir-aş al dracu! Se ridică pe vârfuri şi mă sărută. Stomacul mi se întoarse pe dos când buzele ei le atinseră pe ale mele, şi a trebuit s-o iau de şolduri s-o împing de lângă mine.

- Ce faci, Leah...?
- Voiam doar să... să simt. Tu ai spus...
- Da, dar nu aşa. Leah, scumpo...

M-am oprit, stânjenit, văzând-o atât de vulnerabilă, mică si zdrobită. Voiam doar s-o tin în braţe ore în sir si să retrăiesc orice ar fi început să simtă. Uitasem cum era, acea intensitate care o orbea, acea impulsivitate care o ademenise să sară în gol.

Ironic, ea era tot ce eu nu eram.

- Nu mă simt bine, gemu ea.

O clipă mai târziu, vomă pe podeaua din living.

- O să curăţ eu, tu du-te si fa un dus.

Leah se poticni, şi n-am fost sigur că se simţea destul de bine cât să se descurce la dus, dar duhnea a rom, si mă gândeam că apa ar putea să-i limpezească mintea.

N-am înţeles ultima privire rănită pe care mi-a aruncat- o. în acea seară, nu înţelegeam nimic.

Am curăţat mizeria ascultând cum curgea apa prin ţevi.

Mă sărutase. Pe mine. Leah.

Am scuturat din cap, încurcat.

Am mers la bucătărie când apa s-a oprit. M-am

uitat prin dulapuri, dar n-am putut găsi nici un ceai - folosisem ultimul plic cu o seară în urmă. Am încercat să găsesc ceva ce să înlăture gustul lui Leah de pe buzele mele. Şi am sfârşit prin a găsi nişte prăjituri chiar când i-am auzit vocea dulce în spatele meu.

- Trebuie să ştiu de ce nu m-ai băgat niciodată în seamă.

M-am întors, surprins. Era acolo. Goală. Complet goală.

Pielea udă, o băltoacă de apă la picioare, rotunjimile accentuate sub lumina lunii ce venea prin fereastră, sânii
mici, rotunzi si fermi.

Eram atât de uluit, încât n-am putut să-mi feresc privirea. Mi se uscă gura.

- Doamne! Vrei să mă faci să am un infarct? Acoperă- te, te rog!

„Nu, rahat, nu, pentru că...“ Inima îmi era gata să-mi sară din piept; dacă aş fi clipit, m-aş fi uitat în jos şi aş fi văzut-o acolo, pe podeaua din living. La dracu... la dracu... Nu ştiu când se întâmplă sau de ce, dar creierul meu se deconectă, ca şi cum cineva ar fi apăsat un comutator, oprindu-mă din a gândi. Cu capul, cel puţin. Am avut instant erecţie.

Ăsta fu singurul lucru care mă făcu să reacţionez. Excitarea.

Am luat pătura de pe canapea şi am înfăşurat-o în ea. Leah a apucat marginile aproape din inerţie şi, din fericire, le-a strâns pe lângă corp. Am tras adânc aer în piept; inima încă îmi bătea nebuneşte, mă simţeam de parcă luasem foc chiar acolo, în faţa surorii celui mai bun prieten al meu. îmi venea să mă dau cu capul de perete.

- Du-te la culcare! Acum. Te rog.

Leah clipi, pe cale să plângă, cu ochii încă sticloşi de la alcool, şi plecă în camera ei. Am

rămas acolo, răsuflând agitat, încercând să înţeleg tot ce se întâmplase în doar câteva ore.

CAPITOLUL 26

LEAH

- Leah, trebuie să simţi viata. întotdeauna.

- Dar dacă ceea ce simţim nu-i întotdeauna corect?

Stăteam pe treptele verandei din spate, şi mama îmi împletea încet părul, răsucind şuviţele între degete.

- Poţi să greşeşti, poţi să faci un milion de greşeli, aşa sunt oamenii, o dăm în bară, dar de asta există regretele, să ştii cum să spui că îţi pare rău când e cazul. Dar, ascultă, ştii care e cel mai trist lucru când nu faci nimic pentru că ţi-e teamă? Odată cu trecerea timpului, când stai să te gândeşti, trebuie să-ţi ceri iertare de la tine însăţi pentru că n-ai fost destul de curajoasă. Şi împăcarea cu tine însăţi e câteodată mai dificilă decât cu alţii.

AXEL

„Trebuie să ştiu de ee nu m-ai băgat niciodată în seamă.“

Cuvintele îmi răsunară în minte toată noaptea. Stând culcat în pat, neputând să dorm, îmi aminteam ziua în care mersesem în camera lui Leah s-o aştept, pentru că mama ei îmi spusese că urma să ajungă în curând. Petreceam adesea timp în casa familiei Jones, ori de câte ori părinţii mei mergeau acolo în vizită. Vorbeam cu Douglas, râdeam cu Rose sau analizam ultimele picturi ale lui Leah.

Vedeam magie în ea. Toate lucrurile pe care eu nu le avusesem niciodată.

Mi-am amintit de o după-amiază cu ani în urmă, când aşteptam stând pe scaunul de la biroul ei. Răsfoiam câteva desene împrăştiate printre hârtiile ei. Când am dat câteva deoparte, am găsit un calendar deschis şi plin de bilete, precum „Să

CAPITOLUL 27

trimit tema la „Biologie miercuri“ sau „B & L, prietene pentru totdeauna“. Şi, lângă ele, o inimă roşie cu un nume în centru: „Axei“.

Mi-am ţinut răsuflarea. Mă gândeam că putea fi o coincidenţă. Probabil vreun coleg de clasă avea acelaşi

nume sau vreun idiot de cântăret faimos. în orice caz,

când a ajuns acasă de la şcoală, cu un zâmbet uriaş pe faţă, am îngropat amintirea într-o parte îndepărtată a minţii şi am lăsat-o acolo.

Nu am mai căutat-o până în noaptea când totul începu să se schimbe.

AXEL

Soarele era deja sus eând m-am trezit

Eram dezorientat eând am deschis ochii. Nu eram obişnuit să fiu în pat când soarele ajungea sus pe cer. Pe de altă parte, nici nu eram obişnuit să mi se scoale în vreme ce mă uitam la o elevă goală sau să stau treaz până la 5.00 dimineaţa neputând să mă opresc din a mă gândi la ceva ce se întâmplase.

M-am ridicat încet, respirând.

îndreptându-mă către baie, am început să mă gândesc la tot ce trebuia să-i spun. Avea să fie complicat. în primul rând, pentru că nu ştiam ce dracu’ să spun. „Prima regulă: fără sărutări.“ Am scos un plescăit de nemulţumire, ţâfnos. „A doua: Nu te îmbeţi şi nu vomiţi în livingul meu.“ în ce priveşte ieşitul de la duş în halul ăla, păi, trebuia să discutăm şi despre asta, clar.

Fără doar şi poate, lucrurile aveau să se schimbe. Şi ea trebuia să înceapă să coopereze.

Am deschis uşa hotărât, supărat, dar, când mi-am ridicat privirea, am îngheţat, neputând să-mi întorc capul de la fereastra ce dădea înspre

CAPITOLUL 28

veranda din spate.

Leah era acolo, în faţa unei pânze ce nu mai era albă, şi ea o umplea cu semne haotice negre şi cenuşii. Am mers spre fereastră în tăcere, ca şi cum fiecare atingere a pensulei mă atrăgea spre ea. Am privit-o cum mişca pensula pe pânză cu o mână tremurândă.

Nu ştiu cât de mult am rămas acolo, de cealaltă parte a ferestrei, înainte să mă hotărăsc să ies pe terasă. Leah

ridică privirea, şi m-am cufundat în ochii ei înroşiţi. Temătoare, ruşinată, vrând să fugă.

- Seara trecută nu s-a întâmplat niciodată, am spus.
- Bine. îmi pare rău... chiar îmi pare rău!
- Nu se poate să-ţi pară rău de ceva ce nu s-a întâmplat. Recunoscătoare, Leah îşi plecă uşor capul, şi m-am

aşezat lângă ea, uitându-mă de aproape la pânză. Acum, o puteam vedea bine. Petele cenuşii erau stele pe un cer întunecat, liniile care coborau şi se terminau în vârtejuri dădeau impresia că noaptea era făcută din fum. Serios, totul era fum. Mi-am dat seama de asta văzând cum dârele

se răsucesc la vârfuri, ca si cum acea beznă încerca să

scape de marginile pânzei.

- E al naibii de sinistru, am spus cu admiraţie.
- Era... trebuia să fie un cadou, se bâlbâi ea.
- Un cadou.
- Un cadou. O scuză. Pentru tine. Să pictez, ştii.
- Leah, ai început să pictezi din nou pentru mine?
- Nu. Doar că eu...

Pensula îi tremură în mână, şi încercă s-o pună pe balustradă, dar am apucat-o de încheietură, s-o împiedic.

- Nu vreau să te opreşti. Nu pentru că regreţi ceva ce nu s-a întâmplat niciodată, ci pentru că am nevoie de asta, chiar dacă-i în alb şi negru, nu-mi pasă. Am nevoie de ce era înainte. Să văd prin tine lucruri pe care nu le pot găsi niciodată în mine. Uită-te la mine, scumpo! înţelegi ce încerc să-ţi spun?
- Da, cred că da.

LEAH

CAPITOLUL 29

Nu i-a spus nicio dată lui Oliver ce se întâmplase în seara când merseserăm la Bluesfest. Acea săptămână cu fratele meu se dovedi a fi un repaos mental, fără tensiune, fără să- mi sufle cineva în ceafă. Axei făcea să îmi fie greu să respir. Era ca şi cum toate sentimentele pe care mă străduisem să le tin sub control se revărsau când el era acolo, si eu nu ştiam ce să fac. De fiecare dată când făceam un pas înapoi, Axei mă împingea înainte.

- Mă gândeam..., îmi spuse fratele meu sâmbătă, cu o zi înainte de a pleca din nou, în vreme ce-şi usca părul cu un prosop. Vrei să ieşim să mâncăm? Am putea să ne şi plimbăm puţin.
- Sigur.
- Nu mă aşteptam la răspunsul ăsta.
- Păi, atunci, de ce ai întrebat?

Oliver râse, şi am simţit cum ceva mi se mişcă în piept. Fratele meu era atât de... era incredibil. Atât de loial. Atât de încrezător în sine. Când nodul din gât începu să mă copleşească, m-am silit să-mi controlez acele sentimente. Puteam. Pentru că el nu era Axei. Nu forţa întruna, ducându-mă la limită, îmi lăsa spaţiul de care aveam nevoie pentru a nu mă îneca.

Ne-am plimbat puţin prin Byron Bay, fără să vorbim, şi am ajuns la Miss Mărgărită, un mic restaurant mexican drăguţ unde obişnuiam să mergem uneori cu părinţii noştri. Când am ezitat, Oliver mă luă de mână.

3 7

- Haide, Leah! Probabil că Axei te-a făcut să mori de foame cu prostiile lui vegetariene. Să nu-mi spui că nu-ţi

lasă gura apă după un *taco* făcut cu carne adevărată.

Ne-am aşezat la o masă afară. De acolo, la capătul unei străzi cu puţine magazine, puteam vedea albastrul mării.

Am comandat *tacos* şi *burritos* pentru amândoi.

- La naiba, merită fiecare bănuţ, spuse fratele meu, lingându-şi buzele după ce luă o înghiţitură. Nu-ţi poţi imagina cât de prost e localul mexican de lângă biroul meu. Prima dată, mai că am vrut să-mi cer banii înapoi, dar, stii, eram nou si nu voiam să fac o scenă în fata tuturor. îşi linse degetele. Sosul ăsta mă înnebuneşte.
- Totul e în regulă pe-acolo?

Nu-l prea întrebasem despre munca lui. Nu pentru că nu mă interesa, ci pentru că mă simţeam atât de vinovată, atât de stânjenită... ştiind că fratele meu îşi irosea viaţa, făcând lucruri pe care nu voise niciodată să le facă, pentru a avea grijă de mine...

- Da, bineînţeles, e grozav.
- Oliver, te cunosc.
- Uite ce e, sunt zile bune şi zile rele. Nu e ca Byron Bay, nimic nu e, ştii asta. Răsuflă şi îmi dădu jumătate din *burrito*-ul lui. Mai e şi o fată, ceea ce complică lucrurile.
- Ce fată?
- Şefa mea. Vrei să auzi ceva amuzant? O să-ţi spun dacă zâmbeşti asa cum obisnuiai s-o faci.

Am zâmbit drept răspuns, pentru că nu m-am putut abţine când i-am văzut ochii lucind şi pe el stând atât de relaxat pe scaun.

- Despre asta vorbesc. Eşti nemaipomenită când zâmbeşti, stii?
- Nu schimba subiectul, am zis, puţin stânjenită.
- Bine, dar să nu spui nimănui.
- Bineînţeles că n-o să spun.

- Pe onoarea familiei.
- Pe onoarea familiei, am răspuns, deşi ştiam că o ţinea astfel ca să lungească discuţia şi să mă ţină atentă.
- în a doua seară petrecută în Sydney, eram încă la hotel, plictisit, simţindu-mă cam nasol, şi am decis să mă plimb de unul singur. Am ajuns într-un bar şi am băut.

Eram acolo de douăzeci de minute, când a intrat ea. Mi s-a părut uluitoare. Am întrebat-o dacă puteam să-i ofer o băutură, şi ea a acceptat. Am discutat puţin şi am sfârşit... stii, în camera mea.

- Nu trebuie să vorbeşti cu mine ca şi cum aş fi copil mic.
- Bine. I-am tras-o. Am încercat să nu râd. Deci ia încearcă să ghiceşti pe cine am găsit a doua zi dimineaţă când mi s-a spus să merg la birou şi să fac cunoştinţă cu şeful?
- Vorbeşti serios?
- La dracu! Ea era.

– Şi...?

Oliver zâmbi şi trase adânc aer în piept, ca şi cum tocmai dezvăluise ceva ce ţinuse în el multă vreme. I-am văzut satisfacţia din ochi si mi-am dat seama că trecuse ceva vreme de când nu mă gândisem la nimic. Doar eram acolo, în prezent, ascultându-mi fratele - o situaţie obişnuită, de zi cu zi.

- Probabil ar trebui să plecăm.

El încuviinţă din cap şi se ridică să plătească.

Am rămas acolo o vreme, stând pe terasă, încercând să înţeleg ce simţeam. Era ca şi cum pluteam în mijlocul pustietăţii, în derivă, într-un loc deopotrivă nedesluşit şi foarte viu, plin de contraste, temeri, doruri, lucruri imposibil de înţeles.

Oliver îmi respectă tăcerea cât timp am mers

spre casă. Când am ajuns la o stradă pe care o ştiam bine, m-am oprit.

- Te superi dacă merg singură acasă?
- Nu stă Blair aici?
- Ba da. Trebuie să discut cu ea.
- Sigur. Stai să-ţi dau un pupic!

Se aplecă să ajungă la obrazul meu şi apoi plecă repede. Am aşteptat puţin în acelaşi loc, până mi-am adunat curajul să sun. Doamna Sanderson deschise, şi pe chip i se văzu surprinderea, ca mai apoi să apară compasiunea, ochii ei negri umplându-se de milă. M-am uitat în jos, căci nu puteam suporta să văd durerea care se revărsa din ei.

- Scumpo, ce bine îmi pare să te văd! A trecut atâta timp de când... Nu termină fraza înainte de a se da deoparte. Blair e în camera ei. Vrei ceva? Un suc? O cafea?

- Nu, mulţumesc!

Făcu semn spre camera fiicei ei. Am mers pe hol, cu nervii întinşi la maximum. Pulsul îmi bubuia. Atâtea clipe fericite trăisem aici...

Mi-am tinut răsuflarea si am deschis usa.

Când Blair mă văzu, îşi duse mâna în dreptul inimii.

- Nu pot să cred! Zâmbi - şi se lovi la degetul mic când sări din pat să vină spre mine. Au! Fir-ar! Nu-i nimic. Durerea e doar în minte, nu aşa se spune? Intră, stai jos. Totul e în regulă? S-a întâmplat ceva? Pentru că, dacă ai nevoie de ceva, stii... da, stii.

- N-am nevoie de nimic. Voiam doar să-ţi spun că-mi pare rău.

Se simţea de parcă îmi petreceam toate zilele cerându- mi iertare. Dar mă simţeam atât de vinovată, atât de prost, atât de afectată... Ştiam că le provocam durere tuturor celor la care

ţineam, însă, chiar şi aşa, nu mă puteam abţine, pentru că alternativa era prea... prea mult, punct.

- De ce ai face asta?
- Din cauza a ce s-a întâmplat la festival.
- Termină cu prostiile! Am fost bucuroasă că ai hotărât să vii.
- N-ar fi trebuit să mă îmbăt şi n-ar fi trebuit să te pun într-o situatie dificilă.

Blair flutură dintr-o mână.

- Las-o baltă! Important e că ai fost acolo.
- Mulţumesc pentru că eşti aşa, am şoptit.

M-am aşezat la picioarele patului, aproape de ea. M-am uitat prin cameră, oprindu-mă la pozele cu noi două şi alţi prieteni puse peste tot pe panoul de plută agăţat deasupra biroului, lângă o pictură pe care o făcusem pentru ziua ei de naştere, ce înfăţişa silueta ei delicată lângă marea învolburată. Pentru mine, Blair fusese mereu aşa: calmul

în mijlocul haosului. Calmul dinlăuntrul meu. Odată, tata îmi spusese că noi toţi aveam nevoie de o ancoră, şi intr- un fel ea era asta pentru mine.

- Data viitoare o să facem ceva relaxant, zise ea.
- Da, probabil e mai bine. Nu ştiu ce m-a apucat.
- Ce vrei să spui?

Si nu stiu dacă era din cauză că nu ştiam ce altceva să spun înainte să plec, dacă era de vină nostalgia din ochii ei sau dacă doar momentul pe care-l trăiam era atât de ciudat, dar am izbucnit, confuză şi cu gâtul uscat ca iasca:

- Am apărut goală în faţa lui.

-Ce?

- în faţa lui Axei. Şi l-am sărutat.
- Dumnezeule, Leah, vorbeşti serios?
- Nu eram în apele mele, am spus, apărându-mă. Expresia lui Blair s-a îmblânzit şi ochii i s-au umplut de tandreţe. A întins o mână şi a pus-o peste a mea, înainte să mă îmbrăţişeze si să-mi încălzească sufletul, ca si cum contactul emana amintiri, sentimentul de familiaritate, de prietenie.
- Nu vezi, Leah? Esti mai mult tu însăţi decât oricând.

Nu-ti aminteşti? Obisnuiai să fii mereu asa. Mânată de instinct. Imprevizibilă. Făceai orice prostie îţi trecea prin cap, mă trăgeai şi pe mine cu tine, şi asta... asta mă făcea să mă simt atât de vie. Mi-e dor de asta.

M-am ridicat tremurând.

- Trebuie să plec.

AXEL

CAPITOLUL 30

întinsă în pat, şi îşi scoase sutienul şi îmi trase mâna spre ea. Am căzut în genunchi lângă ea. M-am uitat la trupul femeii, întinzând o mână să-i mângâi picioarele, urcând încet. Madison îşi depărtă picioarele ca s-o pot atinge, şi, când am atins-o, îşi arcui spatele drept răspuns şi gemu.

Apoi m-am gândit la alţi sâni, mai mici, mai rotunzi, diferiţi. „La dracu'!“ Am scuturat din cap, să scap de imaginea aia, de amintire.

M-am întins. Madison s-a urcat pe mine, mi-a pus un prezervativ, şi am uitat de tot, de restul lumii, de tot ce nu era noi doi mişcându-ne în acelaşi ritm, gemetele ei în urechea mea, plăcerea crescând tot mai mult: dorinţă, sex, clipa. Doar atât.

Mai

TOAMNA

AXEL

Atunci, n-am lăsat să treacă zile sau măcar câteva ore. Imediat ce Leah ajunse acasă, i-am luat valiza şi am dus-o în camera ei. Ea se uită la mine nedumerită.

- Ce-i asta? întrebă ea.
- O să punem lucrurile în ordine. Să vorbim. Ştii, chestii normale. M-am gândit toată săptămâna la ce ai spus şi mi- am dat seama că ar ii trebuit să înţeleg mai devreme. Tu ai nevoie să simţi. Asta-i, Leah, nu-i aşa?

-Nu.

Era speriată.

- Hai să mergem afară!

Odată ce am ajuns pe verandă, ea îşi înerucişă braţele.

- Ţi-am promis că o să pictez.
- Şi aşa o să faci. Dar nu-i de ajuns. într-o seară,

chiar aici, m-ai întrebat dacă o să fii vreodată fericită din nou, îţi aduci aminte? Si eu te-am întrebat dacă vrei să fii, iar tu n-

ai putut răspunde, pentru că ai avut un atac de panică. Răspunde acum. Haide!

Era atât de blocată, de pierdută...

- Nu ştiu, gâfâi ea.
- Ba ştii. Uită-te la mine!
- Nu-mi face asta, nu asa.

*)

- Deja o fac, Leah.
- N-ai nici un drept...
- Ba am. La dracu', am. Ţi-am spus, Leah. Ţi-am spus că n-o să mă opresc, chiar dacă tu ai considerat că pun sare pe rană. Ţi-am spus că o să-mi mulţumeşti. Şi n-o să mă opresc, ştii de ce? Pentru că am pătruns până la tine. Mi-

am dat seama de asta. N-am de gând să îngădui să te închizi din nou în tine. Deci răspunde la întrebare: vrei să fii fericită?

Buza îi tremura. Ochii îi erau lavă topită: intenşi, sfredelindu-mă, ca si cum dorea să mă rănească. Voiam s-

o văd aşa mereu. Plină de emoţii, chiar dacă erau negative, chiar dacă erau îndreptate împotriva mea. Puteam rezista.

- Nu vreau! strigă ea.
- în sfârsit, esti sinceră.
- Du-te dracu, Axei!

încercă să intre, dar m-am postat între ea şi uşă.

- De ce nu vrei să fii fericită?
- Cum poţi să mă întrebi asta?
- Deschizând gura. întrebându-te.
- Urăsc cum eşti. în clipa asta, te urăsc!

Am încasat-o. Am repetat în sinea mea că ura e un sentiment. Unul dintre cele mai puternice, genul ce poate zdruncina o persoană, aşa cum o zdruncina pe ea.

- Poţi să plângi, Leah. Poţi să plângi cu mine.
- Cu tine... Eşti ultima persoană...

Nu putu termina fraza înainte ca un suspin să-i scape din gât. Şi atunci, am făcut un pas spre ea şi am atins-o încet, îmbrăţişând-o, simţind-o cum tremură lipită de mine. Am închis ochii. Aproape că puteam să-i simt mânia, furia, durerea, atât de intense, încât ştiam că o orbeau, legând-o de un loc unde singurul lucru pe care-l poţi gândi e: „Nu-i drept, nu-i drept, nu-i drept“. Pe de o parte, îmi era milă de ea; câteodată, tot ce voiam era să stau jos lângă ea în tăcere şi să cedez, dar apoi îmi aminteam de acea fată plină de culoare ascunsă undeva în ea şi nu mă puteam gândi decât la ideea de a o elibera, mă obseda.

Am vorbit cu buzele în părul ei încurcat.

- îmi pare rău că te-am încolţit, dar e mai bine pentru tine. O să vezi. O să înţelegi. O să mă ierţi, nu-i aşa, Leah? Ura asta... nu e toată pentru mine, am zis, şi ea zâmbi printre lacrimi. O s-o facem împreună, da? O să am grijă de tot, tu doar să mă urmezi. O să te călăuzesc dacă vrei să-mi dai mâinile.

I-am întins mâna. Ea ezită.

Ochii ei priviră atent palma mâinii mele, ca şi cum voia să examineze fiecare cută şi fiecare urmă. Apoi degetele ei o atinseră timid si rămaseră acolo. Le-am strâns între ale mele.

- S-a făcut, am spus.

Două zile mai târziu, mi-am încrucişat braţele în fata ei.

- Prima regulă: programul meu e şi al tău. De acum încolo, când esti în casa mea, o să faci ce fac si eu. Asta înseamnă surf în fiecare dimineaţă. Nu, lasă-mă să termin înainte să începi să te plângi. Suntem o echipă, asta-i ideea. Dacă eu sunt în valuri (şi nu există să nu se întâmple asta), mai bine ai face să fii lângă mine. O să mâncăm împreună. După-amiază, în vreme ce eu lucrez, tu o să-ţi faci temele. După asta, o să existe puţin timp liber, ştii că sunt destul de flexibil. Nu râde, vorbesc serios, de ce te uiti asa la mine?

Leah ridică dintr-o sprânceană.

- Nu eşti nici pe departe flexibil.
- Cine spune asta?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

- Bine, deci, nu spune nimeni, am înţeles. în continuare... După cină, o să stăm pe verandă, apoi vine vremea de culcare. Stii că cele mai multe triburi asa

funcţionează? Există o ordine, o serie de activităţi ce trebuie să fie făcute de-a lungul zilei şi o structură piramidală. E atât de simplu.

- De ce tu eşti în vârful piramidei?
- Pentru că eu sunt cel mai tare. Evident.
- Deci o să fie ca si cum as trăi într-o închisoare.
- Da, dar gândeşte-te la alternativă. Eşti aici de trei luni, şi n-ai făcut nimic. în felul ăsta, n-o să te plictiseşti.
- Nu-i corect! replică ea, indignată.
- Scumpo, în cele din urmă, o să-ţi dai seama că nimic nu-i.

Leah pufni, şi părea mai mult ea niciodată o fetişcană. Mă pregăteam să continui să-i spun cum aveam să funcţionăm, când ea trecu pe lângă mine, zâmbind. Am urmărit-o cu privirea până când am reuşit să văd pisica tricoloră stând în faţa uşii din spate, pe verandă - nu intrase, ca şi cum îmi respecta spaţiul şi voia să marcheze limitele.

- S-a întors, spuse Leah. Avem ceva pentru ea?

Am gemut şi am mers la bucătărie. Leah apăru lângă mine, deschise un dulap şi îngheţă când degetele îi atinseră punga cu acadele de căpşune. îşi retrase mâna şi luă o conservă de ton de lângă pungă.

M-am aşezat pe verandă lângă ea.

- De unde crezi că vine? întrebă ea.
- Cine stie? Probabil, de nicăieri.
- Axei...

Ea scutură din cap.

- Ce? Dacă aş fi fost pisică, aş fi vrut să fiu sălbatică. Uită-te la ea, probabil trăieşte în pădure vânând şi, când se trezeşte într-o zi şi simte că o apucă lenevia, spune: „La dracu, o să merg până la casa lui Axei şi o să-i golesc cămara“. Asa că iat-o aici.

Râsul ei umplu veranda, pe mine, totul.

Pisica începu să toarcă după ce termină de mâncat, în vreme ce Leah o mângâia pe spate, şi apoi se întinse pe podea şi nu se mişcă, uitându-se la noi sub soarele ce cobora la asfinţit, într-o zi obişnuită de miercuri. Mi-am întins picioarele. Leah stătea cu picioarele încrucişate.

- Deci să reluăm de unde rămăsesem: Ne-am înţeles?

- Ce-i de înţeles? Trebuie să fac ce faci tu.

- Exact. Eşti atât de înţelegătoare, scumpo.

- Nu-mi mai spune aşa, şopti ea cu o privire aspră, intensă.

- Cum?

- Asta... *scumpo,* reuşi ea să spună.

- întotdeauna ţi-am spus aşa. Nu-i... nu înseamnă...

- Stiu.

Se uită în jos, şi părul blond îi ascunse expresia feţei.

Am avut nevoie de câteva secunde să pricep, să încerc să înţeleg. Aveam sentimentul că petrecusem ani lângă o persoană pe care nu reuşisem niciodată s-o înţeleg pe deplin. Rămăsesem la suprafaţă, fără să pătrund în interior sau să şterg praful ce zăcea peste lucrurile pe care oamenii încercau să le uite şi să le ţină închise în pod. Şi, în acele momente, o aveam în faţa mea, atât de diferită faţă de cum îmi aminteam, aceeaşi, dar totuşi alta. Mai complexă ca niciodată, mai matură, dar şi mai greu de înţeles.

- Bine. N-o să-ţi mai spun aşa.

- Nu-i cuvântul în sine, ci felul în care îl rostesti.

- Vrei să-mi spui ce înseamnă asta?

Ea scutură din cap, şi n-am mai insistat.

M-am ridicat, am mers spre pick-up şi am ales un disc cu Elvis Presley. Am pus acul pe disc şi am

rămas acolo uitându-mă cum discul se învârte încet, în vreme ce liniile curbe se mişcau. Apoi am ieşit.

Am trăit acea după-amiază de muzică în tăcere.

LEAH

îmi aduc aminte când mi s-a frânt prima dată inima, îmi imaginasem că avea să fie o lovitură grea, dură, ceva ce se întâmplă dintr-odată. Dar nu a fost aşa, ci bucată cu bucată, mici fragmente ascuţite. în acest fel am sărbătorit intrarea în noul an.

Aveam 15 ani, şi părinţii mei plecaseră la Brisbane pentru a merge împreună cu familia Nguyen la o petrecere dată de nişte prieteni care aveau o galerie de artă pentru care lucra tata. Mă rugasem de ei săptămâni la rând, şi în cele din urmă fuseseră de acord să mă lase cu Oliver si Axei, care aveau să petreacă alături de nişte prieteni.

Nu mă machiasem niciodată până atunci, dar în acea zi Blair m-a ajutat: puţin rimei, fond de ten şi un ruj aproape transparent. Purtam pentru prima dată o rochie strâmtă neagră, şi părul îmi cădea liber pe umeri. Când m-am uitat în oglindă, m-am văzut adultă şi atrăgătoare. Am zâmbit, până când Blair a început să râdă în spatele meu.

- La ce te gândeşti? mă întrebă ea.

- Că mi-ar plăcea ca ăsta să fie primul meu sărut.

Blair oftă şi îmi luă rujul din mână să-şi dea şi ea, în faţa oglinzii. Se întoarse şi îmi aranjă părul pe spate.

- Ai putea săruta orice băiat din clasă.

- Nu-mi place nici unul, am răspuns, sigură.

- Kevin Jax e nebun după tine şi e atât de arătos, orice fată ar face moarte de om să iasă cu

el. Ai băgat de seamă ce ochi are? Sunt de culori diferite.

Nu-mi păsa de Kevin şi nu-mi păsa că Axei era mai mare cu zece ani. Mă puteam gândi doar la el, la acel fior

pe care-l simţeam de când revenise în Byron Bay, la felul în care mă emoţiona când se uita la mine sau când îl vedeam zâmbind, ca şi cum totul în rest ar fi îngheţat.

Oliver ridică dintr-o sprânceană când am intrat în sufragerie.

- Ce ai pe tine?
- O rochie.
- O rochie foarte scurtă.
- Aşa se poartă acum, am răspuns şi, când am văzut că nu era convins, m-am dus si l-am îmbrăţişat. Haide, Oliver, nu fi ursuz, e primul meu revelion fără părinţi.
- Nu-mi face probleme.
- N-o să-ţi fac, promit.

El zâmbi şi mă sărută pe frunte.

Mi-am luat rămas-bun de la Blair şi l-am ajutat pe fratele meu cu pregătirile pentru cină, chiar dacă aproape totul era semipreparat. Oliver puse masa cea mare în mijlocul livingului, şi eu am întins faţa de masă pe ea şi am aşezat farfuriile si tacâmurile. S-a auzit soneria în vreme ce aşezam o furculiţă pe un şervet galben. îmi amintesc detaliul pentru că, în acel moment, am auzit vocea lui Axei, si mi s-a strâns stomacul, asa că m-am concentrat asupra micului imprimeu în carouri.

- Unde să las băutura? întrebă el.
- Probabil e cel mai bine s-o pui în frigider, spuse Oliver.

M-am întors să-l văd şi mi s-au înmuiat genunchii.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem. Nu ştiu dacă îmi imaginasem că avea să mă vadă în rochia aia şi machiată şi

dintr-odată nu avea să mă mai considere o fetită, chiar dacă asta eram. El mă observă. Ştiu că o făcu. Ştiu pentru că Axei a fost întotdeauna transparent. Dar nu păru surprins.

Lăsă sticlele şi mă sărută pe obraz.

- Scumpo, poţi să mai pui un tacâm?

îl uram. Uram acel „scumpo“ pe care mi-l adresa de parcă eram un copil, pe un ton care nu avea nimic din cel pe care îl folosea când era cu o fată pe care o plăcea. Plin de tandrete, ea de frate mai mare... exact cum nu voiam să fie.

Puţin mai târziu, veniră cu toţii. Jake, Tom, Gavin şi două brunete.

Abia de am deschis gura în timpul mesei. Nu că aş fi avut ocazia, pentru că Axei, Oliver şi prietenii lor vorbiră tot timpul despre treburile lor, poveşti din trecutul lor, ce făcuseră în weekendul trecut, ce aveau să facă în weekendul viitor, chestii ce-i priveau doar pe ei şi despre care noi, restul, habar n-aveam. Mă jucam cu mâncarea când el mi se adresă:

- începi şcoala luna asta?
- Da, în câteva săptămâni.

Fata de lângă mine spuse ceva ce n-am reuşit să aud, şi el izbucni în râs şi se uită în altă parte. M-am concentrat din nou asupra farfuriei mele, încercând să ignor zâmbetul afişat de Axei când se uita la Zoe. Pe lângă ea, mă simţeam mică şi lipsită de importanţă, ca şi cum el ar fi putut vedea direct prin mine. Şi aşa am fost pentru tot restul serii, în vreme ce ei toţi băură, vorbiră şi întâmpinară noul an ciocnind paharele, iar eu stăteam acolo cu nimic de băut în afară de apă.

Nodul din stomac crescu în clipa când Axei îşi termină al treilea pahar şi începu să flirteze cu

Zoe. Dansă cu ea când se auzi un cântec din boxe, plimbându-şi mâinile pe trupul ei voluptuos, strângând-o lângă el şi râzând, cu ochii lucioşi, şoptindu-i la ureche.

- Leah, te simţi bine?

Oliver se uita la mine.

- Puţin obosită, am mintit eu.

- Du-te să te culci dacă vrei. O să dăm muzica mai încet.

- Nu-i nevoie. Noapte bună!

L-am sărutat pe fratele meu pe obraz şi mi-am luat rămas-bun de la ceilalţi fără să mă uit, de fapt, la ei, apoi am urcat scările si m-am dus în dormitorul meu. Am aprins lampa de pe noptieră şi mi-am tras rochia peste cap, lăsând-o şifonată la picioarele patului. Aşezată la birou, m- am demachiat cu o cârpă umedă. Când am terminat, m- am uitat la dungile negre ce o acopereau şi m-am gândit că urmele alea negre reprezentau perfect seara mea. Totul era din vina mea, căci crezusem că el avea să mă observe. Şi nu mă alesesem decât cu o privire. Una. Nu mult mai bine decât frăţescul *scumpo.* Orice gest simbolic al lui Axei reuşea să rămână în amintirea mea, să mi se întipărească...

Mi-am pus pijamaua şi m-am băgat în pat.

Nu puteam dormi. Am ascultat muzica timp de ore întregi, zvârcolindu-mă, gândindu-mă la el şi la faptul că mă simţisem ca un copil, regretând că nu mersesem cu părinţii la acea petrecere în Brisbane, caz în care măcar nu l-aş fi încurcat pe fratele meu.

Nu ştiu cât era ceasul când am auzit prima lovitură în perete, urmată de un râset. Am înlemnit când am auzit vocea lui Axei din camera alăturată, înainte ca ea să-l facă să tacă, şi pentru câteva minute n-au mai fost zgomote. Apoi gemetele ei şi

loviturile uşoare ale capului patului de perete umplură camera.

îmi venea să vomit, si am închis ochii.

El izbindu-se de ea. Alte gemete.

Durere. Şi o bucată. Un ciob. încă unul.

Mi-am ascuns capul sub pernă, să plâng.

Aşa am aflat că există inimi care se sfarmă puţin câte puţin, în veşnice nopţi ce sunt uitate, în ani de invizibilitate, în zile în care îţi imaginezi imposibilul.

AXEL

M-am uitat la ea cum stătea întinsă pe placă. Am urmărit-o cum prindea un val şi se mişca prin el cu trupul plecat în faţă şi picioarele flexate, păstrându-şi echilibrul în vreme ce urca pe val.

Am zâmbit când ea căzu şi începu să înoate.

- Nimeni n-ar ghici că nu te-ai mai dat de un an.

Leah se uită la mine recunoscătoare şi urcă pe placă. Am rămas acolo tăcuţi, uitându-ne cum la orizont apăreau zorii zilei. Nu erau multe valuri.

- De ce acum? De ce în zori?

- Nu crezi că surfingul e un mod minunat de a-ţi începe ziua?

- Cred că da. Când ai început?

- Nu stiu. Mint. Stiu. A fost datorită tatălui tău. Vrei să auzi povestea?

Ea ezită, dar în cele din urmă încuviinţă.

- S-a petrecut cu ani în urmă. Eram cam dezamăgit de mine însumi. Ştii cum e, Leah? Sentimentul că ai dat greş, că, oricât ai încerca, nu găseşti ce vrei. Oricum, el a venit la mine într-o după-masă. Abia cumpărasem casa, şi nu ştiu dacă tu ştii asta, dar am făcut-o pentru că m-am îndrăgostit de ea; sau, mai rău, m-am îndrăgostit gândindu-mă la toate lucrurilor pe care aveam să le fac aici. Dar... n-a mers aşa. Douglas a adus

câteva beri, şi neam aşezat pe verandă. După aia, mi-a pus o întrebare pe care nu voiam s-o aud.

- Dacă pictai..., ghici ea în şoaptă.

- Am spus că nu, nu pictam. într-o zi, Leah... într-o zi, o să-ţi explic de ce, şi poate că atunci o să înveţi să apreciezi cine eşti. Am oftat. I-am spus ce se petrecea, şi Douglas a înţeles, întotdeauna înţelegea. în acea seară, m-a ajutat să pun în dulap şevaletul şi să strâng toate picturile pe care le împrăştiasem prin living. Mi-am făcut curăţenie pe birou şi m-am decis să mă ocup de altceva. Am continuat să vorbim pentru o vreme. Despre tot şi nimic, despre viaţă, ştii cum era tatăl tău. Când a plecat, am rămas pe verandă toată noaptea, numărând stelele, şi bând, şi gândindu-mă...

- O să doară... murmură Leah.

- Da. Pentru că, în acea noapte, am înţeles că n-are rost să fii nefericit. Şi, la un moment dat, oricât de mult ar durea să continui să trăieşti, vei înţelege şi asta. Mi-am dat seama că trebuia să mă bucur de fiecare zi. M-am gândit că cel mai bun început ar fi să mă concentrez pe ce îmi place cel mai mult: surfingul, marea, soarele. După aia, aveam să găsesc şi altceva. Dar aveam să aleg plăcerea: mici lucruri, muzică, linişte. Lucrurile care mă împlinesc.

- Dar pe mine nimic nu mă împlineşte, Axei.

- Nu-i adevărat. O mulţime de lucruri te împlinesc, dar toate sunt legate de trecutul tău, de părinţii tăi, şi nu vrei să te întorci acolo, aşa că le eviţi, dar, ciudat... ciudat, eşti încă prinsă în acel moment. Nu ţi se pare că-i ironic?

Leah se uită la valuri în vreme ce dimineaţa îi mângâia pielea şi crea umbre şi pete de lumină pe pânza care era faţa ei. Am simţit din nou acele furnicături în degete. Din nou, m-am gândit că cineva ar trebui s-o deseneze exact în momentul ăsta: stând pe placă, cu spatele drept, cu expresia tristă pe chip.

- Cred că ai dreptate. Dar nu pot...

- în timp, o să poţi, Leah. Crede-mă!
- Cum? Doare întotdeauna. întotdeauna,
- Există trei feluri de a-ti trăi viata. Sunt oameni care se

gândesc doar la viitor. Probabil ai cunoscut mulţi dintre ei, oamenii ăia care îşi petrec toată ziua făcându-şi griji despre lucruri care încă nu s-au întâmplat, despre bolile de care ar putea suferi într-o zi şi aşa mai departe.

întotdeauna au scopuri, dar atingerea lor îi bucură mai mult decât ce a fost necesar să facă pentru a ajunge acolo. Economisesc bani, şi asta-i ceva bun, dar o fac pentru „acea mare excursie pe care o s-o facem într-o zi“ sau „pentru casa pe care o s-o cumpărăm când ieşim la pensie“.

în colţul gurii îi apăru un zâmbet.

- Mama ta e cam aşa, spuse ea.
- Mama e complet aşa. Şi nu-i rău să te gândeşti la viitor, dar câteodată e frustrant, pentru că dacă se întâmplă ceva mâine? Timp de douăzeci de ani, a visat să meargă la Roma, şi tata a încercat de câteva ori s-o ducă acolo, dar ea a găsit mereu o scuză să amâne, pentru că, din punctul ei de vedere, călătoriile nu sunt niciodată o prioritate, ci întotdeauna un capriciu. Ce ar trebui ea să facă e să bage mâna în economii şi să meargă să trăiască experienţa acum, chiar luna asta.
- Ai dreptate, spuse Leah,
- După aia, sunt oameni care trăiesc în trecut. Oameni care au suferit, care au fost răniţi, care au fost marcaţi de

ceva. Oameni blocaţi într-o realitate care nu mai există, si

cred că ăsta e cel mai trist lucru dintre toate. Oameni conştienţi că acel unic moment - toate lucrurile care nu mai sunt din cauza lui, toate

lucrurile care există doar în
amintirea lor - îi va însoţi întotdeauna.

- Asta-s eu, nu-i asa? întrebă ea foarte încet.

- Da, asta esti tu. Viata si-a urmat cursul, si tu ai fost
lăsată în urmă. înţeleg asta, Leah. Ştiu că, după ce s-a întâmplat, a fost imposibil pentru tine să îţi aduni puterile şi să te ridici. Mai mult de atât, n-ai vrut. Mă gândeam la asta zilele trecute, încercând să înţeleg de ce trebuie să fi fost mai uşor pentru tine să renunţi decât să faci faţă durerii, şi apoi cred că ai luat o hotărâre. Cum a fost?

- Nu stiu. Nu-i ca si cum ar fi fost un anume moment...

- Eşti sigură? Nu e ca şi cum ai fi ajuns la limită?

Mi-am amintit acele prime zile de după accident. Leah
era la spital, şi plânsese şi uriaşe în braţele mamei mele în vreme ce ea o ţinea cât de strâns putea, încercând s-o aline. Toate astea fuseseră... durere supremă. Genul pe care
0 resimţi când pierzi oamenii care înseamnă cel mai mult pentru tine din toată lumea asta. Nimic neobişnuit. Nici măcar în timpul înmormântării.

Asta e pierderea. Doliu. Jale. Şi apoi, cu trecerea timpului, îţi lingi rănile, asimilezi ce s-a întâmplat şi schimbările pe care ţi le aduce în viaţă, ce ai lăsat în urmă, implicaţiile survenite.

Acesta-i pasul pe care ea nu l-a făcut niciodată.

A rămas blocată în prima fază, în doliu. A petrecut atâta timp scăldându-se în acea suferinţă, încât o parte din subconştientul ei a crezut probabil că-i mai uşor să ridice un zid şi s-o izoleze şi să găsească liniştea în felul ăsta.

- Ţi-am spus. A fost o clipă când lucrurile s-au schimbat, răspunse ea, şi mi-am dat seama că era sinceră. S-a prins de placă atunci când un val mai puternic ne-a mişcat. Ai omis unul, Axei. Spune-mi

despre al treilea fel de a trăi.

- Prezentul. Poti să continui să ai amintiri. Nu-i rău, nu-

j ´

1 rău să te gândeşti câteodată la viitor, dar în mare parte din timp mintea n-ar trebui să se ocupe de trecut sau de ceva ce încă nu s-a întâmplat, ci de aici şi acum.

- Asta esti tu.

Mi-a zâmbit.

- încerc. Uită-te în jur, uită-te la soare, la culorile cerului, la mare. Nu-i al naibii de incredibil când te opreşti să te uiti la toate astea? Când simţi? Leah, sentimentul de a fi în apă, mirosul plajei, adierea uşoară de vânt...

Ea închise ochii, şi faţa i se umplu de pace, pentru că era lângă mine simţind ce simţeam şi eu, ancoraţi în acel moment şi în nimic altceva, ca un cui în perete ce nu se mişcă, nu înaintează şi nu merge înapoi, ci doar rămâne acolo.

- Nu deschide ochii, Leah.
- De ce?
- Pentru că acum o să-ţi arăt ceva important.

Ea rămase nemişcată. Nu se auzea nici un zgomot. Eram înconjuraţi doar de mare şi de soarele de pe cer. Şi, în mijlocul acelui calm, am început să râd, şi, înainte ca ea să înţeleagă ce se întâmpla, am împins-o de pe placă.

- De ce-ai făcut asta? strigă ea.
- De ce nu? Mă plictiseam.
- Care-i problema ta?

Se repezi la mine şi mă băgă cu capul în apă înainte s-o trag cu mine la fund. Am ieşit după câteva clipe. Leah

tuşea. Eu râdeam. în acel moment, chiar când soarele era

> 7

pe punctul de a răsări complet, am devenit conştient de cât de aproape eram, că braţul meu o

luase pe după talie şi că, pentru un motiv sau altul, mă simţeam acum la fel de confortabil ca odinioară, cu ani în urmă, când Leah venea
să facă surf cu mine si cu Oliver indiferent de ocazie.

I-am dat drumul, agitat.

- Ar trebui să ieşim, altfel o să întârzii la scoală.

- Asta vine de la un tip care tocmai m-a împins de pe placa de surf ca un băieţel.

- Aproape că am uitat cât de mult îţi place să întorci vorba.

Leah pufni, neputând să-şi ascundă zâmbetul.

AXEL

- Ia mai lasă-mă dracu’ în pace!

- Vezi cum vorbeşti, fiule. Nu uita bunele maniere!

Mama intră fără de veste cărând destule pungi cu mâncare cât să hrănească o armată, urmată de gemeni,
fratele meu, cumnata si tata. Era sâmbătă, asa că îmi
trebuiră câteva minute să înţeleg ce se petrecea în vreme ce ei mă salutau.

- Ce naiba faceţi aici? Cine stă la cafenea?

- La dracu’! urlă Max, şi tatăl lui îi acoperi gura de parcă spusese *jigodie* sau ceva mai rău.

- E sărbătoare, ai uitat?

- Evident.

- Unde-i Leah?

- Doarme.

în clipa aia, ea deschise uşa camerei, căscând, şi gemenii alergară s-o îmbrăţişeze. Poate că nu observaseră că nu mai era fata care obişnuia să-i îmbrace şi să se joace cu ei. Leah îi îmbrăţişa şi o lăsă pe mama să mă sâcâie pentru un timp.

- De ce aţi venit? am întrebat.

- Mereu la fel de bucuros să ne vezi, spuse Justin sarcastic.

- Gagiule, mama ta a crezut că am putea petrece ziua împreună, şi am încercat să sunăm, dar ai telefonul închis, spuse tata.

Mama oftă în vreme ce despacheta cumpărăturile.

- Nu-i spune „gagiu“ fiului tău.

- Păi, nu-i?

Tata se uită la mine.

Aveam de gând să spun ceva când mama arătă spre mine.

- De ce ai telefon dacă nici măcar nu-l foloseşti?
- Ba îl folosesc. Câteodată. Din când în când.
- Dă-i pace! E pustnic, spuse Justin.
- Oliver a obosit să-ţi tot spună să-l încarci şi să-l ţii la-

ndemână. Trăieşti într-un loc izolat, cu o fată de care se

presupune că trebuie să ai grijă. Dacă se întâmplă ceva? Dacă aluneci şi îţi rupi un picior, sau eşti în apă şi atacă un rechin, sau...

- La dracu, mamă! am urlat, nevenindu-mi să cred.
- La dracu, strigă nepotul meu Connor.
- Perfect, spuse Justin.

Din fericire, Emily începu să râdă, şi fratele meu îi aruncă o privire plină de reproş. Ieşi pe verandă cu băieţii, urmat de tata, care zâmbea, ca de obicei. Am rămas locului, încă puţin defazat, uitându-mă la mama cum punea cinci sau şase caserole cu mâncare preparată în frigider şi o duzină de plicuri de supă în bufet. Leah făcu cafea în vreme ce Emily vorbea cu ea, întrebând-o cum era la scoală.

- Ti-am adus vitamine, zise mama si scuturâ una dintre

sticle în fata mea.

- De ce? Mă simt bine.
- Poate că ai putea fi mai bine.
- Arăt rău sau ce?
- Nu, dar nu se stie niciodată. Deficienta de vitamine e

cauza multor boli, nu doar scorbut dacă nu ai destulă vitamină C sau osteoporoză dacă nu ai destulă D, e legată de alte probleme, precum

depresia, indigestia, chiar paranoia.

- Mda, asta mă omoară pe mine, mamă. Câteodată, devin paranoic şi cred că familia mea îşi va face apariţia acasă la mine într-o sâmbătă, fără să mă anunţe, dar apoi mă simt mai bine pentru că îmi dau seama că sunt singur şi e doar imaginaţia mea care a luat-o razna.

- Nu te prosti, băiete.

Mi-am turnat a doua cafea pe ziua aia şi am întrebat cu glas tare dacă mai vrea cineva. Doar Justin spuse că da. Am făcut una pentru el şi am ieşit pe verandă, unde ne
adunam de obicei cu totii. Tata se asezase în hamac cu un
aer boem, spunând chestii precum „Miroase a linişte aici“ sau „îmi place atmosfera din casa ta“.

- Deci te-ai apucat din nou de surfing? o întrebă Emily pe Leah în vreme ce unul dintre copii se târa peste ea.

- Puţin. Am făcut un târg cu Axei.

Leah se uită la mine, si am simtit o conexiune. O legătură ce începea să ne unească. Mi-am dat seama că eram singurii martori la ce trăiam în acele luni şi îmi plăcea.

- O forţezi? întrebă Justin.

- Bineînţeles că nu. Sau poate că da. Ce importanţă are? Am început să râd când l-am văzut descumpănit.

- Nu mă forţează, minţi Leah.

- Sper că nu, spuse mama.

- Şi eu vreau să fac surfing! strigă Max.

- Lasă-l pe unchiul tău să te înveţe, o să fii bun, spuse tata.

Remarca lui născu reacţii variate. Mama spuse: „Daniel, eşti ridicol“, Justin se încruntă şi nepoţii mei ţipară plini de entuziasm, sărind pe plăcile de surf de la capătul verandei.

Cincisprezece minute mai târziu, eram în apă cu ei şi cu tata. I-am pus pe placa lată şi lungă, şi au stat aşezaţi acolo câtă vreme eu i-am dus spre locul unde începeau valurile. Tata era entuziasmat şi ne urma îndeaproape. Toţi ceilalţi rămăseseră pe plajă discutând şi mâncând gogoşile pe care mama le adusese de la cafenea.

- Vreau să stau în picioare!

Connor dădu să se mişte.

- Nu, o s-o facem mai târziu. Azi doar stai aşezat.
- Promite-mi că o s-o facem totuşi mai târziu.
- Promit, am spus, întrerupându-l.

Connor se ţinea de marginile plăcii când un val o scutură. Ne-am petrecut aşa o vreme, până când Max obosi şi îşi împinse fratele jos de pe placă. I-am lăsat acolo în apă jucându-se şi râzând şi m-am uitat la tata.

- Leah arată bine, observă el.
- Face progrese. încet. Dar o să reuşească.
- Faci o treabă bună.
- De ce crezi că am vreun merit?
- Pentru că te cunosc si stiu că, atunci când îti intră ceva

în cap, nimic nu te poate opri. încă îmi amintesc de ziua în care m-ai întrebat dacă scarabeii erau graşi pentru că erau plini de margarete. Abia ne mutaserăm, şi văzuseşi asta într-una dintre picturile lui Douglas, cea ciudată, plină de culori, de care obişnuiam să fac haz, spunând că probabil că fumase ceva înainte s-o picteze. Ţi-am zis că nu, dar evident că nu erai convins. Trebuia să vezi cu ochii tăi. După două zile, te-am găsit pe verandă disecând un sărman gândac. Şi acum eşti vegetarian.

Am râs.

- De ce să picteze aşa ceva?

îmi aminteam perfect pictura lui Douglas. Culori amestecate în jurul grămezii de flori şi scarabei violeţi, spintecaţi şi plini de margarete.

- Ah, era aşa, asta era magia lui. Atât de greu de anticipat.

- La dracu! Am inspirat adânc. Ce dor îmi e de el!

- Si mie. De amândoi. Tata se uită în zare, trist cum rar

îl vedeam, şi privi spre placa pe care gemenii încercau să se urce. Ar trebui s-o personalizezi. S-o faci mai mişto.

Zâmbi cu blândeţe.

Plecară cu toţii în jurul prânzului, iar eu şi Leah am petrecut timpul împreună în tăcere, ca de obicei. Am lucrat puţin la o comandă pe care o aveam de predat la începutul săptămânii, un logo şi câteva imagini promoţionale pentru un restaurant ce se deschidea în

curând. Leah rămase în camera ei ascultând muzică, si am

decis s-o las în pace. încă nu începuse să picteze din nou şi eu nu i-am cerut să o facă. încă.

Când se lăsă seara, am mâncat pe verandă.

Am intrat să iau o bluză după ce am pus vasele în chiuvetă, pentru că iarna era aproape şi începea să fie răcoare la lăsarea serii.

M-am aşezat comod lângă ea pe perne.

- Chiar nu vrei să încerci?
- Nu, arăţi ca nebuna care face ceai.
- Eşti glumeaţă... Bine, e în regulă.

Leah zâmbi timid, dar curând chipul îi fu umbrit.

- Azi mi-am dat seama că trebuie să-ţi fie tare greu să stau la tine în casă.
- Ce te-a făcut să crezi asta?
- Faptul că te-am văzut cu familia ta. Că urăşti felul în care îţi invadează spaţiul. Tu ai fost întotdeauna special, înţeleg asta, chiar înţeleg. îmi pare rău că lucrurile sunt astfel.
- Nu spune asta. Nu-i adevărat.

Vorbeam serios. Nici măcar nu mă gândisem la asta, dar prezenţa lui Leah în viaţa mea nu mă deranja. Să locuiesc cu ea era simplu, în ciuda problemelor ei, a schimbărilor care continuau să apară în fiecare săptămână.

- Mulţumesc oricum, şopti ea.

LEAH

Kevin Jax fusese primul băiat cu care mă sărutasem.

Trecuseră trei săptămâni de la revelion, şi încă mă durea amintirea. Era ianuarie, şi şcoala abia începuse, dar în primele zile nu trebuise niciodată să fim prea atenţi, aşa că eu şi Kevin începuserăm să schimbăm bileţele chiar din prima zi.

Cum a fost în vacanţă?

Bine. Am pictat mult. Tu?

Pe plajă cu băieţii. Mergi acasă pe jos?

Da, de ce întrebi?

Pot să te însoţesc?

Mi-am muşcat vârful pixului şi am răspuns cu un

CAPITOLUL 35

simplu *da.* La finalul orelor, i-am spus pa lui Blair, care mergea în direcţia opusă. Kevin se apropie cu un zâmbet timid.

La început, abia dacă am vorbit, ca şi cum schimbul de biletele în clasă n-avea nimic de-a face cu a fi fată în fată.

Dar, pe măsură ce zilele treceau, jena dispărea, şi mi-am dat seama că era simpatic şi chiar isteţ. îi plăcea lemnul- dulce si câteodată ronţăia câte un beţişor în vreme ce mergeam, pentru că spunea că era gelos pe mine fiindcă aveam întotdeauna o acadea în gură. Mă făcea să râd. Era unul dintre oamenii ăia optimişti care sunt mereu veseli şi te molipsesc cu veselia lor.

- Deci o să vii la petrecerea de pe plajă sâmbăta asta, repetă el când am ajuns în faţa uşii casei mele.

Am încuviinţat din cap, cu degetele mari trăgând de bretelele rucsacului. Kevin se uită agitat la mine şi inspiră înainte de a vorbi:

- Aveam de gând să aştept până atunci, dar...

Ştiam la ce se gândea înainte de a se întâmpla.

Acolo, sub un spalier maro-deschis, se aplecă şi mă sărută. Era un sărut uşor stângaci, timid, aşa cum sunt toate la vârsta asta. Am închis ochii si am simtit o furnicătură în stomac ce încă era acolo când Kevin se întoarse şi plecă.

Nu m-am mişcat până când n-am auzit o voce familiară.

- Promit să nu spun.

M-am întors. Axei ridică dintr-o sprânceană şi rânji.

- Ce faci aici? am întrebat.

- Stăteam si eu cu tatăl tău. Nu te uita la mine asa, nu te

spionam. Pare un puşti de treabă, genul care îţi tunde iarba sâmbătă dimineaţa şi îşi conduce prietena până acasă. îmi place de el. Ai aprobarea mea.

- N-am nevoie de afurisita ta de aprobare.
- Ei, haide şi tu! Nu-mi spune că eşti supărată!

Mi-am stăpânit pornirea de a plânge, am intrat şi m-am închis în camera mea. Mama a venit ceva mai târziu cu o cutie de îngheţată. S-a aşezat lângă mine cu picioarele încrucişate şi cu vopsea uscată pe toată salopetă şi mi-a dat o lingură înainte să şi-o bage pe a ei în ciocolată. Am înghiţit şi i-am urmat exemplul.

Mai târziu, mi-am dat seama că o mamă stie întotdeauna mai multe decât pare. Că există lucruri, lucruri ce au de-a face cu sentimentele, pe care nu le poţi ascunde. Chiar dacă îmi respecta tăcerile, adesea ştia lucruri înainte ca eu să-mi fi dat seama de ele.

LEAH

CAPITOLUL 36

în fundal se auzea *Ticket to Ride,* şi fiecare notă genera o altă linie, mai precisă, mai clară, ca şi cum încercau să străpungă suprafaţa pânzei.

Pictam fără oprire. Aproape fără să respir. Fără să văd nimic altceva.

Am pictat până când cerul se făcu la fel de negru ca pictura.

Nu i-am dat atentie nici măcar lui Axei, care stătea
întins în hamac cu o carte. Ochii lui mă fixară când am tras adânc aer în piept. Se ridică încet; în vreme ce se apropia, îmi amintea de o pisică leneşă, întinzându-se
uşor.

Se uită la pictură si îsi încrucisă braţele.

- Ce ar trebui să văd?
- Nu stiu. Ce vezi?

Pictura era neagră, complet neagră.

- Te văd pe tine, răspunse el, apoi ridică o mână să arate spre un colţ ascuţit ce rămăsese alb. Ţi-a scăpat asta. Dă- mi pensula!

încercă să mi-o ia din mâini, dar m-am dat un pas înapoi şi am scuturat din cap. El ridică dintr-o sprânceană, curios, aşteptând o explicaţie.

- Nu mi-a scăpat. L-am lăsat intenţionat.

Axei zâmbi când înţelese de ce.

AXEL

- Gata de excursie?

Leah se uită la mine si ridică din umeri.

- O iau ca pe un da, am spus.

Era penultima sâmbătă din lună, ceea ce însemna că Oliver urma să revină în două zile, şi, dintr-un oarecare motiv, asta mă făcea să simt că nu aveam timp de pierdut. Am ieşit din casă şi am

CAPITOLUL 37

continuat să mergem în tăcere. Aveam un rucsac si făcusem câteva sendvisuri si un termos cu cafea. Am mers cam un kilometru şi jumătate pe un drum de pământ, spre oraş. Când am ajuns la cafeneaua familiei mele, am intrat şi l-am salutat pe fratele meu.

- Unde mergeţi? întrebă Justin.

- într-o excursie, cum merg copiii, răspunse Leah.

El păru surprins s-o audă glumind. Trecu un moment încordat, si el o servi cu o felie de cheesecake.

- Să te ţină puternică, spuse el amuzat.

- Am pregătit deja prânzul, m-am plâns eu. Păi, şi cu mine cum rămâne?

în ochii lui Justin luci satisfacţia. Se sprijini cu un cot de bar.

- Comandă una de la mine, te rog! Şi fii amabil.

- Mănânci rahat. M-am aşezat pe un scaun şi am luat furculiţa lui Leah, am înfipt-o într-o bucată de prăjitură şi mi-am băgat-o în gură.

Ea se revoltă, dar apoi râse. Fratele meu ne privea cu curiozitate.

M-am dus la bucătărie să-i salut pe părinţii mei, apoi am plecat. Străzile din Byron Bay, cu clădirile joase de cărămidă şi lemn, erau pline de copii pe patine şi oameni revenind de la plajă cu plăcile sub braţ după ce făcuseră surf toată dimineaţa la Fisherman’s Lookout. Am trecut
prin faţa magazinului de aromaterapie şi pe lângă o camionetă hippie pictată în toate culorile, cu o frază a lui John Lennon scrisă pe ea: „Totul e mai limpede când eşti îndrăgostit“. Şi am apucat-o pe drumul spre Cape Byron, cel mai estic punct din Australia.

- Nu merge atât de repede, i-am spus.

Leah rămase lângă mine în vreme ce înaintam pe drumul cu scări alternând cu porţiuni cu pământ. Partea mărginaşă a zonei era acoperită cu o pătură de iarbă verde ce contrasta cu albastrul mării. Am mers în tăcere. Aerul era liniştit.

- Esti aici? am întrebat-o.

– Aici?

- Efectiv aici, în clipa asta. încetează să te gândeşti şi bucură-te de drum, de privelişti, de tot ce ne înconjoară. Ştii ce mi s-a întâmplat odată în Brisbane? Eram stagiar la o firmă la douăzeci de minute de apartamentul meu şi treceam în fiecare zi pe o stradă pietonală. Nu ştiu dacă eram concentrat doar asupra mea, dacă mersul la muncă era tot ce conta pentru mine sau ce dracu’, dar am mers pe acelaşi drum timp de două luni înainte să observ grafhtiul pe un zid. îl văzusem, sunt sigur, cu coada ochiului sau ceva, ca unul dintre lucrurile alea cărora nu le dai atentie. în dimineaţa aia, m-am oprit şi l-am admirat fără vreun motiv anume. Era un copac cu ramurile ce se întorceau în toate direcţiile, si în vârful fiecărei ramuri era un obiect diferit: o inimă, o lacrimă, o

sferă de lumină, o pană... Am rămas acolo atât de mult, încât am întârziat la muncă. Fascinat de o imagine pe care n-o observasem, deşi fusese pe zidul ăla cine ştie de cât timp, şi asta m-a făcut să mă gândesc cum câteodată problema nu e în lumea ce ne înconjoară, ci în felul în care ne vedem pe noi înşine. Perspectiva, Leah, cred că totul depinde de perspectivă.

Ea nu spuse nimic, dar aproape că-i puteam auzi gândurile şi o vedeam cum prindea vorbele şi le ascundea.

Am continuat să mergem spre Cape Byron atenţi la fiecare pas pe care-l făceam. Fusesem acolo de multe ori, plimbându-mă sau admirând răsăritul soarelui, dar fiecare ocazie era diferită. De data asta, pentru că Leah era alături de mine şi avea o expresie gânditoare, cu ochii aţintiţi asupra valurilor ce fremătau la stânga.

După o jumătate de oră, am ajuns la far, ce se ridica la mai mult de 100 de metri deasupra nivelului mării. Am rămas acolo o vreme, uitându-ne la peisaj, apoi am decis să mergem pe o potecă ce cobora spre mare. Ne-am oprit când am găsit o turmă de capre sălbatice.

- Mor de sete, a spus ea aşezându-se pe jos.
- Uite! Ia o gură!

I-am dat sticla de apă şi m-am aşezat pe pământ în faţa mării. Când un val se sparse de stânci, apa veni înaintând până când aproape îmi atinse picioarele.

- Să mâncăm aici? întrebă ea.
- De ce nu?

Am scos sendvisurile din rucsac.

- Ştii? Cred că ai dreptate. Că uneori nu ne uităm la lucruri aşa cum trebuie. Eu făceam asta când pictam. Era inevitabil, că mă concentram pe detalii, ştii, tonuri, forme, texturi. îmi plăcea. Le

absorbeam. Le acceptam.

M-am uitat la chipul ei - conturul uşor oval al frunţii, obrajii proeminenţi, curba buzelor, nasul cârn, cât de catifelată îi părea pielea sub soare şi nuanţa aurie pe care o căpătase.

- Nu putem face asta mereu. Doar în anumite momente, am spus.

- Bănuiesc.

Muscă din sendvis.

Eu îl terminasem pe al meu, aşa că mi-am scos pantofii şi m-am făcut comod pe stâncă, întins lângă ea. Cerul era
senin si adia o briză uşoară. Dacă asta nu era fericire,
linişte, viaţă, atunci nu ştiam ce ar putea fi. Am închis ochii si am simtit că Leah se mişcă, întinzându-se si ea. Nu

ştiu cât timp am stat aşa, dacă au fost zece minute sau o oră, dar era perfect, şi tot ce am făcut era să respir.

- Axei, mulţumesc pentru asta! Mulţumesc pentru tot! Am deschis ochii şi i-am analizat expresia. Stăteam apropiaţi, şi între noi era doar părul ei ciufulit.
- Nu-mi mulţumi mie. Suntem o echipă, îţi aminteşti?
- Credeam că ai spus *trib,* şi tu erai şeful.
- Adevărat.

Am râs. Am ridicat o mână, serios acum, şi am atins-o pe braţ, să-i atrag atenţia. Ea se retrase brusc.

- Hei, îţi aminteşti ce am vorbit la începutul lunii?
- Da, îmi amintesc.
- Ei bine, suntem aproape la sfârşit, şi vreau să-ţi pun aceeaşi întrebare ca atunci când am început. Eşti pregătită?

Ea scutură din cap, şi mi-am înăbuşit dorinţa de a o lua în braţe şi a o proteja de propriile gânduri, cele vătămătoare, cele distruse. Am continuat, în ciuda rugăminţii ei tăcute.

- Vrei să fii din nou fericită? Cu tot ce implică asta. Să accepţi trecutul, să înveţi să-l laşi în urmă, să zâmbeşti când te trezeşti în fiecare dimineaţă fără să te simţi vinovată pentru că o faci, când ei nu mai sunt aici. Uită-te la mine, Leah!

Ea se uită. Ochii ei se aţintiră într-ai mei în vreme ce ea încuviinţa din cap încet, şi pieptul mi se umplu de mândrie.

LEAH

Mi-am ferit privirea. Nu puteam continua să mă

CAPITOLUL 38

uit la el.

Mă cuprinse un tremur uşor. Un tremur ce îi purta numele, pentru că îl ştiam prea bine: atâţia ani, atâtea clipe... Am tras adânc aer în piept, spunându-mi: „Poţi controla asta. Poti“. M-am ridicat.

Voiam să fiu fericită? Da, o parte din mine voia.

M-am uitat în jur. Eram pe un vârf ce părea a fi la capătul lumii, sub soarele amiezii. Conturul acelui loc arăta precum coada unui dragon verde la marginea
oceanului Pacific, cu trestie de zahăr si arbori de macadamia. M-am uitat la apa turcoaz, la formele rarilor nori.

- Leah, atenţie! strigă Axei, dar n-am avut timp să reacţionez înainte ca un val gigantic să mă ude din cap până-n picioare. Eşti bine?
- Râzi? am strigat eu.
- Rahat... da.

Râse mai tare.

- Esti... esti...

Cuvintele îmi rămaseră în gâtlej, în vreme ce-mi storceam tricoul, îndepărtându-mă de marginea promontoriului.

- Incredibil? Extraordinar? Cel mai bun?

Mă urmă.

- Taci din gură! am spus zâmbind şi l-am îmbrâncit.
- Hei, nu mă atinge, nu toţi am vrea să fim uzi leoarcă în mijlocul zilei.

M-am uitat la zâmbetul lui perfect, cel pe care îl recreasem de atâtea ori, desenând o lună în descreştere, si
la sclipirea ochilor lui de un albastru-închis ca adâncul mării, ca un cer înnegurat.

M-am înfiorat, nu de la frig, ci din cauza lui Axei.

Din cauza a ceea ce însemnase el întotdeauna pentru mine. Din cauza amintirilor.

LEAH

Prieteniile platonice sunt aşa, te însoţesc pentru totdeauna. Anii trec, si, chiar dacă uiti sărutările si oamenii care ţi-au mângâiat faţa, îţi aminteşti acel zâmbet al băiatului care era atât de special pentru tine. Câteodată, mă gândeam că sentimentele mele, pentru că erau platonice, pentru că nu fuseseră niciodată împărtăşite, erau ca o întrebare ce plutea în aer: „Cum ar fi să-l sărut?“ Cu ani în urmă, înainte să adorm, obişnuiam să-mi imaginez sărutările lui. în minte, sărutările lui Axei erau calde, copleşitoare, intense. La fel ca el. Ca fiecare gest al lui, precum felul lejer în care se mişca, ca expresia vie, plină de cuvinte nerostite, precum chipul lui senin cu contururi clare...

M-am întrebat dacă restul lumii îl vedea tot asa, dacă

acele fete care se întorceau după el când trecea observaseră toate lucrurile ce-l făceau special. Cât de direct putea fi, cât de ferm putea fi sub aparenţa de superficialitate, cât de tare se temea să ţină o pensulă în mână dacă nu-i spunea nimeni ce să picteze...

De ce era atât de greu să uiţi o dragoste ce nici măcar nu fusese vreodată adevărată, ce nu existase niciodată?

Poate pentru că în inima mea... fusese.

AXEL

- încă un rând? Fac eu cinste.

Oliver pocni din limbă.

- N-ar mai trebui să beau.

- *N-ar mai trebui, nu-i bine, mi-am agăţat o unghie,* ce dracu s-a întâmplat cu cel mai bun prieten al meu? Haide, distrează-te în seara asta!

CAPITOLUL 40

- Ar trebui să aud să mă asigur că are chei.
- Bine, sun-o si termină odată!

Prietenul meu se ridică de la masa de lemn masiv unde abia luaserăm cina. Se îndepărtă puţin să vorbească cu Leah, care, din fericire, pentru că era din nou prietenă cu Blair, avea de obicei telefonul cu ea. Nu ca mine - era ca şi cum subconştientul meu refuza să cedeze în fata acelui dispozitiv ce mă forţa să pot fi localizat zi şi noapte. în acea seară, Leah fusese de acord să meargă cu părinţii mei, Justin, Emily şi gemenii la un talcioc în afara oraşului, aşa că speram că Oliver avea să se relaxeze puţin.

- în regulă, totul e bine, o să se întoarcă singură.
- Vezi? N-a fost atât de complicat.
- Comandă-mi ceva tare.

Oliver zâmbi.

Ca un bun prieten ce mă consideram a fi, am mers la bar. Servitul cinei se terminase, si era o atmosferă relaxată în localul plin de scaune colorate şi gravuri ciudate. L-am salutat pe unul dintre barmani, un vechi prieten de la scoală, si am comandat două băuturi.

- Pune-mă la curent înainte să mă fac praf, spuse Oliver, lingându-şi buzele după ce sorbi îndelung. Cum stau

lucrurile cu Leah? Totul e normal?

„A apărut goală în faţa mea, m-a sărutat“, mi-am amintit eu, dar am ignorat acel gând fugar şi am încercat să fac imaginea trupului ei să dispară în fundal. Dar n-am putut. Era un blestemat de diavol. Aveam să merg în iad pentru că nu eram în stare să uit o singură rotunjime, un singur afurisit de centimetru din corpul ei.

- Da, totul e grozav, ştii, rutină.
- Totuşi, e mai bine. E diferită.
- Câteodată, o schimbare de peisaj e benefică.
- Poate. Adevărat. Si tu cum esti?
- Nimic nou. Multă treabă.
- Cel puţin munca ta e suportabilă. Pe cuvânt, într-o zi, o să mă trezesc, o să merg la birou şi o să încerc să mă sinucid cu capsatorul. Cum reuşeşte cineva să nu-şi piardă minţile în cutiile alea ce sunt pe post de birou? Sunt ca nişte mici închisori.

Am râs.

- Vorbesc serios, tu n-ai rezista două zile acolo, cu toate regulile alea şi cu nemernicii ăia...
- Hai să-ţi reamintesc că am fost stagiar într-un birou.
- Da, poate că ai uitat că ai pornit un extinctor şi ai stropit biroul şefului înainte să-ţi iei tălpăşiţa râzând ca un afurisit de nebun.
- Sunt vinovat. Dar era un idiot, a meritat-o. Era un fel de dreptate poetică în numele colegilor mei şi al tuturor viitorilor stagiari care o să se perinde pe acolo. Ar fi trebuit să înfiinţeze un fan club pentru mine sau ceva.
- Da, fix ce-ti trebuia. Mai comandă una!

Ridică paharul gol.

- Ce-s eu, afurisitul tău de sclav? Te invit la masă, fac pe dădaca pentru tine pe de-a moca, îţi suport smiorcăielile...

Ospătarul trecu pe la masa noastră, şi Oliver

comandă încă un rând, chicotind.

- Stii ceva? Munca nu-i chiar atât de nasoală. Vreau să zic, e de rahat, nu-i pentru mine, dar te obişnuieşti, şi colegii mei sunt chiar drăguţi. Ieşim la o băutură vinerea, când terminăm.
- încerci să mă înlocuiesti?
- Să mai am încă un prieten ca tine? Nici dacă mă plătesc.

Am luat o înghiţitură, am savurat-o şi mi-am întins picioarele.

- Hei, nu te combinaseşi cu cineva? Cum o chema?
- Bega.

Era un nume aborigen.

- Ce s-a întâmplat cu ea? am întrebat.
- Nimic. I-o trag. Câteodată. La birou.
- Te-ai combinat cu o colegă?
- M-am combinat cu sefa mea.

Mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că, pentru el, acest mic derapaj era o gură de aer proaspăt, ceva nebunesc de care se putea agăţa în mijlocul unei vieţi pe care n-o voise niciodată. Această nevoie de a se răzvrăti cumva, de a simţi că nu se pierdea cu responsabilităţile lui, cu programul, cu ordinea.

- Merită?
- Nu stiu.
- Sigur.

Am mai luat o înghiţitură.

- îmi place, dar e complicat, ea trăieşte doar pentru muncă. Dar ce avem - asta e. Am lucruri importante pentru care să-mi fac griji. Nu pot risca totul. Şi nu ştiu dacă aş vrea. Noi nu suntem aşa, am dreptate, Axei?
- Asa cum?
- Devotaţi. Să ne legăm la cap.

- Nu stiu.

După ce m-am gândit o groază, am ajuns la concluzia că nu ştiam multe lucruri, în special despre chestii care nu se întâmplaseră încă. Mi-am dat seama de asta pentru că petrecusem mulţi ani agăţându-mă de ceea ce credeam că ştiam: că aveam să devin pictor sau că nimic nu avea să se întâmple vreodată cu oamenii apropiaţi mie, cu familia mea. Greşisem. Aşa că acum nu mai presupuneam nimic.

- Cred că nici eu nu stiu, recunoscu el.
- Deci ideea e că Leah o să meargă la facultate, corect?
- Ce vrei să spui cu asta?
- Vorbesc despre tine. Despre ce-o să faci atunci. Despre responsabilitatea aia pe care o ai acum, dar pe care n-o s-o ai veşnic. Stiu că ai de plătit taxa de şcolarizare si apartamentul pentru ea, dar nu-i acelaşi lucru. îţi poţi recăpăta o parte din viaţă. Şi dacă o să înceapă să picteze din nou...
- N-o să înceapă, mi-o tăie Oliver.
- Dacă o să se întâmple..., am continuat eu amintindu- mi promisiunea pe care i-o făcusem lui Douglas într-o seară în vreme ce stăteam întins pe verandă. O s-o ajut să- şi găsească drumul.

Oliver îşi termină băutura.

- N-o s-o facă. Nu vezi? E cu totul altă persoană.
- Dar o face, am spus încet şi, dintr-un oarecare motiv, m-am simtit ciudat mărturisind asta, ca si cum o trădam pe ea, încrederea ei, legătura noastră. Dar, la dracu, era fratele ei, îşi făcea griji.
- Vorbeşti serios?
- Da. Nu lucrează mult. Si fără culori.

Oliver stătu acolo, gândindu-se.

- De ce nu mi-a spus?

întrebarea pe care nu voiam s-o aud.

- Poate pentru că sunteţi prea apropiaţi. De ce există oameni care îşi pot deschide sufletul şi pot vorbi cu un psiholog despre lucruri pe care nu le pot spune propriei familii? Bănuiesc că, uneori, să fii atât de apropiat de cineva îngreunează lucrurile. Şi cred... cred că se simte vinovată fată de tine, din cauza tuturor schimbărilor...

El se uită în paharul gol şi ignoră muzica zgomotoasă din jurul nostru.

Am simţit o apăsare nefamiliară în piept.

- O s-o facă, pe cuvânt. M-am ridicat. Haide, să ne distrăm puţin!

LEAH

CAPITOLUL 41

M-am frecat la ochi şi m-am aşezat pe un scaun lângă Oliver, în faţa barului din bucătărie, unde luam adesea micul-dejun. Am băut puţin suc de portocale.

- Leah, ştii că te iubesc, da?

M-am uitat la el. Surprinsă. Timidă. Speriată.

- Eşti cea mai importantă persoană din viaţa mea. Nu contează ce mă rogi, întotdeauna o să spun da. Acum, suntem singuri,doar noi doi,dar o să găsim o cale să mergem înainte şi să fim mereu uniţi. Vreau să ai încredere în mine, da? Si, dacă simţi vreodată nevoia să vorbeşti, nu contează ce oră e saudacă sunt în Sydney, sună-mă. O să aştept la celălalt capăt al firului.

Am respirat, respirat, respirat mai profund...

Iunie

IARNA

AXEL

- Cum a fost cu eliberarea condiţionată? Te-ai distrat? am întrebat după ce Oliver plecă. Am urmat-o pe Leah în camera ei si mi-am încrucişat braţele în vreme ce ea îsi punea valiza lângă dulap. Care-i treaba?

Leah se uită la mine nefericită.

- Vreau să mă ajuţi.

Inima începu să-mi bubuie.

- Sunt aici. Poti să ai încredere în mine.
- Mulţumesc! îşi feri privirea. O să-mi aranjez

CAPITOLUL 42

hainele. Am observat că îşi ştergea transpiraţia de pe palme pe jeanşi, că tremura de agitaţie şi că umerii îi erau rigizi.

- Ce-ai vrea la cină? Prizonierii n-au şi ei o zi specială, în care îşi pot alege meniul sau aşa ceva?

Ea zâmbi uşor, şi încordarea se risipi.

- Haide, e şansa ta, alege meniul.
- între broccoli şi anghinare? Hmm.
- Lasagna vegetală? Cu multă brânză?
- Perfect, spuse ea şi îşi deschise valiza.

Am pus un disc, şi muzica umplu fiecare colţ al casei în vreme ce am început să tai legumele în bucăţi mici. M-am gândit la acel „Vreau să mă ajuţi“ ce sunase aproape ca o rugăminte, şi la amestecul dintre curaj şi frică şi la cum era greu de spus unde începea un sentiment şi se sfârşea celălalt.

- Pot să te ajut cu ceva?
- Da, ia fundul de tocat.

Am sfârşit prin a pregăti mâncarea împreună, dar nu eram sigur dacă era, de fapt, o lasagna sau doar un terci de legume, cu o cantitate ridicolă de brânză. Câtă vreme se cocea, am făcut curăţenie în bucătărie şi am spălat - eu am dat cu detergent, ea clăti.

Am mâncat în tăcere pe verandă.

Când am terminat, am intrat să iau un pix şi hârtie.

- Ăsta-i planul. O să facem lucruri luna asta. Lucruri noi. Lucruri ce ne fac să simţim. Ieri, mă gândeam la toţi oamenii ăia care trăiesc cumva automat, fără să fie efectiv conştienţi de ce fac, ştii despre cine vorbesc?

Leah încuviinţă din cap încet.

CAPITOLUL 43

- Bine, deci, la asta mă gândeam... şi dacă e posibil să uiţi cum să fii fericit, să te uiţi înapoi într-o zi şi să-ţi dai seama că ai fost nemulţumit ani la rând, gol.

- Bănuiesc că e posibil.

- Mă gândeam la ce-aş face eu dacă asta mi s-ar întâmpla mie. Ce lucruri m-ar face să-mi amintesc acel sentiment de împlinire, Şi, nu ştiu, chestia care mi-a apărut în minte a fost elementară. Dar şi lucruri ciudate. Cum ar fi să mănânc spaghete, de exemplu. Ea râse, şi m- am agăţat de sunetul ăla atât de vibrant, de viu. Vorbesc serios, la naiba, e o plăcere. Şi regret toate momentele alea când terminam tot din farfurie fără să gust cu adevărat, pentru că acum, fiind conştient, aş savura cu adevărat. Nu mai râde, scum...

M-am oprit din vorbit şi am oftat, puţin enervat că nu puteam să-i spun „scumpo“, cum îi tot spusesem încă de când era copil.

- Mâncare. Ai dreptate, recunoscu ea.

încă zâmbea în vreme ce eu notam.

- Ceva ce obişnuiai să faci. Scufundări, de exemplu.

- Aş putea încerca, spuse ea fără convingere.

- Bineînţeles. O s-o facem împreună într-o zi.

- Bine.

Respiră profund.

- Să asculţi muzică, să respiri, să pictezi, să dansezi sau să vorbeşti cu mine pentru a întări ideea că sunt cea mai incredibilă persoană pe care ai cunoscut-o vreodată, am glumit eu. Leah mă înghionti uşor. Să mergi desculţă şi să

simţi că faci asta. Să vezi zorii zilei... M-am oprit. Dar nimic din toate astea n-au sens dacă nu simţi fiecare gest, Leah.

- înţeleg...
- Dar...
- O să fie greu.
- Spune-mi de ce te temi cel mai tare.
- Nu stiu.

I-am cuprins bărbia cu degetele, ca s-o fac să se uite la mine, pentru că începeam să îi cunosc acele noi straturi care acopereau ce fusese acolo înainte. Ştiam când minţea, când pulsul i se accelera, când nu putea respira.

- Nu te ascunde de mine! Nu face asta, te rog!
- Şi dacă nu merge? Dacă nu pot fi din nou fericită şi sunt aşa pentru tot restul vieţii, goală şi anostă? Nu-mi place, dar nici invers nu-mi place - să mă port ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată, pentru că s-a întâmplat, mi s-a întâmplat mie, Axei, şi e încă acolo, dar sunt incapabilă să-i dau atenţie, pentru că, atunci când o fac, mă doare. Doare prea tare, nu pot controla asta, şi mă face să mă simt prost, mă face să mă simt vinovată pentru că sunt atât de slabă, pentru că nu accept aşa cum alţi oameni acceptă lucruri mai rele, lucruri încă şi mai nasoale. Totul e ca o spirală, şi merg în cerc, şi nu pot să găsesc calea să ies, să... respir.
- La naiba, Leah!
- M-ai rugat să fiu sinceră.

Nu plângea, dar era mai rău. Pentru că am văzut că plângea în sinea ei, muşcându-şi buza de jos, rezistând, rezistând...

- Trăieşte ca mine, am şoptit fără să mă gândesc.

-Ce?

Clipi, încă tremurând.

CAPITOLUL 43

- Doar trăieşte ca mine. Lasă-te dusă de val! Haide!

Am întins mâna. Leah a luat-o. Am tras-o în picioare.

LEAH

- Hai să facem ceva ce nu-i pe listă. Hai să mergem desculţi.

- E noapte, am spus eu, încă nedumerită.

- Cui îi pasă? Hai, Leah!

Am tăcut când mi-am dat seama că Axei nu avea să-mi dea drumul la mână odată ce am coborât treptele verandei şi am păşit pe drum. în teorie, ar fi trebuit să mă concentrez doar asupra pietricelelor pe care le simţeam sub tălpi sau asupra senzaţiei date de iarbă când am mai înaintat puţin, dar, în realitate, nu puteam să-i ignor mâna, degetele, pielea. Inima mi se poticni, ca şi cum în piept nu era destul loc pentru ea, ca şi cum tânjea la ceva, cerându- mi în acelaşi timp să n-o fac.

- Spune-mi ce simţi, şopti Axei.

„Te simt pe tine“, voiam să-i răspund.

- Nu stiu...

- Ce vrei să zici, cum adică nu ştii? Leah, nu gândi! Doar încearcă să te concentrezi asupra acestei clipe.

Mergeam încet. El era puţin mai în faţă, trăgându-mă încet, fără să-mi dea drumul la mână.

„Ce simţi?“

Degetele lui: lungi, calde. Covorul de iarbă umedă ce-mi gâdila tălpile. Pielea lui lipită de a mea, frecându-se uşor la fiecare pas. O porţiune de drum mai accidentată, mai uscată. Unghia lui fină sub pielea degetului meu mare. Şi, în cele din urmă, nisip. Nisip peste tot, călcâiele afundându-se în suprafaţa caldă.

Doar atunci am înţeles ce făcea Axei. Câte minute durase plimbarea noastră, simţisem totul. Fusesem acolo. Simţisem realitatea acelui moment, nu geamul crăpat al unei maşini ce ieşise de pe carosabil.

M-am aşezat pe nisip. Şi Axei.

Sunetul mării ne învălui şi rămase cu noi o vreme, până când el oftă şi începu să se joace în nisip.

- Spune-mi ceva ce n-ai mai spus nimănui.

„într-o zi, ţi-am spus că te iubesc, dar tot ce-ai auzit tu a fost «Toţi trăim într-un submarin galben».“

Amintirea mă ului, ca şi cum fusese adormită timp de ani buni şi acum încerca brusc să iasă la suprafaţă, trăgând după ea nenumărate momente pe care mă străduisem să le uit. Şi câteodată, când găsim cutii pline de praf, descoperim poze ce încă ne stârnesc vechi sentimente, acea piatră în formă de inimă ce a însemnat cândva totul, acel bilet special mototolit, acel cântec ce avea să fie întotdeauna al nostru chiar dacă el nu stia.

Mi-am afundat degetele în nisip, încercând să nu bag în seamă amintirea aceea, şi am dat de alta, mai dură, mai dureroasă, ca şi cum toate erau legate între ele, şi trezind una la viaţă era ca şi cum ai împinge o piesă de domino şi le-ai face să cadă pe toate celelalte.

- Vrei să stii ce am simţiţi când am ieşit după ce s-a întâmplat? am întrebat, nesigură, şi Axei încuviinţă din cap. Era o zi însorită. îmi amintesc ca şi cum ar fi fost ieri. Stăteam în faţa uşii de la apartamentul lui Oliver, uitându- mă la tot şi încercând să absorb tot. Un om a trecut pe lângă mine zâmbind, s-a împiedicat şi s-a scuzat înainte să-şi continue

CAPITOLUL 45

drumul. Acolo, afară, era o femeie care împingea un cărucior de copil, cu o sacoşă de cumpărături în mână. Ştiu pentru că nu mă puteam opri să mă uit la morcovii ce ieşeau din ea. în depărtare, lătra un câine.

Nu stiu dacă Axei era conştient că abia atunci împărtăşeam ceva ce nu-mi mai spusesem nici mie însămi, la care nu mă gândisem nici când eram singură. Pentru că era mai uşor asa, cu el, cu acele sentimente ce ieşeau la suprafaţă când era lângă mine, amestecându-se cu

» «

celelalte, mai complicate, la care nici măcar nu voiam să mă uit.

- Continuă, Leah! Vreau să te înţeleg.
- Eu doar... am văzut toate alea si m-am întrebat cum de

era posibil ca nimic să nu se fi schimbat. Nu părea real. Era ca o glumă. Cred că asta se întâmplă când universul se opreşte, nu doar din cauza a ceva de genul ăsta, ci de la o despărţire, o boală... E ca şi cum te simţi îngheţat, în

vreme ce totul se mişcă. Si cred... cred că noi toti trăim

într-un balon, concentraţi pe lucrurile noastre, până când într-o zi balonul se sparge, şi vrei să urli şi te simţi singur, şi nimeni nu te protejează. Am înghiţit, încercând să scap de nodul ce îmi creştea în gâtlej. E ca şi cum vezi lucrurile dintr-o altă perspectivă, de la distanţă, înceţoşat, cu totul doar în alb şi negru.

- Şi tu pictezi întotdeauna ce simţi, şopti Axei, şi mi-a plăcut cum putea să pătrundă în mine, să mă înţeleagă, să

mă descifreze chiar si când nu ştiam de ce făceam lucrurile

alea. Cum ar fi asta, absenţa culorii, nevoia mea de a fi în felul ăsta.

AXEL

După acea noapte pe plajă, Leah se închise din nou în sine. Nu voia să-mi spună de ce, şi n-am insistat. în schimb, am lăsat-o în pace pentru câteva zile. Dimineaţa, înainte de şcoală, mergea la surf cu mine. Şi după- amiezile, când terminam cu lucrul si ea termina de învătat,

petreceam un timp împreună pe verandă, citind, ascultând

muzică sau ascultând liniştea.

CAPITOLUL 44

Nu ne evitam, dar abia dacă ne vorbeam.

Leah începu să picteze vineri noapte. Eu îmi beam ultima înghiţitură de ceai, cu o carte în mână, când am văzut-o ridicându-se încet şi apropiindu-se de pânza albă. M-am uitat la ea cu coada ochiului, stând întins în hamac, la câţiva paşi distanţă.

Ea luă o pensulă, deschise tubul de vopsea neagră şi trase adânc aer în piept înainte să lase să iasă ce-o fi fost în capul ei. Eram uimit uitându-mă la ea, atent la mişcările delicate ale braţelor ei, la forţa cu care degetele ţineau pensula, la umerii încordaţi, sprâncenele încruntate, acea energie ce părea că o împinge să traseze o linie, apoi încă una si încă una. Mi-am înăbuşit dorinţa de a mă ridica să

» » >

observ ce făcea când am văzut-o amestecând vopseaua pentru a scoate diferite nuanţe de gri.

Şi eu simţisem la fel, dar cu atâta timp în urmă, încât eram incapabil să îmi aduc aminte cu ce ocazie anume. Fusese în studioul lui Douglas, în după-amiezile pe care le petreceam acolo cu el, simţind... simţind totul, poate pentru că pe atunci nu gândeam prea mult şi rezultatul final nu conta mult pentru mine, nu avea importanţă dacă

făcusem o treabă bună sau nu. Era de ajuns să vorbesc cu el pentru o vreme, să beau o bere şi să las totul la voia întâmplării.

Când Leah termină, m-am ridicat.

- Pot să văd? am întrebat.
- E oribil, mă avertiză ea.
- Bine. O să încerc să fac fată.

în colţul gurii îi apăru un zâmbet când m-am apropiat să mă uit la pictură. în centru era un punct, rotund şi singur, îngheţat în mijlocul unui vârtej de vopsea ce se rotea în jurul lui. Balonul şi restul lumii îşi urmau calea. De data asta, nu numai că am observat conţinutul, am văzut şi tehnica, cum captase mişcarea circulară. Atât de real, atât de caracteristic ei.

Odată, Douglas îmi spusese că partea complicată a creativităţii nu era să ai o idee sau o imagine în minte pe care vrei s-o reproduci, treaba dificilă era s-o scoţi de acolo, s-o faci să existe, să reuşeşti să găseşti firul ce străbate imaginarul şi realul, să reuşeşti să-ţi exprimi gândurile, senzaţiile, sentimentele...

- îmi place. O s-o iau.
- Nu! Nu asta.
- De ce?

Mi-am încrucişat braţele.

- Pentru că... O să fac alta pentru tine. într-o zi. Nu ştiu când.
- Bine. O să mă ţin de capul tău. Mi-am întins braţele în sus. Ar trebui să ne ducem la culcare curând dacă vrem să mergem mâine la scufundări.
- Nu mi-ai spus nimic despre asta, răspunse ea.
- Nu? Păi, îţi spun acum.

Leah strâmbă din nas, dar nu se plânse. îşi curăţă pensulele şi îşi puse lucrurile bine. I-am spus noapte bună,
am lăsat-o acolo si am intrat în casă.

x -

Julian Rocks e unul dintre cele mai cunoscute locuri pentru scufundări, şi era la doar douăzeci de minute distanţă de casă. Am pus câteva dintre lucrurile noastre în partea din spate a camionetei. Restul urma să închiriem de la centrul de scufundări. Am pornit motorul şi am dat tare muzica. Era o zi frumoasă, temperatura era plăcută şi caldă pentru o zi de iarnă. în vreme ce lăsam în urmă plajele aproape albe şi pădurile tropicale, mi-am amintit de ce mă simţeam atât de ataşat de această parte a lumii.

- Mergi repede, şopti Leah de lângă mine.
- Scuze! Am frânat puţin. Mai bine?

Nu am vorbit aproape deloc atunci când am ajuns şi am început să ne pregătim, dar mi-a plăcut s-o văd concentrată şi hotărâtă. Pe plajă erau surferi când am urcat în barcă împreună cu alţi oameni şi ne-am îndepărtat de mal. Leah stătea lângă mine gânditoare şi eu am vorbit cu o veche cunoştinţă, care era instructorul de scufundări. Ne-am oprit curând.

- Eşti pregătită?

M-am uitat la ea.

- Da. Sunt... sunt emoţionată.

După ce am discutat detalii de ultim moment, m-am uitat la echipamentul ei.

- Tu prima, bine? Vin şi eu după tine.

Când îi veni rândul, după ce alţi doi tineri se scufundară, se aşează pe marginea bărcii cu spatele la apă şi
se lăsă să cadă. Am simtit ceva ciudat uitându-mă la ea
cum se scufunda. Nesiguranţă. Un sentiment aiurea, de nelinişte. îmi plăcea şi nu-mi plăcea, în acelaşi timp. Era ciudat şi nu chiar logic.

- O să merg şi eu acum, i-am spus

instructorului.

Am văzut-o imediat, la doar câţiva metri în fata mea.

Marea era calmă. Julian Rocks e o rezervă marină cu o

imensă biodiversitate, mulţumită amestecului de curenţi

» >

calzi şi reci. Imediat am văzut un rechin-leopard şi pisici- de mare. Leah îşi întinse mâna spre un banc de peşti-clovn ce se împrăştiară când ne-am apropiat de ei. Am urmat-o când s-a oprit încântată văzând o ţestoasă uriaşă şi când a plutit acolo în mijlocul a mii de peşti, înconjurată de o explozie de culoare în adâncul oceanului. Imaginea a rămas întipărită în mintea mea ca şi cum aş fi făcut o poză mentală: pacea pe care o degaja, tonurile amestecate,

frumuseţea a ceva atât de sălbatic...

înapoi pe ţărm, am mâncat la un local thailandez. Am comandat tăieţei, orez cu legume şi supa zilei.

- Când ne întoarcem?
- De ce întrebi? Te grăbeşti?
- I-am zis lui Blair că poate... poate o să merg la o cafea cu ea în după-amiaza asta.
- Nu mi-ai spus. Sigur, o să te duc unde vrei imediat ce terminăm de mâncat. Cum e cu scufundatul? Ţi-a plăcut?

Leah zâmbi - un zâmbet adevărat -, încă emoţionată si

mulţumită.

- Aproape că nu-mi aminteam cum e. Toate culorile alea..., spuse ea amestecând tăieţeii cu beţişoare. Peşti galbeni, portocalii şi albaştri... şi ţestoasa aia... a fost uluitor. îmi plac ţestoasele, feţişoarele lor...
- La naiba, ce bun e! am spus lingându-mi

buzele.

- Esti întotdeauna asa, nu?
- Asa mişto?

Am ridicat din sprâncene.

- Te bucuri de fiecare moment.
- Da si nu. Am avut si eu momente proaste.
- Ai suferit vreodată cu adevărat?
- Bineînţeles. De multe ori. Ca tot omul E inevitabil,

Leah. Si nu-i ceva rău, nu-i motiv să fie astfel, asa e viata.
Există momente bune si momente rele. Cred că secretul e

să încerci să răzbaţi prin cele rele şi să te bucuri de cele bune. Cam asta e.

- N-ai de gând să-mi spui ce ţi s-a întâmplat?
- Depinde. Cu ce mă aleg în schimb?
- De la mine? Mă îndoiesc că am ceva ce te-ar interesa.
- Ce-i ăsta, un soi de compliment?
- Bine, o să facem un târg.

îmi plăcea s-o văd că glumeşte, chiar dacă amândoi ştiam că vorbeam despre ceva serios. Mi-am întins picioarele sub masă şi aproape că le-am atins pe ale ei. Localul thailandez era foarte mic, erau doar cinci mese de
lemn, si noi eram la una în colt.

- Există ceva ce m-am întrebat de luni la rând. Mi-am frecat bărbia. Cum de e posibil ca tu încă să asculţi The Beatles în fiecare zi? E o legătură directă cu ei, cu părinţii tăi. Şi ai făcut-o chiar din prima zi, când obişnuiai să petreci toată după-masă în camera ta, cu căştile la urechi.

Leah îşi feri privirea, uşor agitată.

- Trebuia. Nu puteam... nu puteam să-i părăsesc, trebuia să-i iau cu mine. Nu ştiu, Axei, n-am un răspuns raţional, nici măcar nu văd logică în

jumătate dintre lucrurile pe care le simt sau pe care le fac, mă contrazic pe mine însămi tot timpul.

- Toti facem asta din când în când.

- Bănuiesc. Stiu doar că am nevoie de cântecele alea, că trebuie să le ascult. Tăcu, ezitând, şi apoi adăugă: Toate în afară de unul.

- Care?

- *Here Comes the Sun. Ăsta nu.*

- De ce nu?

Leah îşi plimbă degetul peste nervurile lemnului mesei, mângâindu-le încet, urmărind traiectoria acelei mici imperfecţiuni. Se uită la mine si îsi tinu răsuflarea.

- Asta-i melodia care cânta când s-a întâmplat accidentul. Cântecul pe care am rugat-o pe mama să-l pună,

- N-am ştiut, Leah.

Am întins o mâna s-o pun peste a ei, dar ea şi-o retrase înainte să pot face asta.

- Vorbeşte-mi despre tine, despre momentele tale rele.

- Au fost câteva. Cel mai rău a fost când au murit părinţii tăi, dar au mai fost şi altele. Momente când m-am simţit puţin pierdut, ştii, ca atunci când nu ştii, de fapt, ce vrei să faci. Şi, după aia, a trebuit să-mi dau seama cum să mă descurc cu frustrarea când am înţeles că nu voiam să pictez. A trebuit să fac o alegere... Câteodată, îţi pui speranţa în unele lucruri în viaţă, şi ele nu apar. Poate că e vina noastră, pentru că planificăm prea mult, pentru că ne trasăm drumuri pe care nu apucăm să mergem. Cred că asta ne dezamăgeşte.

N-am mai spus nimic până când am terminat de mâncat. Apoi, fără grabă, ne-am întors la Byron

Bay, şi Leah m-a rugat s-o las pe strada lui Blair.

- Să vin să te iau mai târziu?
- Nu. O să vin pe jos.
- Eşti sigură?
- Da.
- Ai telefonul la tine?

Leah oftă si deschise usa maşinii.

- Axei, nu mă trata ca pe un copil.
- Hei! Am coborât geamul s-o strig. Adu-ţi aminte să te speli pe dinţi dacă mănânci ceva! Şi nu lua bomboane de la străini.

Ea se încruntă şi îmi arătă degetul mijlociu.

Am scuturat din cap râzând, bucuros s-o văd aşa.

LEAH

Blair ieşi imediat după ce am sunat la uşă, şi am plecat împreună pe strada însorită. Bătea un vânt uşor, şi am decis să stăm pe terasa unei cafenele unde obişnuiam să mergem. întotdeauna comandam o cafea şi o brioşă cu ciocolată şi banană ce era aproape la fel de gustoasă precum cheesecake-ul Georgiei. Lui Blair îi plăceau mai mult mâncărurile picante, şi câteodată comanda cartofi prăjiţi în vreme ce pălăvrăgeam. Obişnuiam să petrecem toată ziua împreună, doar noi două.

- Nu credeam c-o să vii, spuse ea.
- Am fost cu Axei la scufundări, si s-a făcut târziu.
- Scufundări? Zâmbi. Sună nemaipomenit.
- A fost bine, am recunoscut eu.

De fapt, fusese mult mai mult de atât. Incitant. Intens. Să plutesc în mijlocul oceanului, să mă simt imponderabilă, în vreme ce peştii se învârteau în jurul meu ca nişte pete de lumină dansând la întâmplare. Şi Axei acolo, lângă mine.

- Vreau nişte cartofi prăjiţi şi un suc, spuse Blair când

veni chelnerita. Tu?

- O brioşă cu banană şi o cafea fără cofeină, cu lapte.

- Sigur, doamnelor, revin imediat.

- Ştii ceva? Asta îmi aminteşte de ziua când i-am jucat un renghi lui Matt şi i-am umplut vestiarul cu sclipici, şi după aia am auzit cum râdea lumea de el, şi l-am văzut de la distanţă şi am luat-o la fugă...

- Dar el ne-a prins, pentru că m-am întors după o ultimă muşcătură de briosă . Si cărţile lui străluciseră timp

de săptămâni.

Blair începu să râdă, şi am sfârşit prin a face la fel. Avea un fel al ei de a adăuga un efect comic tuturor acelor momente. Fusese cea mai bună prietenă a mea din toată lumea asta şi mă chinuisem timp de luni buni s-o ţin departe de mine, pentru că, într-un fel, ştiam că, dacă aş fi rămas aproape de ea, aş fi ajuns s-o rănesc şi s-o dezamăgesc.

- Cum e la scoală?
- Mult mai bine decât înainte.
- Atunci, o să mergi la facultate?

Am ridicat din umeri. Nu voiam să vorbesc despre asta.

- Ti-e bine la muncă?
- Da, îmi place, dar e obositor.
- întotdeauna ţi-au plăcut copiii.

Ne veni comanda, şi am început să rup bucăţi din brioşă şi să le mănânc. Le-am savurat încet, gândindu-mă la cuvintele lui Alex, bucurându-mă de contrastul dintre banană si uşoara amăreală a ciocolatei.

M-am uitat la Blair, nesigură.

- Cred că simt ceva pentru el.
- Te referi la Axei, da?
- Da. De ce... de ce mi se întâmplă mie asta?
- Pentru că-ţi place de el. întotdeauna ţi-a plăcut.
- Aş vrea să mă pot îndrăgosti de altcineva.
- Nu putem alege lucrurile astea, Leah... îmi aruncă o privire blândă. Cum e să locuieşti cu el?

M-am gândit. Eram în casa aia din mijlocul naturii de patru luni. Nu-mi amintesc prea multe din primele două luni, pe care le petrecusem închisă în camera mea. Martie fusese un haos: mă enervasem pe el, îmi pierdusem controlul la Bluesfest, începusem să pictez din nou. Când venise aprilie,

Axei începuse să mă ţină mai din scurt, silindu-mă să iau o decizie. Si, câteodată, să fii asa cum esti
e mai uşor, mai comod decât să te confrunţi cu schimbarea.

- Când mai bine, când mai rău. E bine acum.
- Fii tu, Leah.
- Ce vrei să zici?

Am devenit încordată.

- în tot. Si cu Axei. Fii asa cum erai înainte. Lasă-te în voia lucrurilor, nu te gândi la nimic. Nu-ţi aminteşti? Râdeam când tu îmi spuneai că ţi se opreşte respiraţia când îl vezi sau că mureai după un sărut al lui, dar eram obişnuită cu asta, pentru că tu întotdeauna exagerai puţin.

Mi-am dus mâna la piept. Blair avea dreptate, dar încă mă simţeam foarte departe de tot, chiar dacă uneori apărea o amintire, ce dispărea însă la fel de repede precum apăruse. Astea erau puncte culminante, dar erau imprevizibile. încă aveam pelerina, în ciuda tuturor găurilor din ea, şi era greu pentru mine să mă recunosc în fata aceea pe care o lăsasem în urmă, cea care nu se temea să sară fără a întreba cât era până jos.

Am respins imaginea aceea, precum şi nostalgia din mintea mea.

- Spune-mi despre tine, Te vezi cu cineva?
- Voiam să vorbesc cu tine despre asta, dar nu prea ştiam cum. Blair se foi, stânjenită. Luna trecută am ieşit de câteva ori cu Kevin Jax.

Am zâmbit aproape din inerţie. Kevin fusese nu numai băiatul care îmi dăruise primul meu sărut în faţa spalierului auriu de acasă. îmi pierdusem şi virginitatea cu
el câţiva ani mai târziu, când decisesem că venise vremea
să fiu realistă si să admit că Axei nu avea să se uite

niciodată la mine ca la o femeie în loc de o fată.

- Si cum a fost?
- Drăguţ. Prea drăguţ.
- Cum poate ceva să fie prea drăguţ?

Mi-am băgat în gură o bucată de brioşă.

- Leah..., zise ea şi se strâmbă. I-am spus că nu mai pot ieşi cu el până când... până când nu vorbesc cu tine. Aţi fost împreună o perioadă. Şi suntem prietene. Asta are prioritate întotdeauna.

Am simţit un uşor gâdilat în nas şi am clipit ca să nu încep să plâng. M-am uitat la Blair, atât de uşor de citit, cu părul ei negru ciufulit şi cu acea expresie dulce pe faţă. N-o meritam. Nu meritam o prietenă ca ea, atât de loială, chiar dacă îi ignorasem telefoanele timp de luni şi pretinsesem că n-o puteam vedea de fiecare dată când venise acasă la mine, spunându-i lui Oliver să deschidă uşa si să inventeze nişte scuze.

- Poţi să ieşi cu Kevin. E un tip pe cinste, serios. Cred că o să fiţi o pereche perfectă, pentru că amândoi sunteţi atât de generoşi. Mi-am frecat nasul şi am tras adânc aer în piept. îmi pare serios rău pentru cum am fost în ultimele luni. încerc să mă schimb. Să fiu mai bună.
- Funcţionează, spuse Blair.

M-am întors acasă la Axei mergând încet, observând împrejurimile, aşa cum nu făcusem de multă vreme. Drumul pietruit era înconjurat de o vegetaţie bogată în infinite nuanţe de verde: verde oliv, verde ca muşchiul, verde-închis, verde-deschis la frunzele mai tinere, verde ca menta, verde ca jadul...

Să recreez fiecare culoare fusese întotdeauna unul dintre lucrurile care-mi plăceau cel mai mult. Să amestec vopsele, prin încercări repetate, să le

amestec din nou, să le deschid, să le închid, să caut nuanţa exactă pe care o aveam în minte şi pe care voiam s-o transmit...

Am grăbit pasul când începu să plouă. Picăturile de ploaie erau mari, şi ploaia se intensifică în vreme ce mergeam, ca şi cum îmi spunea că era timpul să mă grăbesc spre casă. Pe când închideam uşa, se transformase într-o furtună.

- N-am ştiut dacă să vin să te iau, spuse Axei.
- Am ajuns la timp.

Sunetul ploii răsuna prin pereţi.

- Cred că mai e apă caldă, dacă vrei să faci un duş, spuse el, şi apoi l-am văzut cum merge spre placa de surf sprijinită de perete pe veranda din spate.
- Ce faci? Pleci la surf?
- Da. Mă întorc repede.
- Nu! Nu pleca...
- Valurile sunt perfecte. O să fie în regulă.
- Te rog..., l-am implorat din nou.

Axei îmi ciufuli părul şi zâmbi.

- Mă întorc cât ai clipi.

Frustrată, m-am uitat la el cum se depărta, coborî cele trei trepte ale verandei şi o luă din loc pe ploaie, îndreptându-se spre plajă. Voiam să strig la el să se întoarcă, să-l implor să nu intre în apă, dar am rămas locului înlemnită, cu pulsul care o luase razna.

Ploaia bătea pe acoperişul de lemn al verandei când am ieşit cu şevaletul si l-am deschis. M-am uitat neliniştită

» s s s

prin tuburile cu vopsea, cu inima bubuind în ritmul picăturilor de ploaie ce cădeau pe pământ. Le-am deschis cu mâini tremurânde, am luat o pensulă şi am încetat să gândesc.

Apoi doar am simţit.

Am simţit fiecare tuşă, fiecare curbă, fiecare pată.

Simţeam ce pictam în degetele ţepene, în vulnerabilitatea care mă zdruncina pentru că eram atât de îngrijorată din cauza lui, în pulsul schimbător şi în gândurile haotice.

Nu ştiu cât de mult am stat în faţa pânzei, dând afară tot ce nu puteam rosti în cuvinte, dar m-am oprit doar când l- am văzut pe Axei în depărtare, cu placa sub braţ, prin ploaia ce cădea în continuare.

Era ud leoarcă atunci când urcă pe verandă şi îşi puse placa jos.

- Curentul a fost grozav, erau valuri care... Tăcu rapid când îmi văzu expresia. Ce s-a întâmplat? Eşti supărată?

Voiam să mă controlez. Voiam să îmi înăbuş sentimentele si să mă închid în cameră, asa cum făcusem

în primele luni. Să nu reacţionez. S-o las baltă.

Dar n-am putut. Pur şi simplu, n-am putut.

- Da, naiba s-o ia de treabă! Da! am explodat eu. N-am vrut să pleci. N-am vrut să trebuiască să-mi fac griji că ţi se întâmplă ceva! Sau să fiu nelinişţită, să mă tem sau să vreau să ţip la tine aşa cum o fac acum!

Axei se uită surprins la mine, şi i se văzu în ochi că înţelesese.

- îmi pare rău, Leah! Nici măcar nu m-am gândit la asta.

- Mi-am dat seama, am răspuns şi am lăsat jos pensula. Cum să nu ştie? Eram speriată - nu, mai rău, eram

panicată, îngrozită - că li s-ar putea întâmpla ceva oamenilor la care ţineam. Nici măcar nu puteam suporta să mă gândesc la asta. Acolo, în faţa lui, mă simţeam mânioasă şi uşurată în acelaşi timp, ştiind că era acolo.

- Ce-i asta? Ai pictat ceva în culori?

Axei arătă spre pictură. Era întunecată, ca toate celelalte, dar intr-o margine era un singur punct roşu, intens, vibrant, singurul lucru din toată imaginea care îţi atrăgea privirea.

- Da, pentru că acolo eşti tu! Un coş pe fundul cuiva! L-am lăsat acolo şi am intrat, auzindu-l cum pufneşte în

râs, din ce în ce mai departe. Am strâmbat din nas la ce simţeam şi mi-am dus o mână la piept.

Să respir... Trebuia doar să respir.

AXEL

Nici măcar o clipă nu mă gândisem la cât de speriată ar putea fi Leah fiindcă îi spusesem că mă duc la surfing în timpul furtunii. Eram obişnuit cu asta. De fapt, era unul dintre momentele mele preferate: marea dezlănţuită, ploaia despicând suprafaţa, haosul din jurul meu şi curenţii aruncând valuri mai înalte decât de obicei.

Dar punctul acela roşu, acel coş pe fundul cuiva.,. Ei bine, mai să cred că merita.

Leah nu ieşi din camera ei până la cină. Făcusem o salată şi două dintre supele pe care le aducea mama de fiecare dată când venea în vizită, ca şi cum voia ca noi să le punem bine, în caz că se dezlănţuie vreo furtună şi rămânem captivi cumva sau aşa ceva.

încă ploua, aşa că am mâncat în sufragerie,

CAPITOLUL 46

ascultând un disc al The Beatles. Ea se concentră pe farfurie până când termină şi răspunse monosilabic la toate întrebările mele.

Spălă vasele câtă vreme am făcut ceai.

Odată aşezaţi pe canapea, am luat o foaie de hârtie.

- Mai trebuie să facem nişte lucruri, am spus. Cum ar fi, nu ştiu, ce-i cu acadelele de căpşune? îţi plăceau cândva, nu-i aşa? Obişnuiai să ai mai mereu una în gură.
- Nu ştiu. Mi-a trecut, răspunse ea.
- Bine, ce-ai vrea să pui pe listă? Acum, ai mână liberă. E distractiv, nu-i aşa? Noi doi împreună făcând primul lucru care ne vine în minte.
- Vreau să dansez pe *Let It Be* cu ochii închişi.
- Super! S-a făcut. Am pus pe listă.
- Si vreau să mă îmbăt.
- Cine sunt eu să-ţi spun să n-o faci? Eşti adult. în regulă. Mă bucur că participi. Ce altceva putem face? Mi- am băgat pixul în gură. Hai să vedem, lucruri care te fac să simţi, care te fac să încetezi să gândeşti...
- Un sărut. Leah se uită la mine. De la tine, preciză ea.
- Leah.

Vocea îmi deveni o şoaptă răguşită.

- Nu-i mare lucru. Doar un alt sentiment...
- Nu putem. Hai să ne gândim la altceva.
- Nu erai tu ăla care nu încerca să le dea lucrurilor o importanţă mai mare decât meritau? E doar un sărut, Axei. Nimeni n-o să afle, pe cuvânt. Dar vreau... vreau să ştiu cum e, ce simt. De ce-ţi pasă? O să săruţi pe oricine...
- Exact. Tu nu esti oricine.
- Bine. Las-o baltă!

Oftă, renunţând.

M-am jucat cu pixul din mâini.

- Care-i treaba cu asta, Leah?

Ea îşi ridică privirea. Trase adânc aer în piept.

- Deja ştii, Axei. Eu... cu ani în urmă...

- Las-o baltă! Nu-mi spune. Mă întorc imediat.

M-am ridicat să mă duc la o ţigară.

încă ploua cu găleata când m-am rezemat de balustrada de lemn şi am tras din ţigară. întunericul învăluia tot şi părea că îmblânzeşte zgomotul furtunii. Am oftat, obosit, frecându-mi bărbia.

M-am gândit la fata din casa mea. La cât de complicată era. Desfacusem nod după nod fără să am habar câte mai erau de descoperit.

Şi, în acelaşi timp, îmi şi plăcea asta.

Provocarea. Era aproape o provocare.

Am stins ţigara chiar când pe verandă apăru pisica. Se uită la mine si mieună.

- Mă rog, o dată n-are ce să strice. Poţi sta aici peste noapte. Am deschis uşa, şi ea se scutură şi intră ca şi cum mă înţelesese.

- Săraca de ea!

Leah se apropie.

- Mă duc să iau un prosop.

Am uscat-o, frecând-o, în vreme ce ea pufnea sau ne dădea o labă.

- Stii de cine-mi aminteşte?
- Foarte nostim, răspunse Leah.
- Aveţi multe în comun.
- Mă duc să-i aduc ceva de mâncare.

îi dădu din supa rămasă, şi pisica o termină în vreme ce noi stăteam pe podeaua de lemn din living, uitându-ne la ea. M-am întins pe jos, stând pe spate cu mâinile la ceafa, începu să se audă *Day Tripper,* şi am fredonat şi eu absent, în vreme ce ea se relaxa si zâmbea. Tensiunea de mai devreme dispăruse.

- Să caut nişte haine vechi pe care să doarmă.
- Nu, o s-o iau în camera mea, spuse ea.
- Glumeşti? N-aş avea încredere în ea. Pare drăguţă când vrea, dar îşi poate arăta ghearele în orice clipă. N-am vorbit niciodată despre ce le face pe pisici atât de nemaipomenite?
- Nu, nu-i unul dintre subiectele noastre obişnuite de discuţie.
- Păi, ar trebui. Sunt independente, curioase şi dorm mult de tot. Cele trei secrete pentru o viaţă fericită. Sunt neîmblânzite şi singuratice, dar îţi permit să le domesticeşti în schimbul confortului. Asa trebuie să fi fost la început: „Hei, omule, o să pretind că sunt civilizată, şi tu mă îndopi cu mâncare, mă protejezi şi ai grijă de mine. S-a făcut“. Leah începu să râdă, şi eu m-am întins şi mai mult pe podea, exact aşa cum ar face o pisică leneşă. Nu râde. E adevărat.
- Cred că o să încerc să dorm cu ea.
- Bine, am spus ridicându-mă. Dacă te atacă şi ai nevoie de ajutor, strigă, şi o să vin.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

CAPITOLUL 47

- Noapte bună, Axei!
- Noapte bună!

LEAH

în săptămâna aceea, m-am concentrat pe şcoală. Am încercat să fiu atentă la ore, să-mi termin temele ziua si să învăţ după-masa, când Axei lucra. Miercuri m-am văzut cu Blair la o cafea. Joi, când proful de mate m-a întrebat ceva şi toată clasa a amuţit, aşteptând, am reuşit să răspund fără ca vocea să mă trădeze. Când a venit vremea să plec, am pedalat repede, lăsându-mi în urmă emoţiile şi nesiguranţa.

- Ai mult de făcut azi?
- Literatură şi chimie, am răspuns.
- Ce disc să pun?

Axei se ridică.

- Ce-ţi place. Mi-e indiferent.

Am deschis cărţile, m-am aşezat la partea mea de birou şi am început să-mi fac temele. N-am mai vorbit toată după-masa. Din când în când, îmi ridicam puţin privirea si mă uitam la el cum desena. Era exact contrariul meu. Se înfrâna, nu era nici o emoţie, nu transfera nimic în ceea ce desena. Era delicat, cu linii bine gândite, subtile, lăsând puţin spaţiu pentru improvizaţie. Dar în mişcările lui era ceva captivant, ceva reţinut, ceva ce menţinea o graniţă
între el însusi si hârtie.

- încetează să te mai uiţi la mine, Leah! murmură el.

Am roşit şi mi-am ferit repede privirea.

Când a venit vineri, aveam senzaţia că fusese cea mai normală săptămână din tot anul care a trecut. Am învăţat, am ieşit cu o prietenă, am schimbat câteva vorbe cu o

colegă de clasă, după ce îi împrumutasem o gumă, şi prezenţa lui Axei încă îmi producea furnicături în stomac.

Aşa fusese viaţa mea. Sau aproape aşa.

Când am ajuns acasă, mi-am lăsat bicicleta lângă balustrada de lemn şi rucsacul pe verandă când am văzut pisica stând acolo şi uitându-se la mine cu o privire serioasă.

- Ţi-e foame, drăguţo?

Ea mieună, apoi mă urmă în bucătărie, ca şi cum era dreptul ei să petreacă încă o noapte în casă. M-am uitat în cămară.

Axei apăru după zece minute, încă ud.

- Ce face pisica in casă? mormăi el.
- A venit de una singură. Ce avem la prânz?

Axei se strâmbă. Luă un tricou pe care-l lăsase pe speteaza canapelei şi îl trase pe cap, întinzându-şi braţele. Am încercat în zadar să nu mă uit la trunchiul lui, la pielea aurie si la muşchii conturaţi...

- De ce ai chef? întrebă el.
- Orice e bine.
- Omletă cu spanac?

Am încuviinţat din cap şi, puţin mai târziu, mâneam pe verandă. După-amiaza era calmă, şi, pentru că era vineri, mi-am amânat temele pentru a doua zi şi am adormit în hamacul lui Axei. Nu ştiam, de fapt, cum mă simţeam. Uneori, bine. Alteori, oribil. Puteam trece de la o stare de spirit la alta cât ai clipi.

Seara, în vreme ce Axei gătea, am pictat puţin. Cu pensula în mână, am ezitat şi m-am uitat spre cutia plină de vopsele colorate, toate nedesfăcute, cu excepţia celei roşii de ieri, toate atât de frumoase, de imposibil de atins...

- Am făcut *tacos,* spuse Axei.
- Bine. Vin.

Mi-am spălat pensulele şi l-am ajutat să ducă farfuriile afară.

Când termină, în loc să facă ceai, îmi zise să intru şi aduse sticlele din bufet. Rom. Gin. Tequila. Se sprijini de barul din bucătărie şi ridică vesel dintr-o sprânceană.

- De ce ai chef?
- Un mojito?
- S-a făcut. Zdrobeşte nişte gheaţă!

Axei luă zahăr şi două limete din frigider, apoi ieşi să culeagă nişte mentă ce creştea lângă verandă. Am făcut o carafa şi el o scutură, să amestece ingredientele.

- îţi prezint cel mai bun mojito din lume.
- Hai să vedem dacă-i adevărat...

Se uită la mine cum ies pe verandă zâmbind.

- Dacă la un moment dat văd că eşti pe cale să te dezbraci la pielea goală în mijlocul livingului, te opresc, bine?

Am simţit cum îmi iau foc obrajii.

- Ai spus că nu s-a întâmplat niciodată.
- Şi nici nu s-a întâmplat. îţi dau doar un exemplu. Luă o înghiţitură şi se linse pe buze fără să-şi ia ochii de la mine. Am simţit un fior. Eşti drăguţă să-mi satisfaci curiozitatea? Obişnuiai să te îmbeţi des? De asta ai pus-o pe listă?
- în nici un caz. Doar de vreo două ori.
- Deci ce s-a întâmplat la festival? întrebă el serios.
- Nimic. Am băut trei beri, si e evident că nu mi-au

* >

căzut foarte bine.

- în regulă... Ei bine, ia-o încet! Soarbe câte puţin, ca un bebe.

Asta duru, şi am încercat să-l străpung cu privirea. Se părea că sublinia în mod intenţionat că pentru el eram doar o fată. Şi ăsta nu era cel mai

potrivit moment să-i arăt că greşea, nu când eram atât de dependentă, când nu fusesem în stare să trec peste pierderea părinţilor mei aşa cum făcuseră toti.

Am băut jumătate din mojito dintr-o înghiţitură.

- N-am glumit, la dracu! înghiţituri mici.
- Nu ţi-am cerut sfatul, am răspuns.

Am terminat restul. Axei strânse din dinţi în vreme ce eu m-am dus şi mi-am mai turnat unul. Am revenit după câteva minute. El stătea în picioare cu o ţigară în mână, sprijinit de balustrada verandei.

S-a întors si si-a încrucişat braţele.

- Ce-i cu tine? Haide, vorbeşte!

Am inspirat nervoasă. Eram aproape unul de altul.

- Urăsc că mă tratezi ca pe un copil. Ştiu, câteodată, aş putea părea aşa, şi tu crezi că sunt, dar nu sunt. N-am mai simtit asta înainte si nu-mi place că mă simt asa acum.

- în regulă.

Axei stinse ţigara şi plecă să-şi mai ia un mojito. Am stat împreună pe perne şi am vorbit fără încetare pentru mai mult de o oră. Despre el, despre mine, despre lucruri fără importanţă şi despre altele importante.

- Aşadar, crezi că ar trebui să mă duc la facultate...
- Nu cred, Leah. Stiu.
- Nu vreau să fiu singură.
- O să cunoşti oameni noi.
- Pentru tine e uşor de zis.
- Ai nevoie să experimentezi.
- Ce anume?

Am luat o înghiţitură.

- De toate. Ai nevoie să experimentezi viaţa.
- Sună groaznic...

Axei râse şi scutură din cap.

- Aşteaptă aici, o să pun nişte muzică.

AXEL

Am pus un disc cu The Beatles.

Leah îmi zâmbi când am ieşit pe verandă cu încă două mojito în mâini şi i-am dat unul, în vreme ce muzica umplea noaptea. Am aprins o altă ţigară, uitându-mă la cerul plin cu stele ce păreau că vibrează odată cu notele.

- Asta ai sperat?

Ea se întinse.

- Da. Mulţumesc, Axei!

îmi plăcea s-o văd aşa, atât de concentrată asupra momentului, fără a se gândi la nimic altceva, cu mintea golită de haosul ce în mod normal i-o ocupa. Avea părul lung şi neîmblânzit şi, când se ridică, i se mişcă puţin. Am luat-o de mijloc.

- Sunt puţin ameţită.

Râse.

- Ai cam băut.

Ochii îi sclipeau ca o mare turcoaz. M-am pierdut în ei preţ de câteva secunde, în vreme ce ea se apropie tot mai mult. începuse *Let It Be,* şi am lăsat-o să mă ia de gât. M- am lăsat dus de val. Am ridicat braţele şi mi-am plimbat degetele în jos, până când au ajuns pe şoldurile ei, trăgând- o aproape, dansând încet sub stele în acea casă aflată departe de restul lumii.

Ea se ridică pe vârfuri, şi i-am simţit răsuflarea caldă pe obraz. M-am înfiorat înainte s-o apuc şi mai strâns şi s-o ţin lângă mine, încremenit în acel moment.

- Leah, ce faci? i-am şoptit la ureche.
- Sărutul... Dă-mi-1!

- Eşti beată.
- Si tu. Puţin.

-Nustii ce vrei...

- Ba da. întotdeauna stiu.

Se frecă de mine şi, când am simţiţi înţepătura dorinţei, mi-am spus rahat, chiar că am băut prea mult. Şi eram un adevărat nemernic. Am tras scurt aer în piept.

- Las-o baltă! E o nebunie.
- E doar un sentiment, Axei.
- De ce nu-i ceri asta unui prieten de-al tău?
- Pariez că nimeni nu sărută ca tine.
- Asta aşa-i..., am şoptit uitându-mă la buzele ei.
- Vrei să zici că am dreptate?
- Sunt doar sincer. E un lucru ştiut.
- Păi, bănuiesc că n-o să aflu niciodată.

Nu îmi plăcu acel *niciodată*, părea a fi multă vreme. Ne mişcăm împreună. Am încercat să stau departe de ea, dar n-am putut. Când se auzi refrenul, Leah închise ochii şi
mă lăsă s-o conduc. Nu stiu dacă era din cauză că băusem
amândoi sau pentru că faptul că o aveam atât de aproape îmi întuneca judecata, dar mi-am dat drumul şi mi-am permis să fiu eu însumi, persoana care nu se gândea la reguli şi la consecinţe, cea care doar trăia în prezent, punct.

- Bine, doar un sărut. Unul.
- Vorbeşti serios?

Se uită la mine.

- Dar mâine n-o să ne amintim.
- Bineînţeles că nu, murmură ea.
- închide ochii, Leah!

Am tras aer în piept şi m-am aplecat spre ea încet. Fu doar o scurtă atingere, dar îmi încălzi sufletul. Am depus acel sărut pe colţul gurii ei şi

m-am retras, în vreme ce Leah se încruntă, dezamăgită.

- Asta-i? Asta-i tot?
- La ce dracu te aşteptai?
- Un sărut adevărat.
- Las-o dracu’ de treabă! am gemut eu.

Apoi frustrat, am sărutat-o din nou.

De data asta, cu adevărat. Nu o atingere pasageră, nu o mângâiere tremurândă. I-am cuprins faţa în mâini, am ţinut-o de obraji şi am început. I-am prins buza inferioară între dinţi înainte s-o las să alunece între ale mele. Leah

gemu drept răspuns. Un geamăt ce mi se duse direct în vintre. Am închis ochii, să încerc să înăbuş excitarea. Avea gust de limetă şi zahăr, şi, în mijlocul nebuniei, am decis că să-mi afund limba în gura ei era o idee bună. Ceva îmi zvâcnea în stomac când i-am simtit limba, ştiind că o sărutam pe Leah, nu pe o fată oarecare, că o simţeam, că făceam o mare greşeală...

M-am smuls de lângă ea.

Leah se uită la mine când mi-am luat ochelarii si pachetul de ţigări pe care-l lăsasem pe balustradă.

- Pleci? întrebă ea.

Am încuviinţat din cap şi m-am depărtat.

Inima încă îmi bubuia atunci când am ajuns sub duş şi am dat drumul la apă rece, să încerc să-mi limpezesc mintea. M-am gândit la cât de prostesc fusese să beau şi să las garda jos. S-o sărut ar fi trebuit să fie neplăcut, îmi spuneam eu. N-ar fi trebuit să am erecţie. Ar fi trebuit să mă aştept la asta, mi-am spus. Mi-am spus... atâtea lucruri.

Şi nici unul n-avea sens şi nici nu explica nimic.

Stăteam întins în pat, încă nedumerit.

Am petrecut ore sucindu-mă şi învârtindu-mă, fără să pot dormi, încercând să înţeleg ce se întâmplase. Era o ironie că încercam să pătrund în

mintea lui Leah şi ea reuşise să pătrundă într-a mea.

Am oftat amintindu-mi gustul ei.

Niciodată nu înţelesesem oamenii care credeau că

sărutul era aşa o mare chestie. Doar două guri venind în contact. Simţeam o mai mare conexiune prin sex. Plăcere. O încheiere. Un act cu început şi sfârşit. Asta nu se întâmplă când te săruţi. Când ar trebui să se încheie? Când te opreşti? Nu e instinctiv, ci emoţional. Ea era tot ce eu nu reuşisem să fiu niciodată, şi, când am sărutat-o, mi-am dat seama că trăisem o jumătate din viaţă greşind. Un sărut înseamnă... intimitate, dorinţă, fiorul interior. Un sărut poate fi mai devastator decât un orgasm şi mai periculos decât se poate spune în cuvinte. Pentru că acel sărut... acel sărut avea să rămână cu mine pentru totdeauna, ştiusem asta de îndată ce închisese ochii după ce buzele noastre se atinseseră.

LEAH

Axei nu oprise pick-upul, şi *Cant Buy Me Love* începu să cânte în vreme ce m-am rezemat de balustradă, cu picioarele tremurânde şi inima în gât.

Pentru că primisem răspunsul. Cel de care mă ferisem luni la rând.

Când buzele noastre se atinseră, mi-am dat seama că efortul meritase. Durerea. Mă lepădasem de pelerină. Acceptasem teama. Simţisem. Sentiment. Sentiment. Am văzut în faţa ochilor felul în care sentimentele capătă un echilibru prin suişuri şi coborâşuri, pentru că, dacă suferinţa n-ar exista, nimeni nu s-ar fi ostenit să inventeze cuvântul *fericire.* Şi asta fusese să mă sărut cu el. O scânteie de fericire, genul ăla care

se aprinde şi explodează precum artificiile. Simţisem furnicături în stomac. Gustul acelei

nopţi explozive pe buzele lui. Mirosul mării absorbit de pielea lui. Degetele lui aspre pe obrajii mei. Ochii lui dezgolindu-mă. El. Din nou el. întotdeauna el.

Să renunţ la asta... era imposibil.

AXEL

M-am trezit cu o dispoziţie de rahat, încă furios pe mine însumi, pe ea şi pe tot ce era în faţa mea. Am dat pe gât cafeaua dintr-o înghiţitură, mi-am luat placa şi am plecat pe drum spre plajă.

Apa era mai rece în acea perioadă a anului, dar eram aproape recunoscător pentru asta. M-am concentrat asupra valurilor, să-mi domin trupul în vreme ce le călăream, asupra soarelui ce răsărea lent dincolo de linia orizontului, asupra sunetului valurilor...

Şi, când am obosit în apă, cu braţele odihnindu-se pe placă, gândurile pe care încercasem să le îngrop reveniră din nou.

Ea. Şi acele buze ce aveau gust de limetâ.

Am închis ochii şi am tras adânc aer în piept.

Ce dracu’ se întâmplase cu mine?

Am ieşit din apă chiar mai furios şi am plecat acasă. Mi- am lăsat placa pe verandă şi am văzut că Leah se sculase şi îşi turna cafea în bucătărie. Am înghiţit, încordat. Ea se uită la mine cu coada ochiului.

- De ce nu m-ai trezit?
- Am stat până târziu noaptea trecută.

Leah îşi dădu o şuviţă de păr după ureche.

- Da, dar tu mă trezeşti întotdeauna.
- Nu azi. Mai e cafea?
- Putină, cred.

- Bine.

Mi-am turnat a doua cană a zilei şi am deschis frigiderul să găsesc ceva de ronţăit. Aşa cum mă temeam, i-am auzit

vocea în spatele meu. Şi tonul ăla... tonul ăla îmi spunea că pur şi simplu nu voia să renunţe. Nu voiam sa aud tonul ăla.

- Axei, noaptea trecută...
- Noaptea trecută a fost o greşeală.

Am expirat după ce-mi ţinusem răsuflarea şi m-am rezemat de unul dintre dulapuri. M-am uitat în ochii ei. Eram hotărât. Dur. Asa cum trebuia să fiu.

- Leah, tu m-ai rugat, m-ai rugat să te sărut. Am făcut - o, desi acum stiu că n-ar fi trebuit. Bănuiesc că ar fi trebuit să ştii că aveai să fii tulburată, şi nu dau vina pe tine. Treci prin clipe grele. Şi tu... tu...

Ea înaintă.

- Eu ce?
- Esti o fată, Leah.
- Stii că asta mă răneşte.
- Cu timpul, o să-ţi dai seama că durerea vindecă uneori alte lucruri.

Si ea trebuia să se elibereze de mine, de orice o fi fost în capul ei. Nu eram prea sigur de ceea ce simţea, şi, la fel ca atunci, cu ani în urmă, când văzusem inimile în calendarul ei, nu voiam să ştiu. Sunt lucruri pe care e mai bine să le ignori şi să le laşi să dispară. Să le uiţi. Să te faci că nu le vezi.

Era mai uşor astfel. Mult mai uşor...

Am luat o cutie de suc de portocale.

- Nu te cred, Axei. Am simtit. Te-am simtit.

Veni spre mine. Şi fiecare pas îmi făcea stomacul să se zvârcolească. O vedeam ca pe fata ce era odată, cea care se repezea fără a se gândi, care nu ştia cuvântul *consecinţe.* Fata pasională. Intensă. Cea care îşi lăsa sentimentele să se reverse, pentru că n-o speriau. Cea care ar putea face orice. Cea care picta cu ochii închişi şi îşi lăsa sentimentele s-o poarte departe fără a analiza

fiecare tuşă, fără să ştie că ea crea magie.

- Ştiu că te-am rugat. Dar a fost adevărat. Sărutul ăla.
- Leah, nu complica lucrurile, am mormăit.
- Bine, dar recunoaşte. Si o să încetez.

- N-o să te mint ca să te fac fericită.

Am pus jos cutia şi am trântit uşa frigiderului în vreme ce mă gândeam ce haos provocasem pentru ceva atât de prostesc. Am lăsat-o acolo şi am ieşit.

Când dracu decisesem eu că era o idee bună să mă
îmbăt cu ea? Când cedasem si îmi lăsasem dorinţele să mă
conducă? Când... se ajunsese la asta? Nu înţelegeam ce se întâmpla. Cum de fata asta, cea pe care o ştiam dintotdeauna, pe care o văzusem crescând, putea ii aici să- mi ceară să admit că acel sărut fusese real.

Dacă află Oliver, o să mă omoare.

Şi ce-ar crede Douglas Jones despre rahatul ăsta?

Când am simtit sfichiuirea acelei întrebări, m-am încruntat. Era prima dată când mă gândeam la el în felul ăla, ca şi cum era aici, undeva. M-am frecat pe faţă. Nu îi înţelesesem niciodată pe acei oameni care, atunci când li se întâmpla ceva bun, se purtau de parcă era un fel de cadou sau aranjament al celor dragi acum dispăruţi ori, când se întâmpla opusul, se dojeneau imaginându-şi că îi dezamăgiseră. Era o iluzie. Se agăţau de speranţa supravieţuirii.

Paharul pe jumătate gol îmi spunea că, dacă perioada primelor zile fusese dificilă, cu ea închisă în sine şi fără să vorbească, asta ce începea acum avea să fie cu mult mai rea. Paharul pe jumătate gol îmi striga că, într-un fel ciudat, Leah avea sentimente. Da, simţea ce n-ar trebui, dar era mai bine decât alternativa: vidul.

însă nici măcar gândul ăsta nu mă calmă, când, puţin mai târziu, ea ieşi pe verandă şi se uită la mine ca şi cum eram un nenorocit de cavaler în

CAPITOLUL 51

armură lucitoare

Mi-am dat seama că trebuia să fac ceva drastic. Ceva ce să taie asta de la rădăcină.

LEAH

La începutul zilei, am simţit un nod în stomac.

Nu-mi păsa de ce zisese Axei. O simţisem. în privirea lui. Pe buzele lui. Fusese real, foarte real. Si visasem de

atâta vreme la un sărut de-al lui... Atâtea nopţi în pat uitându-mă la tavan în camera mea si întrebându-mă cum

ar fi...

Mi-am ţinut respiraţia când el ieşi pe verandă fără să se uite la mine. Mi-am înăbuşit dorinţa de a spune ceva, pentru că începeam să simt gustul dezamăgirii şi nu mă aşteptam la nimic mai mult din partea lui, înţelegeam situatia - dar totuşi, eram mirată că era asa un las. Păruse

întotdeauna atât de puternic, de deschis, de brutal de sincer, chiar dacă se dovedise a fi ceva greşit.

Mai târziu, când am luat un fruct, am observat că Axei n-avea să mănânce de prânz la ora obişnuită. Mi-am petrecut restul zilei la mine în cameră, ascultând *Let It Be*

cu ochii închişi, în vreme ce-mi aminteam cum

dansaserăm pe verandă, cât de delicat îşi lăsase mâinile să alunece pe şoldurile mele şi pe talie, relaxat, uitându-se la mine sub stele...

Şi apoi buzele lui - insistente. Geamătul răguşit ce îmi intrase în gură. Răsuflarea lui fierbinte. Fluturii din stomac. Saliva noastră amestecându-se. Senzaţia de

moliciune a limbii lui. Acel moment. Numai al nostru. M-am întors în pat şi am adormit.

Când m-am trezit, se însera.

CAPITOLUL 52

Axei era în living, stând la birou, aplecat peste lucrarea lui, chiar dacă era sâmbătă. Era îmbrăcat. Pentru că umbla

întotdeauna în slip sau în şort cu un tricou simplu, am fost miratã sã-l vãd în jeanşi şi o cãmaşã cu imprimeu, cu mânecile suflecate pânã la cot.

- Iesi în oras? am întrebat nervos.

- Mda. Se ridicã. Nu mã aştepta. Crezi cã te descurci sã- ti faci de mâncare sau trebuie sã-ti fac eu ceva înainte sã plec?

Voiam sã-l întreb de ce se îmbrãcase asa. Sau, mai degrabã, pentru cine. Dar eram speriatã, pentru cã nu voiam sã aud rãspunsul. Nu puteam.

L-am vãzut plecând dupã câteva minute.

Am rãmas acolo în mijlocul camerei, uitându-mã prin casã ca şi cum nu fusesem acolo timp de cinci luni. Mã uitam la mobila veche, la discurile pe care Axei le lãsase deasupra cufãrului cu o searã înainte, la plantele ce creşteau aproape sãlbatic, fãrã sã le îngrijeascã cineva sau sã le rupã frunzele moarte...

Când am putut reacţiona, m-am hotãrât sã nu mãnânc nimic la cinã.

Stomacul îmi era ghem, şi sentimentele îmi pulsau în cap, cerându-mi sã le dau drumul. Am tras adânc aer în piept. Iar şi iar. în cele din urmã, din inerţie, am cãutat singurul lucru pe care ştiam sã-l fac. Am luat o pânzã albã, am pus-o în mijlocul camerei şi m-am dezlãnţuit.

Am pictat. Şi am simţit. Şi m-am gândit. Şi am continuat sã pictez.

În minte aveam imaginea pe care încercam s-o reprezint. Puteam vedea fiecare linie şi fiecare umbrã înainte ca pensula sã atingã pânza. Nu ştiam cum altfel sã fac. Simţeam ceva. Simţeam intens înainte ca acel sentiment sã se reverse si sã fiu nevoitã sã-l eliberez.

Mama îmi spusese odată că toate femeile din familie erau aşa, Că bunica se îndrăgostise de un tip rebel cu care tatăl ei n-o lăsase să iasă. Se pare că într-o zi îl întâlnise întâmplător, se uitase în ochii lui şi asta fusese, ştiuse că el era sufletul ei pereche. Când i se interzisese să-l vadă, fugise de acasă într-o dimineaţă, plecase cu el şi se întorsese trei zile mai târziu cu un inel pe deget. Din fericire, fusese o căsătorie lungă şi fericită.

Ea era asa. Si mama mea fusese crescută asa.

întotdeauna îşi dădea drumul la gură. Spunea primul lucru ce-i trecea prin cap, indiferent dacă era bun sau nu. Tata obişnuia să râdă de cât de transparentă era şi se uita cu tandreţe la ea în vreme ce bătea câmpii mergând prin bucătărie, deschizând şi închizând dulapuri, cu părul ei sălbatic strâns în coc şi acea energie ce părea că nu se termină niciodată. Când credea că durase destul, mergea lângă ea şi o îmbrăţişa de la spate. Atunci, ea se potolea. După aceea... Mama închidea ochii şi se lăsa să se legene în braţele lui.

Amintindu-mi asta, am luat o altă nuanţă de gri.

Liniile porniră să se contureze şi să înceapă a însemna ceva puţin câte puţin, în vreme ce noaptea devenea tot mai întunecată şi ceasul se târa spre ora 1.00 dimineaţa. Nu puteam auzi nimic, Eram singură, în compania acelor sentimente amestecate.

Apoi am auzit uşa scârţâind...

Intră Axei. M-am uitat la el. Şi l-am urât. L-am urât...

- Nu te-ai culcat încă? mormăi el.
- Trebuie să răspund?

El se poticni şi se împiedică de un ghiveci, ţinându-se de bufet. Am observat zâmbetul lui ciudat când se apropie. Tot ce voiam era s-o iau la fugă spre camera mea. Ochii lui Axei erau sticloşi

de la băutură, un albastru neguros, un albastru ce nu era al lui. Si buzele erau roşii de la săruturile altcuiva.

îmi pierdusem răsuflarea, întrebându-mă cine fusese, de ce ea şi nu eu. M-am uitat la semnele de pe gâtul lui.

Poate că voiam să-mi fac singură rău. Poate că voiam să mă pedepsesc pentru că nu fusesem în stare să-mi controlez sentimentele. Poate că voiam să aud asta din gura lui.

- Ce-i asta? am întrebat făcând semn cu mâna spre gâtul lui.

El se frecă uşor, cu acelaşi zâmbet tâmp.

- Ah, Madison. E nebună după mine.
- Te-ai culcat cu ea?
- Nu, am jucat *parcheesiK*
- Du-te dracu! am spus istovită.

El se apropie în spatele meu, apăsându-şi pieptul de mine. Una din mâinile lui coborî pe talie şi mă trase spre el, în vreme ce se aplecă să-mi şoptească la ureche:

- Poate crezi că sunt un porc ticălos, dar într-o zi o să-ţi dai seama că am făcut-o pentru tine, scumpo. O mică
favoare. Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Dacă credeai că mă
> >
cunoşti... păi, ăsta-s eu, asta e ce sunt.

- Dă-mi drumul!

L-am împins.

- Vezi? Acum, nu-ţi mai place să te ating. Ştii care-i problema ta, Leah? Eşti blocată pe superficial. Te uiţi la un cadou şi tot ce vezi e ambalajul lucios şi nu te gândeşti că poate este ceva putred înăuntru.

Nici măcar nu-l puteam privi când am trecut pe lângă el şi am trântit uşa camerei mele atât de tare, că zgomotul a răsunat în toată casa. M-am trântit pe pat, mi-am afundat faţa în pernă şi mi-am încleştat dinţii să nu plâng. Am auzit acel *scumpo* încă o dată, şi, ironic, pentru prima dată nu a sunat patern pe buzele lui. Era diferit, murdar. Am apucat cearceaful, simţind.., simţind ură, şi dragoste, şi frustrare, toate la un loc.

- Joc de societate originar din India

AXEL

Capul stătea să-mi explodeze.

Trecuseră ore bune de la răsăritul soarelui când m-am dat jos din pat şi am ieşit din cameră pentru

CAPITOLUL 52

o cafea, ca şi cum aveam nevoie de ea pentru a supravieţui. Am răscolit prin sertare în mica bucătărie, căutând o aspirină sau ceva ce să reducă la tăcere bubuiala asta afurisită din cap ce mă împiedica să gândesc limpede.

Dar mai bine ar fi...

Am luat o pastilă şi mi-am ţinut răsuflarea, amintindu- mi vag evenimente disparate din seara trecută. Mă dusesem la Cawanbah, băusem cu nişte prieteni până uitasem de griji, apoi i-o trăsesem lui Madison între bar şi camera din spate. Cred că mă întrebase dacă voiam să mă ducă acasă, şi zisesem că nu, preferând să merg pe jos.

După aia, ei bine, toată treaba scăpase de sub control.

Mai târziu, mi-am adunat curajul şi am bătut la uşa ei.

Leah o deschise brusc şi se uită la mine de parcă eram un străin şi aştepta să mă prezint. Când îşi dădu seama că nu aveam să spun nimic, se întoarse şi se duse să-şi facă
valiza, asa cum făcea în fiecare duminică de la sfârşitul
lunii. Când termină, trase fermoarul.

- Poţi să te dai? Trebuie să plec.

M-am tras într-o parte, puţin nedumerit, şi Leah târî trolerul spre uşa din faţă.

- Legat de seara trecută...
- Nu trebuie să-mi explici, mi-o tăie ea.
- Nici nu intenţionam. „Rahat. Rahat rahat rahat.“ Eu doar...
- Ştii ce? Câteodată, e mai bine să nu spui nimic.

Se auzi o bătaie în uşă, şi, înainte să pot răspunde, Leah deschise nerăbdătoare ca şi cum voia să scape. Asta mă enervă, dar nu am arătat, zâmbind spre Oliver, care o îmbrăţişă pe sora lui

înainte să mă salute.

- Cum stă treaba, omule?

Mă bătu pe spate.

- La fel ca întotdeauna. Vrei o bere?
- Sigur. Ai Victoria Bitter?
- Nu. Carlton Draught e în regulă?
- Sigur. Cum merge munca?
- Stai, Oliver, strigă Leah la fratele ei, fără a se uita la mine. I-am spus lui Blair că o să încerc să mă opresc pe la ea curând...
- Bineînţeles, putem merge acum. Luă valiza lui Leah. Axei, amânăm cu berea. Mâine?
- O să fiu aici.

Am tinut usa când ieşiră.

Leah avea o rochie cu imprimeu floral albastru. Foarte scurtă. Nu m-am uitat la picioarele ei şi am închis uşa repede înainte să merg în spate şi să-mi iau placa.

Abia când m-am întors, după o oră, obosit şi puţin mai calm, am observat pictura ce stătea încă în mijlocul zonei de luat masa. Mi-am scuturat părul ud şi am rămas acolo,
în fata ei.

Liniile negre formau două siluete. în faţă era o fată uitându-se la ea în oglindă. Reflexia ei avea o rochie din linii drepte cenuşii ce păreau că-i îmbrăţişează trupul. Cealaltă, silueta adevărată, avea un fel de pelerină ce-i venea până la genunchi.

Cele două feţe ale ei. Trecut şi prezent privindu-se în ochi.

CAPITOLUL 53

AXEL

A fost o săptămână complicată.

Nu eram acolo. Eram în trecut, încă sărutând-o, sâmbătă dimineaţa, în privirea ei îndurerată. M-am concentrat să trimit lucrările confirmate şi să mă ocup de
nişte comenzi, dar n-am reuşit să mă relaxez. Si absenta ei
se simţea din ce în ce mai apăsătoare, umplând nopţile pe care mi le petreceam pe verandă citind singur, sau dimineţile când priveam răsăritul de pe placă în linişte, sau mirosul de vopsea ce începuse să se trezească pe
măsură ce zilele treceau si îi duceam tot mai tare dorul.

Mă înfricoşa. Atât de mult, încât am ignorat toată treaba.

AXEL

Pentru prima dată după multă vreme, am ajuns acasă la părinţii mei duminică devreme. De fapt, am fost primul, în vreme ce îşi ştergea mâinile pe un prosop de bucătărie, mama mă întrebă:

- Totul e în regulă? S-a întâmplat ceva?
- Nu fi caraghioasă!

Am sărutat-o.

- Nu sunt! Daniel, sunt eu caraghioasă cu fiul nostru? întrebă ea, iar tata se prefăcu a nu o auzi. în trei ani, n-ai ajuns niciodată la timp duminicile.
- Probabil nu m-am uitat cum trebuie la ceas.

CAPITOLUL 54

Ce-i de mâncare?

- Pentru tine, mazăre. Pentru toţi ceilalţi, friptură de vită.

L-am ajutat pe tata să pună masa, în vreme ce ea veni după noi de la bucătărie spre living, povestindu-ne despre un client de la cafenea care fusese diagnosticat cu o tumoare.

- I-au dat trei luni de trăit, încheie ea.
- La naiba! exclamă tata.
- Daniel, se spune „Ce trist!“, îl corectă mama. Apropo,

Galia si-a fracturat din nou soldul, femeia aia are numai

>>’

ghinioane.

- Putem să nu mai vorbim despre moarte şi dezastre? am întrebat eu.

Ea mă ignoră, merse la platoul pe care tocmai îl pusesem pe masă, îl aranjă (câţiva centimetri mai la stânga) şi strâmbă din nas.

- De când nu te-ai mai dus la doctor, Axei?

- Merg cât de rar pot. încerc să stabilesc un record.

Tata strânse din buze, încercând să nu râdă.

- Cum poţi să glumeşti despre aşa ceva? Ştii de câte ori merge fratele tău în oraş la control?

îsi încrucisă braţele.

»>>

- Habar n-am. De fiecare dată când îl pişcă un ţânţar?

- La fiecare trei luni. Ar trebui să înveţi de la el.

- Dacă îi urmez exemplul, o să mor de plictiseală.

în clipa aia, se auzi soneria, şi am simţit ceva necunoscut în piept. Dar nu era ea, erau Justin, Emily şi nepoţii mei, strigând şi făcând gălăgie ca o turmă de elefanţi. Le-am ciufulit părul înainte să iau pistolul de plastic pe care Max îl ţinea în mână.

- Dă-mi-l înapoi! spuse el.

- Trebuie să mă prinzi mai întâi!

Am luat-o la fugă. Mama strigă ceva de genul „Atenţie la vază“, dar nici unul din noi n-o auzi cu adevărat când am luat-o la goană pe hol la viteză maximă. Max mă încolţi şi îl rugă pe Connor să-l ajute să recupereze pistolul. Am ridicat mâna, şi încercară să se caţăre pe mine ca nişte maimuţe, pentru a-l lua.

- Nu mă gâdilaţi, mucoşilor!

- Nu suntem mucoşi! spuse Connor.

- Ba sigur că sunteţi. Ce credeţi că aveţi în nas? Muci.

- Mamăăăă! strigă Max continuând să sară şi să încerce să ia pistolul.

Emily veni în cameră şi începu să râdă.

- Nu ştiu care dintre voi e cel mai mare copil.

- Axei, evident, răspunse Justin, întorcându-se.

- Deci care-i cel mai chel dintre toti? am întrebat

)

chicotind.

- Fiu de...
- Şşştt! spuse Emily.

Copiii ei rămaseră interzişi când tatăl lor, de obicei atât de potolit, sări la mine şi mă aruncă pe pat. Ăsta era darul meu. Eram singura persoană de pe pământ capabilă să-l înnebunească pe fratele meu mai mare. Băieţii şi Emily dispărură când mama anunţă că avea bomboane.

- Cretin afurisit!

Justin îmi dădu un pumn în umăr, şi eu am început să râd.

- Ce dracu e cu tine? Nu ti-ai tras-o ca de obicei săptămâna asta?
- Foarte comic. Se dădu înapoi şi se lăsă pe spate. Axei, crezi că părinţii noştri vor ieşi la pensie vreodată sau e doar vrăjeală?
- Nu ştiu, de ce, care-i treaba?
- Am acceptat să lucrez la cafenea pentru că se gândeau că aveau să iasă curând la pensie, dar anii au trecut. încep să cred că m-au angajat doar ca să nu găsesc un alt loc de muncă şi să plec.
- Asta pare ceva ce ar face mama.
- Cred că o să vorbesc cu ei. Se presupune că eu conduc cafeneaua, dar ei încă mă tratează ca pe un angajat. O să le dau un ultimatum. Ori fac ce au promis, ori încerc să pun pe picioare ceva pe cont propriu. Vreau să fac lucrurile în felul meu, fără ca mama să comande. O să fii de partea mea dacă devine urât?
- Bineînţeles, sunt cu tine.

El oftă uşurat, ceea ce n-am înţeles, pentru că Justin n- avusese niciodată nevoie de aprobarea mea sau de sprijinul meu. I-am dat una în umăr, să detensionez atmosfera.

Se auzi iar soneria.

- Merg eu, strigă Emily.

Ne-am ridicat şi am mers în living. Am tras adânc aer în piept când am văzut-o pe Leah în capătul holului.

„La naiba, ce se petrece cu mine?“

Am salutat-o ca de obicei, cu un sărut pe obraz, şi începu obişnuitul tărăboi. Farfurii în dreapta şi în stânga, mama examinându-l pe Oliver, să fie sigură că nu căpătase vreo boală infecţioasă în săptămânile de stat în Sydney, Emily poruncindu-le gemenilor să se ducă să se spele pe mâini, tata fredonând încet cântecul de succes al momentului.

M-am aşezat la locul meu obişnuit, lângă Leah.

- Vrei mazăre?

I-am oferit farfuria.

Ea scutură din cap fără să se uite la mine.

- Max, nu lua mâncarea cu mâinile! strigă Justin. La naiba! Emily, dă-mi un şervet. Sau două.

- Cum stă treaba, omule?

Tata se uită la Oliver.

- Bine, a fost o săptămână bună, de fapt, aşa-i, Leah?

Ea încuviinţă din cap şi luă o înghiţitură de apă.

- Da? Ceva noutăti?

- Păi, am mers puţin la surf după-amiezile. Nu-mi aduc aminte de când n-am mai făcut asta împreună. Oliver se uită mândru la Leah. A luat un zece la ultimul examen, nu v-a spus?

- E grozav, dragă! exclamă mama.

- Mulţumesc, spuse Leah încet.

- Mai vrei garnitură?

- Nu. Leah se ridică. Mă întorc imediat.

Am făcut la fel după treizeci de secunde.

- Mă duc să iau sosul, am spus.

Am străbătut bucătăria, mergând spre baie. Am aşteptat în faţa uşii până când ea deschise, apoi am făcut un pas înainte, am intrat şi am închis uşa după mine. Leah păru surprinsă, apoi stânjenită,

când se trezi prinsă în capcană.

- Acum, nu vorbeşti cu mine? Vrei ca toată lumea să-si

dea seama că se întâmplă ceva?

- Ah, se întâmplă ceva? Credeam că ai spus foarte clar că nu e nimic.

- Nu face mişto de mine. Stii ce vreau să zic.

- N-am făcut mişto, dar o să înceapă să creadă că e ceva dacă te găsesc aici.

Eram supărat. Dar nu ştiam dacă pe ea sau pe mine.

- Leah, nu-mi complica viaţa...

Ea se încordă. Mă săgetă cu privirea.

Şi avea o privire mortală... Mortală, captivantă şi electrizantă.

- N-o s-o fac. De acum încolo, n-o să complic nimic, n- o să te deranjez, poţi să stai liniştit. Lasă-mă să ies, Axei. Vreau să mă duc înapoi la masă.

M-am dat deoparte, uşurat şi dezamăgit în acelaşi timp. Ca şi cum ar fi posibil. Ca şi cum ar fi de înţeles...

Leah ieşi ca o furtună. M-am spălat pe mâini şi am trecut prin bucătărie, să-mi iau sosul. în sufragerie, mama îi reproşa lui Justin ceva în legătură cu furnizorii.

- Pe cuvânt, e sub control, spuse el.

- Nimeni altcineva n-ar spune asta, zise mama, plesnind din limbă.

- Băiatul face tot ce poate, Georgia, interveni tata.

- De ce îi spui fiului tău băiat?

- N-are decât 35 de ani.

- După felul în care se ocupă de treburi, aş fi crezut că-i mai tânăr.

Nu stiu de ce am reacţionat - dacă din cauză că o

văzusem pe Emily muşcându-şi limba ca să nu sară să-şi apere bărbatul sau din pricină că fata de lângă mine mă enervase cu câteva minute mai înainte, dar am întrerupt-o pe mama.

- Lasă-l pe fratele meu în pace!

Replica sună sec, răstit.

Toti se uitară la mine. Toti. Chiar si Oliver ridică din

»>>

sprâncene, surprins, din capătul celălalt al mesei. Mama părea perplexă, dar termină de mâncat în linişte. Când se ridică să aducă desertul, am urmat-o. M-am uitat la ea cum se sprijină de bufet înainte să înceapă a suspina.

- La naiba, mamă, n-am...
- Nu-i vina ta, dragule.

Am îmbrăţişat-o şi am aşteptat în tăcere, în vreme ce îşi ştergea lacrimile cu dosul palmei. Am luat teancul de farfurii murdare pe care le adusese şi le-am pus în chiuvetă.

- Ce-i cu tine?
- Nu-i momentul, dragule.

îmi dădu cheesecake-ul şi un cuţit şi mă rugă să le duc eu, şi am lăsat-o singură cu acele gânduri pe care încă nu

voia să le împărtăşească. Fratele meu se uită recunoscător la mine din cealaltă parte a mesei. Am început să tai prăjitura în felii; i-am dat-o lui Leah pe cea mai mare, chiar dacă eram ofticat pe ea. Sau pe mine pentru felul în care mă purtam cu ea. Cine ştie?!

Oricum, când am plecat în acea după-masă, după ce îmi luasem rămas-bun de la toţi, şi mergeam prin Byron Bay depărtându-mă de casa părinţilor mei, m-am simţit copleşit de toate problemele acumulate între acei pereţi, cu toată lumea adunată acolo... Emily reţinându-şi replica. Fratele meu frustrat şi nesigur. Mama şi demonii ei. Tata şi conformismul lui. Oliver şi povara cu care se confrunta. Şi Leah...

Poate că eram prea obişnuit cu viaţa fără griji.

Poate că petrecusem jumătate din viaţă evitând problemele.

Poate să fii singur şi să te concentrezi doar asupra ta era cel mai uşor mod de a supravieţui.

LEAH

- Vrei să cumpărăm ceva pentru cină?
- Sunt ghiftuită, i-am spus lui Oliver.
- Prea ghiftuită pentru îngheţată?
- Asta-i altceva.

I-am zâmbit.

înainte să plecăm, mi-am luat jacheta de jeans, pentru că se făcea răcoare în acele nopţi de iarnă. Am mers cu fratele meu pe străzile slab luminate şi m-am simţit bine.

M-am simtit eu însămi. Ca înainte. M-am simtit la fel când

>>

ne-am aşezat pe terasă aproape de apă şi am comandat o îngheţată de ciocolată cu fistic.

Teoretic, ar fi trebuit să fie pe dos.

Ar fi trebuit să mă simt prost din cauza a ceea ce

CAPITOLUL 55

se întâmplase cu Alexei. Pentru că mă dezamăgise, şi dezamăgirea are întotdeauna un gust amar şi e greu de înghiţit, dar, când reuşeşti şi o digeri, poţi face mai uşor faţă lucrurilor, cu mintea mai limpede. Probabil că el nici măcar nu era conştient de ce eram supărată. Şi conştientizarea faptului că într-un fel îmi eram credincioasă mie însămi mă făcu să mă simt mai puternică.

- Nu vreau să pleci, am spus.

Şi era adevărat. Pentru prima dată, nu eram nepăsătoare în privinţa persoanelor pe care le aveam alături. îl voiam pe fratele meu mai aproape de mine.

- Trei săptămâni vor trece într-o clipă.
- Da, pot să spun că arzi de nerăbdare să...

M-am uitat amuzată la el şi am lins linguriţa de îngheţată.

- De ce spui asta?
- Ăăă, cum o cheamă, Bega?

Fratele meu încuviinţă din cap, uşor încordat.

- Nu te ambala. E complicat.
- ^îmi imaginez...
- Si tu?

-Eu?

- Ce s-a întâmplat cu tipul cu care ieşeai cu ceva vreme în urmă?
- Kevin? Nimic. E doar un prieten. Iese cu Blair acum.
- Uau! Ai vreo problemă cu asta?
- Nu. N-am fost niciodată moartă după el.

Fratele meu ridică din sprâncene.

- N-a fost iubitul tău?

Am ezitat cu linguriţa în drum spre gură. Am sfârşit prin a o băga înapoi în bol, şi m-am rezemat pe spate.

- Problema e că îmi place de altcineva mai mult.

- Nu mi-ai spus niciodată...
- N-am vorbit prea mult.

Oliver rămase pe gânduri câteva clipe.

Era adevărat. Ne iubiserăm întotdeauna. Fusese fratele perfect: protector, blând şi flexibil când trebuia să fie. îl adorasem de când mă ştiam şi îmi plăcea să fiu în preajma lui, dar cei zece ani care ne despărţeau fuseseră mereu o problemă. Nu vorbisem despre aşa ceva până acum pentru că înainte avusesem prieteni în faţa cărora să-mi descarc sufletul şi nici nu mi-ar fi trecut prin cap să aduc în discuţie cu el astfel de chestii. Noi doar glumeam şi ne distram în familie când el venea acasă să mănânce sau să stea cu mine o vreme în studioul lui tata.

- Deci... un alt tip, continuă el.
- Da, dar, cumva, nu-i accesibil.
- Asta înseamnă că nu-i cel potrivit.
- De ce spui asta?
- Pentru că tu eşti specială. Şi nu spun asta fiindcă eşti sora mea, chiar dacă acest lucru e un punct în favoarea ta.

Se aplecă în faţă. Spun asta pentru că e adevărat. Eşti genul de fată care ar face un tip să-şi piardă minţile.

Am luat din nou din îngheţată fără prea mare entuziasm.

- Mă îndoiesc că asta se va întâmpla vreodată cu tipul ăsta.

- Atunci, uită-l, pentru că, dacă nu poate vedea cât eşti de minunată, e un idiot. Oliver bătu darabana pe masă. Ai vorbit vreodată cu mama despre asta?

Am zâmbit amintindu-mi, amintindu-mi-o pe ea...

Era prima dată când zâmbeam făcând asta.

- Nu puteai ascunde nimic de mama.

LEAH

Curtea casei era decorată cu ghirlande, prinse între ramurile copacilor, ce luminau masa pătrată de lemn. Era aniversarea celor 17 ani ai mei. Deja sărbătorisem cu prietenii cu o săptămână înainte, dar mama voia să facem ceva doar noi şi cei din familia Nguyen, pe care îi invitase la cină.

Deja se văzuseră în acea după-masă, dar, când apărură, fură îmbrăţişări şi sărutări înainte să meargă la bucătărie să pregătească masa. Am rămas în curte pentru că Emily venise să-mi dea un cadou din partea ei şi a lui Justin, însoţit de un zâmbet. L-am despachetat repede, rupând hârtia. Erau câteva cărţi despre desen. Un cadou valoros. Perfect.

- Mulţumesc, Emily!

Am îmbrătisat-o.

- Hei, eu le-am ales! se plânse Justin.

L-am îmbrăţişat si pe el.

- Faceţi loc regelui, spuse Axei, lăudăros. Acum, e momentul adevăratului ei cadou.

CAPITOLUL 56

Lângă el, Olive îmi dădu ochii peste cap.

- încă nu ştiu de ce sunt prieten cu tine.
- Uite!

Axei îmi întinse un plic. Fără ambalaj.

L-am întors. Pe spate era un desen de-al lui sub mesajul „La mulţi ani, Leah“: o fată cu o faţă de copil şi păr lung blond pictând pe o pânză, cu hainele pătate de vopsea colorată. Eu.

- Haide, deschide-1! Cadoul e înăuntru.

Nu mă puteam opri să mă uit la desen. Era ceva intim în ideea că degetele lui mă desenaseră, acele degete lungi, masculine, după care tânjisem de atâtea ori. Că trasase fiecare linie gândindu-se doar la mine...

- Leah, ori îl desfaci tu, ori o s-o fac eu.

M-am uitat agitată la el.

- Da, scuze! L-am deschis. Şi, pentru prima dată, am făcut-o încet, nevrând să stric hârtia, dorind să păstrez desenul, cel pe care aveam să-l port în portofel mult timp, uitându-mă la el până când s-a rupt. Sunt... bilete la concert! Nu pot să cred! Am sărit când am văzut logoul unei trupe pe care o urmăream de luni de zile. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc!

j > i

- Ce am auzit? Un concert? Mama puse farfuriile pe masă. Unde?
- în Brisbane..., am şoptit eu.
- Şi credeai că te duci singură?
- Nu, sunt două bilete. O să-i dau unul lui Blair.
- La ce oră? întrebă ea îngrijorată.
- O să le duc eu, Rose. Tata o sărută pe obraz, şi ea se calmă imediat, închizând ochii şi încuviinţând din cap.

Am zâmbit când tata îmi făcu cu ochiul.

Ne-am aşezat la masă. Daniel deschise o sticlă de vin si

y y

ne povesti ceva ce se întâmplase în acea dimineaţă la cafenea. Cina de ziua mea fu liniştită, dar incitantă. Emily şi Justin îi culcară pe gemeni în patul părinţilor mei până când aveau să plece. Erau morţi de oboseală după ce petrecuseră toată seara alergând peste tot.

Mama aduse un tort, şi toată lumea cântă în cor „La mulţi ani“. îl puse în faţa mea cu acel zâmbet al ei atât de plin de mândrie, ce mă făcea să mă simt atât de norocoasă si iubită.

Şi apoi mi-am pus o dorinţă pe care aveam să mi-o amintesc pentru multă vreme. Mi-am dorit un sărut de la Axei în vreme ce suflam cu putere în lumânări.

- A pornit cronometrul, spuse tata, punând aparatul foto pe balustrada verandei. Repede! Unu, doi, trei, zâmbiţi!

Bliţul clipoci, şi momentul fu imortalizat.

Dar momentul ce urmă fu imortalizat doar în memoria mea.

- Deci te duci la concert cu prietena ta. Axei îşi linse linguriţa după ce luase o bucată de tort. Nu te mai întâlneşti cu nici un băiat?

- Ce băiat?

Daniel se încruntă.

- îl cheamă Kevin Jax, nu-i aşa, dragă?

- Nu mai suntem împreună, am spus eu.

- Băiatul care tundea iarba? Ce s-a întâmplat? A dat-o-n bară şi a lăsat un fir de iarbă mai lung decât restul, şi părinţii lui l-au pedepsit? glumi Axei.

- Ţine-ţi gura! spuse Georgia şi îi luă sticla din mână. Nu-i da atenţie, a băut prea mult vin. Eşti încă mică, o să întâlneşti destul de curând pe cineva mai bun.

- Ce-i trebuie ei e să înveţe si să uite de băieţi, sublinie

Oliver, ridicându-se să-l ajute pe tata cu farfuriile.

Uram că toţi vorbeau despre mine ca şi cum eram o fetiţă şi aveau dreptul să spună ce voiau despre viaţa mea.

în fundal, îi puteam auzi pe cei de la The Beatles cântând încet. Mi-am imaginat cum discul se învârtea şi se tot învârtea...

- Nu-i da atentie fratelui tău. Ochii lui Axei luceau. Ce

trebuie tu să faci e să te distrezi. Sigur, şi să înveţi.

Dar, în restul timpului, ieşi, întâlneşte-te cu băieţi, fă se... îşi muşcă limba. Distrează-te cu ei şi nu te limita şi nu te lega de mâini şi de picioare.

- Ce-i în neregulă să fii legat? întrebă Justin.
- Păi, e exact cum sună, eşti legat.

Axei şi Justin petrecură următoarele douăzeci de minute certându-se, în pofida încercărilor Georgiei de a îi împăca. M-am uitat la el sub lumina ghirlandelor, în acea noapte de vară: barba nerasă de peste zi pe maxilarul lui pătrat şi părul, mai ciufulit ca de obicei, vârfurile lui aproape atingându-i urechile.

Când toată lumea plecă, m-am dus în camera mea, mi- am pus pijamaua, m-am întins în pat şi m-am uitat la plicul cu biletele la concert pe care mi-l dăduse Axei. Mi- am trecut degetele peste desen, mi l-am imaginat la biroul lui concepându-l, biroul cu toate vechiturile pe el...

- Pot să intru? întrebă mama din prag.
- Bineînţeles. Esti bine-venită.

Am lăsat plicul pe noptieră.

- Te-ai distrat? Mă acoperi la loc cu cearceaful colorat pe care îl dădeam întotdeauna pe jumătate la o parte în timpul nopţii. Apoi se aşează pe marginea patului.
- Da, mulţumesc, mamă! A fost minunat.
- Am venit să-ti dau ceva...
- Dar deja mi-ai dat.
- Un alt fel de cadou, Leah. Un sfat. îmi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. Acordă-i timp lui Axei, dragă.
- Ce vrei să spui?
- Ştii tu. în viaţă, totul îşi are momentul lui, înţelegi asta, da?
- Mamă, nu stiu ce...
- Leah, nu mă aştept să vorbim despre asta ca

şi cum aş fi una dintre prietenele tale. îţi dau doar un sfat, pentru că
nu vreau să suferi. Te cunosc. Si stiu ce simţi. Semănăm
mai mult decât îti dai seama, OK? Poate că esti conştientă
de asta, dar Axei e... complicat. Şi tu eşti foarte nerăbdătoare. Nu e o combinaţie bună.

- E în regulă. N-o să se uite niciodată la mine în felul în care vreau eu.

- Nu-l învinovăţi pentru asta, Leah. Eşti încă mică... Mama avea cel mai drăguţ şi mai dulce zâmbet din lume. Mica mea prinţesă... de fiecare dată când mă uit la tine, singurul lucru la care mă pot gândi e: „Cum să fie posibil să fi trecut 17 ani de când erai un adorabil ghemotoc de fetiţă?“ Avea ochii umezi. Era atât de emotivă, de fragilă... Odihneşte-te, dragă. Mâine putem face ceva împreună dacă ne trezim destul de devreme, bine?

Am încuviinţat din cap, şi ea se aplecă să mă sărute pe frunte înainte să stingă lumina.

Iulie

IARNA

AXEL

Luni, Leah venise pe bicicletă acasă de la şcoală, Oliver plecase cu o zi mai târziu. în aceeaşi dimineaţă, venise aici să lase valiza surorii lui. Ne îmbrăţişaserăm de rămas-bun.
Nu voisem să mă gândesc la nimic atunci când îl bătusem pe spate. Nici la ea, nici la nimic din ce se întâmplase luna trecută.

- Pot să te ajut? M-am oferit să-i duc rucsacul pe verandă, dar Leah scutură din cap şi intră. Am urmat-o în bucătărie. Nu mă saluta cu atâta entuziasm, că s-ar putea să cadă confetti din

tavan.

- Scuze! Bună!

Luă una dintre supele instant lăsate de mama şi începu să citească instrucţiunile, sprijinită de bufet. Purta unul dintre tricourile alea ce se leagă la ceafa şi sunt atât de scurte, că-ţi lasă buricul la vedere. Mi-am ferit privirea şi mi-am dres glasul.

- Am făcut deja de mâncare.
- Mulţumesc, dar vreau supă.
- Nici măcar nu ţi-am spus ce e.
- Da, dar asta vreau cel mai mult.

Ne-am sfredelit reciproc din priviri.

- Cum vrei. Am deschis frigiderul, mi-am luat mâncarea şi am mers în living.

N-am mai vorbit.

Nici atunci, nici marţi, nici miercuri.

La început, am încercat să încep o conversaţie în timp ce ne pierdeam în valuri, la răsărit. înapoi acasă, lua un măr

din frigider, îl punea în rucsac şi pleca cu bicicleta la
scoală.

Nu puteam să decid dacă să-i cer o explicaţie sau să renunţ, pentru că, pentru prima dată după un car de ani, Leah părea întreagă, alertă. Nu prea ştiam ce însemna asta, dar în restul timpului era concentrată pe treburile ei. La începutul după-amiezii îşi făcea temele, câteodată lângă mine la birou, câteodată stând pe podeaua din living sau întinsă în pat. Apoi îşi omora timpul ascultând muzică sau pictând. Picta pentru ea, într-un blocnotes pe care-l ţinea adesea sub brat, întotdeauna la îndemână, ca si cum se temea să-l lase undeva şi să-l găsească cineva.

Asta mă dădea peste cap.

Mă scotea din minţi că îmi refuza magia ei, sentimentele pe care le portretiza, secretele din mintea ei. Ştiam că n- aveam dreptul să mă simt iritat, dar nu puteam să-mi înţeleg resentimentele. în mod egoist, voiam ca lucrurile să fie ca mai înainte, dar nu puteau fi, pentru că ea se lepăda de piele în fiecare lună în faţa ochilor mei, alegându-şi propriul drum.

Când veni ziua de vineri, eram atât de frustrat, încât nici măcar nu mă puteam concentra la cartea pe care o citeam în vreme ce greierii cântau în noapte.

Leah ieşi pe verandă. Avea o rochie simplă, albastră, ce îi expunea fiecare rotunjime a trupului, împreună cu nişte sandale colorate ce se asortau cu cerceii. Se rujase şi se fardase cu dermatograf negru. Nu cred că o mai văzusem vreodată aşa, atât... de diferită, atât... de feminină. Sau nu îi observasem latura asta până atunci. Şi afurisit să fie momentul în care am făcut-o, pentru că era ceva captivant acolo: acel mister, acele sentimente, acel caracter

imprevizibil. Ea.

- Ies cu Blair, nu întârzii mult.

- Hei, aşteaptă! M-am ridicat înainte să se poată întoarce. De ce nu mi-ai spus mai devreme? Nu ţi-a trecut prin minte că aş putea să vreau să ies şi eu puţin?

- Cine te opreşte? răspunse ea.

- Credeam că o să fii aici.

- Dacă-mi amintesc bine, asta n-a părut să fie o problemă pentru tine săptămâna trecută.

- Leah. Am apucat-o de mână şi m-am uitat în ochii ei. Nu mă pune la încercare. Trăieşti sub acoperişul meu, aşa că, înainte să faci ceva, îmi spui. Te ia cineva?

- Nu, merg pe jos.

- Ba nu, nu mergi.

- Am chef de o plimbare.

- Las-o baltă! Te duc eu cu maşina.

Am văzut cum îsi muscă limba în vreme ce m-am dus să iau cheile. Nu-mi păsa dacă o ofensa că o tratam ca pe un copil, pentru că, la urma urmei, asta era. Avea 19 ani, la naiba! Mi-am repetat asta cât de des am putut, dar nu ştiu dacă era un fel de reproş la adresa ei sau un memento pentru mine.

Nici unul din noi n-a scos o vorbă pe drumul spre Byron Bay. Am condus spre o casă mare cu două etaje de lângă plajă. Am oprit în faţa ei. Dinăuntru se auzea muzică, şi, nu ştiu de ce, am simţit dorinţa să apăs acceleraţia şi s-o duc departe de aici, undeva unde să putem fi singuri. Să petrecem acea seară undeva, mergând pe nisip sau stând pe verandă, ascultând muzică, vorbind, dansând, pictând sau împărtăşind clipa în tăcere.

Am strâns de volan.

- La ce oră să vin să te iau?

- Nu-i nevoie să vii, mulţumesc!

Am blocat uşa înainte ca Leah s-o poată deschide. Ea se întoarse spre mine încruntată şi cu buzele strânse într-o linie fermă. O privire sfidătoare...

- Nu-mi pasă dacă stai aici până-n zori. E în regulă, distrează-te pe cinste! Dar spune-mi o afurisită de oră. Şi o să fiu aici la ora aia, aşteptând la uşă. Şi ai face bine să fii şi tu. Am fost clar?
- Nu poate să mă aducă un prieten...
- Nu, doar dacă nu cumva vrei să intru, să îi cunosc pe toţi şi să le spun cât de ofticat o să fiu dacă vreunuia îi trece prin cap să bea şi apoi să vrea să plece cu tine în maşină. Si, crede-mă, nu vrea nimeni să mă vadă ofticat.

în orice caz, bănuiesc că nu-ti surâde ideea de a mă prezenta ca dădaca ta personală, aşa că hai să simplificăm lucrurile, Leah.

- 3.00, spuse ea.
- S-a făcut. O să fiu aici. Distrează-te!

Nu ştiu dacă mă auzi înainte să trântească usa.

,,

M-am oprit pe malul mării înainte să conduc mai departe. Aş fi putut merge acasă, dar mi-am lăsat sandalele în maşină şi am mers pe jos pe o potecă, spre plajă. Am auzit în apropiere vuietul valurilor. M-am întins pe nisip cu mâinile la ceafa şi am privit stelele împrăştiate pe cer.

Şi m-am gândit la ea. La mine. La tot.

LEAH

în casă erau mulţi oameni, si muzica se auzea în fundal.

*> * >*

Vocile venind din living m-au şocat puţin. M-am oprit la uşă, încercând să mă hotărăsc dacă să intru. îi ştiam pe unii dintre invitaţi de la şcoală, din anul pe care-l pierdusem şi pe care îl repetam acum.

Am simţit dorinţa de a mă întoarce şi a alerga după maşina lui Axei. Mi se uscase gura. îi spusesem lui Blair că aveam să vin la petrecere pentru că o parte din mine voia să fiu din nou normală, să fac lucrurile pe care obişnuiam să le fac, să arăt că eram aceeaşi fată ca întotdeauna. Dar inima îmi bătea de să-mi spargă pieptul...

- Leah? Ai ajuns! Blair mi-a spus că vii. Kevin Jax zâmbea la mine din cealaltă parte a cadrului uşii.

-Hei.

Aveam un nod în gât.

- Haide să-ti dau ceva de băut.
- Nu. Mai bine nu.

Tremuram,

- Nici măcar un suc? Ceva fără alcool?
- Da, asta merge, am spus.

Anxietatea mea era ca o insectă scăpată de sub control ce trăia în mine. Puteau trece săptămâni fără să apară. După spusele psihologului la care mă dusese fratele meu cu un an în urmă, asta era ceva obişnuit, multă lume avea atacuri scurte de anxietate în viata de zi cu zi, chiar si cei care nu suferiseră vreo traumă. Anxietatea putea sta acolo, dormitând într-un colt, si se trezea fără de veste, îsi

întindea braţele si picioarele si făcea ca până si rostitul a

ceva coerent să se transforme într-o sarcină insurmontabilă.

L-am urmat pe Kevin în bucătăria plină de sticle pe jumătate goale şi de pahare de plastic. Ăsta era băiatul care mă sărutase prima oară şi cu care îmi pierdusem virginitatea doi ani mai târziu. Şi totuşi, nu simţeam nimic. Nici măcar un uşor freamăt în stomac. Am luat o înghiţitură din sucul pe care mi-l dăduse.

- Mulţumesc! Blair a venit?
- Da, e în living. Că veni vorba despre... Voiam să discut cu tine despre ceva. Voiam să fiu sigur că nu-i o problemă pentru tine dacă noi doi suntem împreună. Ştiu că ai trecut prin momente grele şi nu vreau să mai adaug şi eu...

Mi-am înfrânt dorinţa de a-l îmbrăţişa.

> *

Kevin, cu zâmbetul lui sincer şi buna dispoziţie. Kevin, atât de loial, atât de gata să se pună în locul altcuiva. îmi aduc aminte cât de cinstit fusese când îi mărturisisem că eram îndrăgostită de altcineva şi că nu voiam să-l fac să sufere. El încuviinţase din cap, înţelesese şi, după câteva săptămâni încordate în care îşi venise în fire, reapăruse în viaţa mea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, acelaşi bun prieten ca întotdeauna.

- Chiar sunt bucuroasă că voi sunteţi împreună.

Am dat drumul răsuflării pe care mi-o ţinusem.

- Mulţumesc, Leah!

> *

- Vrei să mergem în living?

Erau câţiva în picioare, dar majoritatea erau aşezaţi pe cele două canapele lungi. Blair se ridică şi alergă spre mine. Ne-am îmbrăţişat. Apoi îmi prezentă câţiva tipi pe care nu-i cunoşteam şi făcu loc să stau jos. Agitată, i-am dat să bea din paharul meu.

- Nu ne-am văzut de mult, spuse Sam.

- Da, am fost... Nu ies prea mult.
- Nu trebuie să te explici.

Maya îi dădu un ghiont cu cotul lui Sam.

Mi-am aranjat o şuviţă de păr după ureche şi am reuşit să spun:

- Nu vă faceţi probleme. E normal.

Blair mă strânse de mână. Asta mă calmă.

Nimeni nu îmi mai dădu atentie, asa că m-am relaxat si

am încercat să mă bucur de acea seară, de conversaţiile

banale şi de acel sentiment de a nu mă gândi la nimic profund sau important, doar să stau în compania prietenilor. Mi-am terminat sucul, bând cu sorbituri mici, şi, când nişte tipi au început să joace un joc de băut, ceva de genul Adevăr sau Provocare, unde trebuia sau să răspunzi la o întrebare, sau să bei un shot şi să-ţi dai jos ceva de pe tine, nu m-am băgat, ci am rămas lângă Blair,

- Eşti sigură că nu vrei să joci, Leah?

Am scuturat din cap, şi Sam ridică din umeri.

- Bine. O să începem, Maya, ai făcut vreodată sex în trei?

Ea rosi.

- Bea si dezbracă-te!

Blair mă întrebă dacă voiam să ies să iau o gură de aer proaspăt. Am spus da şi am ieşit pe verandă. Noaptea era plăcut de răcoroasă.

- Mă bucur că ai decis să vii. Cum ţi se pare?
- Bine. E totul... asa cum era înainte.
- Măcar unele lucruri. Cum e cu Axei?
- Nu prea bine, sincer.
- Vrei să vorbim despre asta?

Am rupt o frunză de pe o viţă târâtoare de pe perete şi am început s-o sfâşii în bucăţi mici, pe care le luă vântul. Am sfârşit prin a-i spune tot ce se întâmplase cu două săptămâni în urmă. Am vorbit cu ea despre sărut, despre seara următoare, despre

reuniunea de la familia Nguyen şi despre cât de dificilă fusese săptămâna fără să ne vorbim. Şi despre faptul că situaţia mă făcuse să sufăr, dar... Axei mă dezamăgise. Nu eram supărată, ci dezamăgită. Asta era mai rău.

- Atunci, ce crezi că o să faci? Blair mă frecă pe braţ. M- am uitat la ea, la felul în care mâna ei se mişca si mă

consola.

- Nu ştiu. Niciodată nu ştiu atunci când e vorba despre

el.

- Stii ceva? Asta îmi aminteşte de zilele de altădată.

Vorbitul despre Axei.

- Doamne, cred că sunt insuportabilă.

Am râs.

Blair făcu la fel, si am hohotit multă vreme fără vreun motiv anume, până când începu să mă doară stomacul.

- E... e uimitor, am spus încercând să-mi recapăt calmul. Mi-am petrecut jumătate din viaţă ancorată în acelaşi loc. El, mereu el. Doar dacă as sti cum să-l evit si să nu simt...

să nu simt totul când e vorba despre Axei. Am devenit serioasă. Ce crezi?

- Din nefericire, cred că, deşi au trecut ani de când te-ai îndrăgostit de el, pentru Axei a fost diferit. Există două percepţii diferite ale aceleiaşi poveşti, Leah. Poate că, până acum câteva luni, el nici măcar nu s-ar fi gândit să te privească în felul ăla, şi tu cam forţezi nota.

- Ştiu. Dar cel puţin m-am ales cu ceva.

N-aveam nevoie să spun cu glas tare că voiam să continui. în momentul ăla, ştiam pe ce cale să o apuc. înţelesese cât de greu avea să fie şi că sentimentele nu înseamnă doar ceva de bine, pot fi

şi ceva de rău, suferinţă, dar, cu toate astea, aveam de gând să încerc.

- Spune-mi despre întâlnirile alea cu Kevin.

Ochii lui Blair sclipiră.

- Cele mai grozave. îţi aduci aminte când credeam că nimeni nu-i mai bun decât Frank? Trebuie să recunosc, nivelul n-a fost atât de ridicat de când am spus că-l scot în oraş şi el a comandat jumătate din meniu, dar, totuşi, cu Kevin totul... totul a fost perfect. Nu ştiu cum de nu l-am remarcat niciodată. De ce suntem atât de orbi câteodată?

- Cred că adesea chiar nu stim cum să ne uităm.

- Şi e ciudat, pentru că ratezi cele mai evidente lucruri, chestiile care-s chiar sub nasul tău în fiecare zi. Sper ca totul să meargă bine cu Kevin, câteodată mă sperii...

- De ce? am întrebat.

- Pentru că m-ar putea face să sufăr.

Am încuviinţat din cap, cu un nod în gât. Era ceva instinctiv, evitarea durerii.

- Totul o să fie grozav, o să vezi. Apropo, cât e ceasul?

- Trei si un sfert.

- Rahat!

- Ce-i?

N-am răspuns înainte să merg înăuntru şi să cobor treptele două câte două. Aşa cum mă temusem, Axei era acolo, în mijlocul sufrageriei, cu braţele încrucişate, aşteptându-mă.

- Ce faci aici, înăuntru? am şuierat eu furioasă, dar el nu muscă momeala.

- Trebuie să răspund? Se întoarse spre prietena mea. Bună, Blair! Mă bucur să te văd!

- La fel si eu.

- Te sun mâine. I-am făcu semn cu mâna de bun-rămas. Apoi i-am salutat pe toţi ceilalţi şi l-am urmat pe Axei la maşină, mergând repede. Nu am deschis

gura decât când ne depărtaserăm. încerci să mă faci de râs?

- Nu-i vina mea dacă simţi asa.

- Ar fi fost frumos dacă n-ai fi intrat asa cum ai făcut-o.

- Există un fel corect de a intra?

- Da, unul care nu spune că te porţi ca fratele meu mai mare.

Axei opri la un stop.

- Mă bucur că începi să înţelegi, Leah.

Si as fi înţeles dacă fata lui n-ar fi spus cu totul altceva.

Ştiam că aştepta un răspuns, dar mai ştiam şi că nimic nu-l deranja mai mult pe Axei decât tăcerea, aşa că mi-am muşcat limba şi m-am uitat pe fereastră la casele pe care le lăsam in urmă. L-am auzit pufnind de câteva ori, dar n-am dat atentie.

Când am ajuns acasă, m-am dus în camera mea.

CAPITOLUL 59

AXEL

Sunt unele lucruri în viată la care te astepti si altele care

te iau prin surprindere. Habar n-aveam că acea sâmbătă urma să fie cea în care aveam să fiu blestemat să rostesc cuvinte... cuvinte pe care nu le puteam şterge.

M-am sculat devreme, ca de obicei.

N-am abordat-o pe Leah înainte să plec la plajă. Bănuiesc că mă săturasem de refuzul ei si de strâmbăturile,

tăcerile, complicaţiile ei. Voiam să revin la viaţa aia simplă pe care mă străduisem atât de mult s-o transform în realitate.

Ore mai târziu, am văzut-o mâncând unul dintre pacheţelele alea de supă.

Am petrecut toată ziua evitându-ne reciproc. Dar nu mi-o puteam scoate din cap, nu puteam...

Era aproape noapte când am decis că venise momentul să rezolv problema asta, pentru că scăpase de sub control. Când ieşi pe verandă, m-am ridicat de la birou, lăsând o comandă pe jumătate terminată, şi am urmat-o.

- Ai de gând să stai supărată pentru totdeauna? Sper că îţi dai seama că n-ai nici un motiv şi că te porţi ca o afurisită de fetită.

Asta o scoase din sărite. Leah se încorda.

- La naiba, nu înţelegi absolut nimic!
- Serios? Surprinde-mă, atunci!
- Crezi că sunt supărată pentru că am crezut că sărutul ăla a însemnat ceva, dar în seara următoare ti-ai tras-o cu

o altă tipă, aşa-i? însă nu-i asta, Axei. Nu e asta.

Am încercat să procesez, s-o înţeleg... dar nu puteam. Leah îşi păstra fiecare gând sub cheie. Sau mă blocasem la suprafaţă şi nu puteam să văd mai departe.

- Păi, atunci, despre ce dracu e vorba?

Ea se sprijini cu o mână de balustradă.

- Uite despre ce-i vorba, eşti un laş, Axei. Şi asta mă oftică. Mă oftică şi mă dezamăgeşte. îşi ridică privirea. Eu... eu am fost întotdeauna îndrăgostită de tine. Şi e o prostie că ne purtăm amândoi ca şi cum n-am şti.

- Leah, rahat, nu spune asta...

- Dar m-am îndrăgostit de un tip pe care credeam că-l cunosc. Un tip curajos, sincer, chiar dacă asta înseamnă să fie dureros de direct. Un tip care n-avea niciodată vreo reţinere. M-a fascinat totul la tine, cum trăieşti clipa... îşi linse buzele uscate, şi m-am uitat la ele. N-o să spun că n- am suferit din cauză că te-ai culcat cu altcineva, dar pot suporta asta. Am suportat şi înainte. Ce mă oftică e faptul că te-ai purtat ca un laş, pentru că sărutul ăla a însemnat ceva, dar tu ai crezut că poţi înăbuşi problema în faşă. Asta e ce nu-ţi pot ierta.

Am rămas încremenit locului în vreme ce ea intră în casă.

La dracu! Aveam pielea de găină. O parte din mine voia să se întoarcă în timp şi să nu pună afurisita aia de întrebare, pentru că să las ferestrele închise mai că era mai bine decât s-o las pe ea să mă dezgolească aşa, atât de visceral, atât de agresiv.

Am coborât treptele verandei, dând bir cu fugiţii.

Am plecat spre plajă, departe de casa aia ce se transforma într-un loc aproape mai mult al ei, mai mult al nostru, decât al meu. Cu fiecare lună ce trecea, apăsau tot mai multe greutăţi. Nu ştiu cât de mult am mers. Blocat emoţional. Furios. Repetându-i

cuvintele iar şi iar: „Eu am fost întotdeauna îndrăgostită de tine. Eşti un laş“. Abordarea asta mă lovise direct în suflet. Pentru că Leah avea dreptate. Crezusem întotdeauna că trebuie să înfrunţi realitatea. Dar, cu ea, nu puteam.

Se făcuse noapte când m-am întors.

Leah stătea întoarsă cu spatele în faţa cuptorului cu microunde, ascultând muzică. M-am îndreptat spre ea şi, când m-am aflat chiar în spatele ei, am luat-o de mijloc şi am tras-o spre mine. Ea tresări. I-am scos căştile şi m-am aplecat, atingându-i lobul urechii. Am simţit că tremură şi înghite. Eram încordat. Foarte încordat. I-am mirosit aroma duce a pielii.

- Nu te mişca! Am ţinut-o în braţe. Ai dreptate. A însemnat ceva. A însemnat că am avut erecţie si a trebuit

să mă înfrânez să-ţi rup hainele de pe tine atunci şi acolo.

A însemnat că a trebuit să fac un dus rece si să stau toată

noaptea fără să dorm. A însemnat că n-am ştiut că un sărut poate fi aşa, şi, de atunci, nu mă pot opri să mă uit la gura ta. Dar, Leah, nu se poate întâmpla. Nu se poate întâmpla niciodată, înţelegi, scumpo? Nu pot suporta să stau aici, cu tine aşa departe, în felul ăsta. Te rog, nu îngreuna situaţia!

I-am dat drumul. Pentru că fie procedam astfel, fie ignoram tot ce spusesem şi mă aruncam pe ea s-o sărut peste tot... Am tras adânc aer în piept şi am plecat, închizând uşa camerei mele. M-am trântit pe pat, cu inima în gât. Ce făcusem? Eram ca ea. Sărisem fără să mă gândesc. Fără să mă uit mai întâi să văd dacă la fund erau stânci ascuţite sau apă.

Asta e. în viată sunt lucruri la care te astepti si altele care

te iau prin surprindere, şi acele vorbe pe care

tocmai i le spusesem la ureche... Acele vorbe aveau să fie pierzania mea.

O oră mai târziu, îmi bătu la uşă. I-am spus să intre, şi ea deschise încet uşa. Ochii ni s-au întâlnit pentru câteva secunde, si fu ca o descărcare electrică ce lovi camera.

J

Ceva nou. Ceva pulsând.

- Veneam... Am făcut *tacos.* Mă gândeam că am putea mânca împreună.

Am zâmbit si m-am ridicat.

M-am uitat la ea de sus si am murmurat un uşor *mulţumesc,* trecând pe lângă ea spre bucătăria ce mirosea a condimente şi a legume la grătar. Am pus mâncarea pe farfurii, am deschis pick-upul şi am urmat-o pe verandă.

Şi astfel, eu şi Leah am redevenit prieteni.

CAPITOLUL 60

LEAH

într-o zi m-am gândit că, de vreme ce tubul roşu era deschis, ar trebui să încep să-l folosesc înainte să se usuce. Aşa că am luat vopseaua Alizarin Crimson. Era o culoare intensă, purpurie, o nuanţă închisă precum ceara de sigilii a scrisorilor.

Am pus puţină vopsea pe paletă şi m-am uitat cu coada ochiului la celelalte culori, toate neatinse, toate drăguţe, cu mii de combinaţii posibile...

Am luat o pensulă moale şi, când am atins suprafaţa cu vârful ei, mi-am dat drumul, fără să mă gândesc la ceva. Două siluete neclare pe fundal de umbre. Două feţe respirând acelaşi aer. Două perechi de buze roşii aproape atingându-se, dar doar atât. Şi un aproape sărut, îngheţat în timp.

AXEL

în acea după-masă a trebuit să plec într-un oraş învecinat, să discut cu câţiva clienţi. Când am ajuns acasă, Leah îşi aduna picturile. Se uită la mine din celălalt capăt al livingului şi luă piesa la care lucra.

Mi-am lăsat caietele pe birou.

- Hei, ce faci? Pot să văd?

Ea mă opri locului cu vorbele rostite.

- Nu. Asta... Nu. E a mea, spuse ea.

Afurisita. Ştia că sunt curios din fire şi nu pot suporta să nu ştiu totul. Am rămas locului, fascinat, uitându-mă la faţa ei. Avea o pată de vopsea pe obrazul drept, şi abia m- am abţinut să nu i-o şterg cu degetele. M-am dus la bucătărie, spunându-i că o să pregătesc cina.

Trecuse o săptămână de când făcuserăm pace.

Leah nu mai adusese vorba despre sărut, dar asta nu mă făcea să mă gândesc mai puţin la el. Era complicat, pentru că ea devenea din ce în ce mai drăguţă, mai completă, mai ea însăşi. Ori înnebuneam eu, ori ea purta bluze şi rochii tot mai

CAPITOLUL 61

scurte în fiecare zi. Mă scotea din minţi. în plus, nu eram obişnuit să am rezerve, să mă abţin. Am trecut prin viaţă făcând ce-mi plăcea fără a mă gândi prea mult. Să pun frână era frustrant.

Necesar, dar frustrant.

M-am relaxat pregătind cina, dar nu-mi puteam scoate din minte ce anume pictase în lipsa mea. îmi plăcea să ştiu că simţea nevoia să se exprime. Invidiam asta. Avea atât de mult de arătat lumii, şi eu - atât de puţin. Emoţiile ei

debordau, iar mie mi-a fost greu chiar şi să mi le găsesc, ca mai apoi să le ţin ascunse.

- Ce găteşti? întrebă ea.
- Tofu la grătar cu sos de roşii.
- Cred că se putea şi mai rău, glumi ea.

Scoase farfuriile, şi eu am pus mâncarea înainte să ieşim pe verandă. Ea spuse că era bună, şi n-am mai vorbit mare lucru în vreme ce mâneam. Apoi am făcut ceai, am pus muzică si m-am întins în hamac, cu o carte în mână.

După o vreme, Leah rupse tăcerea.

- Ce citeşti? întrebă ea.
- Un eseu. Despre moarte.

Am înăbuşit impulsul de a mă ridica să îngenunchez lângă ea şi s-o îmbrăţişez. Asta aş fi făcut în timpul primelor două sau trei luni. Acum, ideea părea atât de depărtată, aproape imposibilă.

- De ce citeşti asa ceva?
- De ce nu?
- Nu e ceva despre care oamenilor le place să vorbească...
- Nu crezi că e o greşeală?

Mă gândisem la asta luni în şir...

- Nu stiu.

Am pus cartea jos,

- Citesc despre ce se crede despre moarte în alte culturi. Si mă întreb dacă felul în care înfruntăm tine de cum suntem crescuţi sau e ceva instinctiv, înnăscut. Stii ce vreau să spun? Leah scutură din cap. Vorbesc despre felurile diferite în care oamenii canalizează si simt acelaşi lucru. Cum ar fi aborigenii, care pun trupurile morţilor pe o platformă, le acoperă cu frunze şi ramuri şi le lasă acolo. Când au nişte sărbători importante, freacă lichidul din cadavru pe ei sau pictează oasele în roşu şi le folosesc pentru a-

şi aminti veşnic de oamenii pe care-i iubesc. în Madagascar, malgaşii scot trupurile din gropi la fiecare şapte ani, le înfăşoară în pânză şi dansează cu ele. Apoi petrec o vreme vorbind cu ele sau atingându-le, înainte să le îngroape pentru alţi şapte ani.

- Doamne, Axei, e greţos, zise Leah şi strâmbă din nas.

- Aici am întrebări. De ce ceva ce nouă ni se pare oribil îi consolează pe alţi oameni şi îi face să se simtă mai bine? Nu ştiu, imaginează-ţi că de când suntem mici cineva ne învaţă că pierderea nu e tristă, e doar un rămas-bun, ceva natural, despre care trebuie să vorbim.

- Moartea e naturală, încuviinţă ea.

- Dar n-o vedem aşa. N-o acceptăm.

Buza de jos a lui Leah tremură.

- Pentru că doare. Si e înfricoşătoare.

- Ştiu, dar e întotdeauna mai rău să ignori ceva şi să pretinzi că nu există. în special când e ceva pe care cu toţii o să-l trăim, nu-i aşa? M-am ridicat şi m-am aşezat lângă ea. I-am ridicat bărbia cu degetele. Eşti conştientă că eu o să mor?

- Nu spune asta, Axei!

- Ce? E cea mai evidentă realitate.

- Nici măcar nu mă pot gândi la asta.

Am deschis gura, gata să întind coarda, dar, când i-am văzut faţa, m-am oprit. M-am pierdut în ochii ei înspăimântaţi şi nu m-am putut abţine să nu mă aplec şi să-i sărut fruntea. Apoi m-am retras repede. M-am dus înapoi la hamac şi mi-am deschis din nou cartea. Am rămas acolo citind până târziu, după ce Leah îmi urase noapte bună, gândindu-mă, gândindu-mă la tot...

Era atât de ciudat, atât de ilogic că ani întregi ni se predaseră matematică, literatură, biologie, dar nu fuseserăm învăţaţi cum să facem fată la ceva atât de
inevitabil precum moartea...

LEAH

Luasem o decizie, alesesem o cale.

Să mă întorc. Să mă găsesc. Să mă adun.

CAPITOLUL 62

Era o vineri după-masă când am deschis dulapul din bucătărie şi am căutat prin pungi până când am găsit o acadea în formă de inimă. Fuseseră slăbiciunea mea ani la rând. Tata le cumpăra întotdeauna pentru mine. Am scos ambalajul şi m-am uitat la ea încet, concentrându-mă asupra culorii intense. Mi-am băgat-o în gură şi am savurat gustul de căpşune. Am închis ochii. Apoi l-am văzut pe tata, întotdeauna zâmbitor şi binedispus.

Amintirile sunt în felul ăsta. Scântei. Vin când te aştepţi cel mai puţin. *Şşşşt!* Senzaţia uşor aspră pe obraz, atât de asemănătoare cu puloverul ăla din lână groasă pe care bunica l-a tricotat pentru tine, cu o imagine de Crăciun în centru. *Sssst!* Cuvântul folosit de tata pentru tine si numai pentru tine, pentru nimeni altcineva, acel „Scumpete, dă- mi un pupic de noapte bună“. *Şşşşt!* Mirosul de emolient, mirosul dulce al trandafirilor, senzaţia pe care o ai când apropii hainele curate de obraz si mirosi încet. *Ssss!* Sunetul răguşit al râsului cunoscut. *Şşşşt!* O întreagă viaţă în imagini, texturi, mirosuri şi gusturi îţi trece prin faţa ochilor într-o secundă.

LEAH

Mi-am pregătit valiza sâmbătă după-amiază, s-o am gata când venea Oliver să mă ia a doua zi. Când am terminat, m-am îmbrăcat cu hainele pe care le lăsasem afară. O rochie de culoarea piersicii şi sandale fără toc cu barete maro. Am luat o poşetă asortată şi am ieşit. Axei era în living. Avea jeanşi şi o cămaşă ridicolă ce ar ii arătat groaznic pe orice alt tip, dar pe el îl făcea să iasă şi mai mult în evidentă.

Mă măsură cu privirea, şi m-am înfiorat.

- Văd că eşti gata. Hai să mergem!

Axei spusese că ar trebui să ieşim la cină şi la

CAPITOLUL 63

plimbare de data asta. Abia mă stăpânisem să nu sar în sus de bucurie si să mă arunc în braţele lui, dar reuşisem să mă înfrânez. Pentru că mă rugase. De fapt, mă implorase. Numi puteam scoate din cap cum îmi şoptise că nu se putea, şi eu voiam să-i strig că nu era adevărat, dar nu suportam gândul de a fi din nou supăraţi şi distanţi. Acceptasem că recunoscuse că era ceva, chiar dacă asta făcea lucrurile mai dificile.

Am mers într-un oras învecinat, la douăzeci de minute

distantă cu maşina, si am mâncat într-un restaurant care-i

plăcea lui Axei şi care servea preparate vegetariene de tot felul. Am comandat câteva aperitive şi apoi alte câteva mâncăruri pe care să le împărţim. Se uita la mine mestecând.

Arăta atât de bine în lumina portocalie.

Şi eu eram atât de al naibii de dependentă de el...

- Mă gândeam că într-o zi am putea merge la Brisbane.

- Pentru ce?

Am sorbit din apă.

- Nu ştiu, doar să ne plimbăm, să vedem nişte locuri, să vedem universitatea, poate.

Am pus paharul jos, şi ne învălui tăcerea.

- Nici măcar nu ştiu dacă vreau să merg.

- De ce? Ia spune!

- Eu... Am sentimentul că încep să respir din nou. Şi sunt îngrozită să nu mă înec, să fiu acolo singură şi să trebuiască să cunosc alţi oameni. Nu ştiu dacă pot. în urmă cu un an, era visul vieţii mele, dar acum... Mi-e frică.

- Dar frica nu-i un sentiment rău, Leah.

- Azi nu vreau să vorbesc despre asta.

Axei se rezemă de spătarul scaunului.

- în regulă. Ce vrei să facem?

- Doar să fim normali pentru o seară. Fără să ne gândim la viitor. Nu vreau să vorbim nici despre moarte ori sentimente sau despre orice legat de pictură.

El înclină capul într-o parte fără a-şi lua ochii de la mine.

- Doar să fim aici în clipa asta. Nu aşa mi-ai spus cu mult timp în urmă?

- Da. Hai să ne distrăm!

Am lăsat nişte bani pe masă şi am ieşit. Am mers pe străzi slab luminate spre o zonă lângă ţărm unde erau cele mai multe cocktail-baruri. Am ales unul cu mese joase şi perne colorate. Am comandat o *pina colada* şi Axei un pahar de rom.

- Am venit aici de câteva ori cu Oliver.

- îmi place aici. Am zâmbit. îmi place asta.

Axei nu-şi luă ochii de la mine până când sosi chelnerul şi ne servi băuturile. Am luat-o pe a mea şi m-am relaxat, vorbind cu el, uitându-mă la el, dorind să fiu mai aproape, să-l am, să-i iau un alt moment din...

în fundal se auzea *Lost Stars*[1].

- Pot să te întreb ceva? am spus.
- Ştiindu-te, ar trebui să fiu prudent şi să spun că depinde.
- Nu-i ceva chiar personal.
- Bine. Dă-i drumul!
- Ce faceai când stăteai singur?
- înainte? Ridică din umeri. La fel ca acum. Doar că fără tine.

Ceva din tonul cu care rosti ultimele cuvinte mă făcu să mă ínnőor. Am pus paiul in gură şi am sorbit din băutură.

Am încercat să nu rósese.

- Era mai bine?

-Nu.

Părea sigur.

- O să-ţi fie dor de mine când o să plec?
- Leah...

Părea iritat.

- Haide. Fii sincer!

Axei expiră.

- îmi e dor de tine chiar şi în săptămânile când nu eşti aici.

Inima îmi bătu mai tare. Am mai băut. N-ar fi trebuit... dar cuvintele îmi ieşiră din gură:

- Axei, de ce nu este posibil?

El mă înţelese fără a fi nevoie să mai spun ceva.

- Stii. Asa stau lucrurile.
- Dacă n-ar sta asa?
- Unde vrei să ajungi, Leah?
- Nu am habar. Să stiu cum ar fi totul într-o realitate

paralelă. Dacă nimic nu ne-ar sta în cale şi am fi doi străini care abia au dat unul peste celălalt, aici, în barul ăsta, m-ai observa?

Axei încuviinţă încet din cap. Privirea lui intensă îmi spunea că acolo era dorinţă - şi mai mult.

- Ce-ai face?

Axei se foi, agitat, discret.

- Câteodată, e mai bine să laşi lucrurile în pace.

- Tare aş vrea să ştiu. Trebuie să ştiu, am şoptit.

Se rezemă de spătar şi îşi lăsa garda jos. Zidul se făcu pulbere la picioarele lui, şi cuvintele ieşiră din norul de praf ce ne cuprinsese.

- As vorbi cu tine. Te-as întreba cum te cheamă.

>>

- Asta-i tot?

Aveam buzele umede.

- După aia, am dansa, şi eu te-aş săruta încet.

- Pare romantic, am recunoscut nesigură.

Un muşchi se încordă în maxilarul lui, iar el îşi sprijini antebraţele de masă între noi şi veni aproape de mine.

- Apoi, fără să observe cineva, te-aş lipi de un perete, mi-aş băga mâinile sub rochia asta cu care eşti îmbrăcată şi mi-aş afunda degetele în tine,

- Axei.

îmi stătu inima în loc.

- Şi te-aş face să-mi spui numele în vreme ce te aduc la extaz.

Am deschis gura să spun ceva, dar nu ieşi nimic. Am rămas acolo în tăcere, amândoi respirând greu, fără a băga de seamă muzica sau oamenii din jur. Axei oftă şi îşi frecă faţa cu mâinile.

- Ar trebui să plecăm, spuse el.

- Deja? E devreme şi...

- Leah, te rog.

- Bine.

- Cântec interpretat de Adam Levine, solistul formaţiei Maroon 5, pentru comedia romantică *Begin Again*

AXEL

Oliver îşi luă paharul de bere şi zâmbi relaxat. Stăteam pe treptele verandei, şi briza mării

biciuia tufişurile din jur.

- Deci se întâmplă chestii cu Bega.
- Aşa se pare. îmi place. îmi place prea mult.
- Văd asta...

Am luat o înghiţitură de bere.

- Nu mi-am imaginat să simt vreodată aşa...
- N-aş fi crezut vreodată că sunt martor la asta.

Am râs.

Oliver îşi trecu mâna prin păr.

- Nu ştiu, la început, doar mi-a plăcut, dar lucrurile s-au complicat. E... diferită. Ştiu că tu crezi că vorbesc aiurea, dar e adevărat, Axei. Crezi că n-o să se întâmple niciodată, şi, după aia, într-o zi, apare o făptură pe care nu ţi-o poţi scoate din minte.
- Trebuie să trag un fum.

M-am dus în bucătărie după ţigări. Când m-am întors, devenise stânjenit, ca atunci când ai o pietricică în pantof şi nu te doare, dar nu poţi să n-o bagi în seamă. Mi-am aprins ţigara.

- Cum stau lucrurile pe aici?

Oliver mă bătu pe spate, şi am tuşit, dând afară un nor de fum.

- Bine. Ca întotdeauna, cred.
- N-as zice asta. Leah s-a schimbat. Mult. în ultimele

>

două luni, pare a fi fata pe care o ştiam.

Mi-am înghiţit cuvintele ce-mi ardeau gâtul, pentru că, din punctul meu de vedere, nu mai era deloc fata de

dinainte. Erau lucruri care nu se schimbau niciodată, dar multe erau şi noi. Leah care locuia cu mine era mai complexă, mai interesantă şi, din nefericire pentru mine, mult mai femeie. Avea şi latura reţinută, distantă, cea care picta în negru şi alb şi petrecea ore întregi închisă în
camera ei cu căştile sau cu o bucată de cărbune între
degete. Dar mai era şi cealaltă: cea imprevizibilă, care mă luase prin surprindere şi îmi dăduse viaţa peste cap, dezbrăcându-se la pielea goală în mijlocul livingului într-o noapte oarecare. îmi plăceau amândouă, la naiba, într-un fel ciudat cu care nu prea mă descurcam.

- Da, puţin câte puţin. Am sorbit cu sete. Hei, când ţi s- a dat postul, n-ai spus că poate vei reuşi să-ţi scurtezi timpul acolo?
- Mă gândeam la asta, să grăbesc lucrurile...
- încă poţi?
- De ce, îţi face Leah probleme?
- Nu, nu-i asta. M-am frecat pe faţă. Las-o baltă!
- Haide! Spune tot!

Oliver aşteptă nerăbdător un răspuns. îmi puteam simţi inima cum bate mai repede. Ne petrecuserăm toată viaţa împreună. Până în urmă cu câţiva ani, nu ştiusem cum să fac ceva fără el. Era singurul prieten adevărat pe care-l avusesem vreodată, aproape un frate. Şi mă purtam ca un nemernic.

- Ziceam şi eu aşa, din cauza datelor. Ideea e că o să trebuiască să se ducă la facultate, corect? Aşa că, în funcţie de data când va începe, va trebui să ne uităm de cămin. Şi asta m-a făcut să mă gândesc că poate aş putea s-o iau într-o zi până la Brisbane, să-i arăt campusul... Poate că asta o s-o motiveze. Am vrut să vorbesc cu tine mai întâi.
- La naiba, mi se pare o idee strălucită.
- Mă gândeam la sfârşitul lunii viitoare.

- Crezi că o să iasă bine?
- La ce te referi?
- Că asta a meritat. Chestia cu Sydney. Că Leah o să meargă la facultate şi n-o să renunţe la toate planurile pe care le avea înainte... înainte să se întâmple.
- Accidentul, am spus eu.
- Da, ştii ce vreau să zic.
- De ce n-o faci pur şi simplu?

-Ce?

Oliver se încruntă.

- Nu te mai învârti în jurul cozii. Tu vorbeşti cu Leah despre părinţii tăi?
- Nu. Luă una dintre ţigările mele. Nu prea mi se pare cel mai bun lucru acum. A trecut prin clipe cu adevărat grele, Axei, n-a putut face faţă, a fost dificil...
- Dacă n-o să se confrunte niciodată cu asta, n-o să depăşească niciodată problema.

Oliver scutură din cap, puţin furios.

- Ce dracu vrei să fac? Am petrecut trei săptămâni pe lună la sute de kilometri de aici, si acum e mai bine, si

ultimul lucru pe care vreau să-l fac e s-o bag din nou în rahat. Cu luni în urmă, nici măcar nu putea suporta să fie lângă ceva ce să-i amintească de ei. Prin urmare, nu, n-am chef să îi menţionez pe părinţii noştri, nu vreau s-o fac să se simtă prost sau să-i accentuez suferinţa.

- Dar, Oliver...
- N-ai fost în maşină.
- Nici tu.
- Exact. Asta-i diferenţa. Ea a fost.

Se ridică, şi l-am urmat pe verandă. Nu eram obişnuit să mă cert cu el. Cel puţin, nu despre ceva serios. Odată, prin facultate, ne îmbătaserăm şi ajunsesem să ne batem, sfârşind amândoi cu nasul

sângerând. A doua zi dimineaţă, nici măcar nu ne mai aminteam de ce. Cred că era ceva legat de o fată sau de unul dintre suporturile de pahare de la locul unde petrecuserăm. Oricum, nu era important, altminteri ne-am fi dat seama.

- Stai, Oliver!

L-am apucat de umăr.

- Scuze, doar că, nu ştiu...
- Care-i treaba?
- Totul e atât de diferit... îşi trecu mâna prin păr. Nu doar Leah. Si viata mea. Nici măcar nu stiu ce o să fac atunci când îmi termin treaba la Sydney şi mă întorc aici...
- Ce încerci să-mi spui?

Isi muscă buza.

- Că Bega e acolo. Şi, dacă totul merge aşa cum trebuie, Leah va locui în Brisbane. Nu stiu dacă are sens să mă întorc în Byron Bay ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată. Nu ştiu dacă pot fi aceeaşi persoană care eram...

Am vrut să-i spun: „Noi suntem familia ta“, dar cuvintele mi se împotmoliră în gât. înţelegeam sentimentul ăla că poate locul tău nu-i nicăieri. înainte să pot spune ceva, Oliver pocni din limbă, mă îmbrăţişă repede şi îşi luă rămas-bun după ce fură încă o ţigară şi şi- o puse după ureche.

Eram încordat si la fel de iritat ca înainte. M-am aşezat din nou pe trepte şi mi-am mai aprins o ţigară. Am privit fumul, cufundat în gânduri, amintindu-mi ce-i spusesem surorii lui cu câteva zile în urmă. Că mi-aş afunda degetele în ea. Că mă gândeam numai la gura ei. Am închis ochii şi am inhalat cu putere. îmi pierdeam controlul. Fără îndoială, îmi pierdeam

capul din cauza ei.

LEAH

Era o seară caldă de toamnă, şi nu mă puteam opri să mă gândesc la discuţia pe care o avusesem în acea zi la şcoală despre luarea deciziilor, alegerea unui drum, conturarea viitorului nostru. Aveam un an întreg înaintea mea, dar eu deja ştiam de ani buni ce voiam să fac.

Tata se uită la mine cu un zâmbet din scaunul lui colorat.

- Eşti sigură că ştii? Dacă e altceva ce ai vrea să devii...

- Cum ar fi ce?

Am râs.

- Astronaut, poate?

Am supt acadeaua din gură.

- Sau degustător de dulciuri. Asta mi s-ar potrivi.

- Instructor de scufundări. Ţi-ar plăcea asta, aşa-i?

- Da, îmi place să fac scufundări. Dar am decis. Vreau să pictez. Studiez arta.

Tata îşi scoase ochelarii şi şterse lentilele cu marginea cămăşii. Puteam vedea o licărire de mândrie în ochii lui mici şi vioi.

- Stii mai bine ca oricine că lumea e un loc dur si complicat. Dar tu eşti uimitoare, Leah, iar eu şi mama ta o să te sprijinim în orice ai vrea să faci. Ştii asta, aşa-i?

- Stiu. M-am ridicat si l-am îmbrăţişat cu putere.

AXEL

Linişte. Linişte deplină. Atâta linişte, încât părea o cu totul altă casă. Mă simţeam obosit, şi am dat deoparte comanda la care lucram. Şi, nu ştiu de ce, ştiam că-i greşit,

dar totuşi... totuşi m-am ridicat, am deschis usa

camerei

lui Leah şi am căutat caietul pe care-l purtase sub braţ în ultimele săptămâni. Voiam, aveam nevoie să îl văd.

Am ignorat senzaţia de vinovăţie din piept în vreme ce-i scotoceam prin sertare. Dar n-am găsit nimic. Doar o bucată de hârtie mototolită. Am luat-o şi m-am aşezat pe pat, uitându-mă la desenul cu Leah pe care-l făcusem cu ani în urmă pe plicul cu biletele la concert de ziua ei. Fusese una dintre puţinele dăţi când desenasem ceva ce nu avea legătură cu munca. M-am uitat la obrajii rotunzi şi roşii, la ochii enormi, la coada ce cădea pe umărul caricaturii şi la pensula pe care o avea în mână în vreme ce zâmbea.

Uimit, 1 -am pus înapoi în sertar.

August

IARNA

AXEL

Leah se întoarse. Şi, odată cu ea, privirile fugare, tăcerile pline de cuvinte deja rostite ce păreau că ţes o plasă în jurul nostru, tensiunea, distanţa prudentă. Sau aşa mi se părea mie. Eram neliniştit. Atent. încercând să înţeleg ce simţeam, ce se petrecea...

Problema era că, deşi îmi petrecusem jumătate din viaţă privind-o ca pe o fată, aproape ca pe o soră mai mică, nu puteam ignora faptul că nu mai era aşa. Că, dacă aş fi dat peste ea pe stradă într-o bună zi, m-aş fi holbat la ea sau aş fi flirtat fără să-mi pese de cei zece ani ce ne despărţeau. Pentru că asta nu era adevărata barieră. Era altceva, ceva mai serios: felul în care ne cunoşteam, viaţa pe care o împărţiserăm până atunci, faptul că gândul că o doream mă făcea să mă simt vinovat.

Pentru că nu puteam nega. O doream. Şi o iubeam. O iubisem întotdeauna, încă din ziua în care se născuse. Leah putea să-mi ceară orice, şi m-aş conforma cu ochii închişi. Nu era doar ceva fizic, un impuls. Era mai mult. îmi era dor de ea când nu era aici şi voiam s-o cunosc pe fata care era acum, nu doar amintirea pe care o aveam din anii pe care-i lăsaserăm în urmă. înnebuneam încercând să separ lucrurile: dorinţa mea de a-i muşca buzele faţă de calmul pe care-l simţeam în acele nopţi petrecute pe verandă vorbind sau ascultând muzică. Silueta dezbrăcată a lui Leah şi rotunjimea şoldurilor faţă de imaginea ei de fetiţă alergând prin curte, strigându-mi numele cu vocea ascuţită de copil...

Când se schimbaseră toate astea? Când fusese clipa precisă când ea încetase să fie invizibilă pentru mine şi îmi invadase fiecare colţişor din minte?

- Esti bine?

Se aşezase în hamac.

Nu, nu eram bine. Nicidecum. Am inhalat cu putere.

- Da, mă întorc imediat. Mă duc să fac un ceai. Vrei şi tu?

Ea îmi aruncă o privire amuzată şi ridică dintr-o sprânceană.

- Când o să încetezi să mă mai întrebi? E deja o jumătate de an de-acum.

- Nu ştiu, poate când o să spui şi tu, într-un final, da.

- Bine. Fă-mi unul! Hai să terminăm cu asta!

Am intrat în casă zâmbind şi scuturând din cap. Am pus ibricul pe foc şi am aşteptat să fiarbă apa. Am ieşit mai calm, mai eu însumi, şi m-am aşezat pe jos în faţa ei. Leah
încreţi din nas când observă distanta dintre noi.
Luă o
''
gură de ceai.

- E bun. Puţin amar.

Mi-am aprins o ţigară.

- Cum e la scoală?

- în regulă. La fel ca de obicei.

- Bine.

- Ce-i cu tine? Eşti ciudat.

- Sunt doar puţin obosit. O să mă duc în curând la culcare. Am tras adânc din ţigară şi mi-am terminat ceaiul. Tu ce faci? Pari... diferită.

- Poate că sunt, răspunse ea.

- Cum aşa?

- îţi aduci aminte că, în urmă cu câteva luni, ţi-am spus că îmi era teamă să trăiesc din nou?

Bineînţeles că îmi aminteam, pentru că fusesem în pragul unei sinucideri emoţionale spunându-i „Trăieşte- mă, Leah“, ca şi cum asta n-ar fi adus după sine necazuri. Am încuviinţat din cap.

- Ei bine, nu-mi mai este teamă. Si asta e eliberator. Ca

şi cum totul s-ar încadra firesc la locul lui.

M-am încruntat. Ea observă.

- Ce? Nu-ţi place?
- Da şi nu.
- De ce?
- Pentru că e un pas, dar nu poţi rămâne acolo. Răspunde-mi la o întrebare, Leah. Ce crezi că e mai uşor? Să ignori ceva ce doare şi să pretinzi că nu-i acolo, astfel încât să te poţi trezi în fiecare dimineaţă cu un zâmbet pe faţă, sau să înfrunţi durerea, să ţi-o însuşeşti, s-o înţelegi şi totuşi să poţi zâmbi în cele din urmă?

Mi-am aprins o altă ţigară doar ca să-mi ţin mâinile ocupate şi să nu merg spre ea s-o consolez, aşa cum

obisnuiam când o îmbrăţişam.

- Eşti dur, şopti ea.
- Ar fi mai rău dacă aş fi spus sigur, totul e în regulă acum...
- Ce vrei, Axei?

Ridică vocea.

- Stii...
- Nu-i adevărat.
- Ca tu să accepţi.
- Ce?
- Că au murit, Leah. Dar, chiar dacă nu sunt aici, nu trebuie să ne purtăm ca şi cum n-au fost niciodată cu noi. Putem continua să vorbim despre ei, să ne amintim de ei. Nu crezi asta?

Leah îşi stăpâni lacrimile şi se ridică. Am reacţionat rapid şi am apucat-o de încheietura

mâinii înainte să poată intra în casă.

- îţi aduci aminte de caietul unde tatăl tău a pictat un câmp plin de flori şi de viaţă? în colţ erau scarabeii ăia spintecaţi, cu margaretele în ei. Ani la rând, m-am întrebat de ce. Odată, l-am rugat să-mi explice, şi el a început să râdă. Eram chiar acolo, ştii? Pe veranda asta, bând o bere, într-una dintre nopţile alea când venea la mine şi discutam.

- De ce îmi spui toate astea?

- Nu ştiu. Pentru că îmi aduc aminte adesea de asemenea momente, mă gândesc la ele în fiecare zi, dar nu am cu cine să vorbesc despre ele. Şi aş vrea ca tu să fii persoana asta, Leah, să pot să-ţi spun tot ce-mi trece prin cap fără să-mi cenzurez fiecare cuvânt.

Buza de jos îi tremură.

- De ce doare încă atât de mult?
- Vino aici, scumpo!

Apoi am îmbrăţişat-o.

Am îmbrăţişat-o în vreme ce ea suspina la pieptul meu. I-am spus să plângă, să scoată tot, să nu-şi înghită durerea. O împărţea cu mine, strângându-mă tare de spate. Am închis ochii şi m-am gândit că ăsta era unul dintre cele mai autentice momente din viaţa mea.

LEAH

Odată, la şcoală, o fată cu câţiva ani mai mare a încercat să se sinucidă pentru că unii dintre colegii ei îşi băteau joc de ea şi fosta ei cea mai bună prietenă începuse să-i spună curvă pe hol şi să-i scrie asta pe bancă. îmi aduc aminte că m-a şocat, poate din cauza vârstei ei, poate pentru că toţi copiii au fost adunaţi în sala mare, să ni se spună ce se întâmplase. în acea zi, în vreme ce directorul vorbea despre respect, prietenie şi empatie, am auzit-o pe fata din spatele meu spunând că nu-i aşa o mare chestie. M-am întors şi m-am încruntat la ea. Ea şi-a plecat privirea, prea speriată să mă înfrunte, şi asta m-a făcut să-mi dau seama că mulţi oameni care îşi petrec vremea judecându-i pe alţii fac asta pentru a compensa propriile incertitudini.

După ani, m-am gândit la asta. La felul diferit în care oamenii canalizează aceleaşi realităţi. Erau fete care răspundeau la ironii arătând degetul sau ignorându-le. Altele plângeau sau încercau să

CAPITOLUL 68

devină invizibile. Ei nu puteau să facă faţă şi schimbau şcoala.

Cred că e imposibil să ştii cum să te descurci cu un sentiment până când nu te loveşte şi îl trăieşti pe propria piele. Dacă m-aş fi întrebat înainte, aş fi spus că eram rezistentă, că urma să am o etapă firească de doliu, că nu aveam să fiu niciodată una din fantomele alea care abia dacă vorbesc şi bântuie prin jur, cu căştile pe urechi, văzând lumea în alb şi negru.

Dar câteodată greşim. Cădem.

Câteodată, nu ne cunoaştem pe noi înşine atât de bine pe cât credem.

Câteodată... Câteodată viaţa e atât de imprevizibilă...

AXEL

CAPITOLUL 69

în primul weekend din august, Leah stabili să iasă cu nişte prieteni la o plimbare de seară. Mă întrebă dacă pot s-o duc pe promenadă. M-am oprit în faţa magazinului de îngheţată spre care arătase şi am văzut trei tipi aşteptând-o împreună cu Blair. Doi dintre ei aveau acneea obişnuită pentru vârsta lor. M-am uitat cum se dă jos din maşină şi merge pe stradă. Am rămas acolo ca un imbecil uitându- mă la ei, până când mi-am dat seama că arătam mai mult a copil decât ei, apoi am apăsat tare acceleraţia.

M-am oprit la cafeneaua familiei, unde mă întâmpină Justin.

- De ce ai fata asta tristă?
- Vorbeşti cu mine? am mormăit eu.
- Nu, cu clientul invizibil care a venit în spatele tău. Da, Axei, vorbesc cu tine. Arăţi de parcă eşti constipat sau aşa ceva. Totul e în regulă?
- Da. îmi dai o cafea?
- Depinde de tonul tău.
- Te rog, Justin!
- E mai bine.

Se duse spre maşină şi, după un minut, îmi dădu o cafea împreună cu o felie de cheesecake. Am apucat linguriţa şi am dus o bucată la gură.

- Ia uite cine e aici! Mă bucur să te văd, tipule. Tata ieşi din bucătărie şi mă strânse de umăr. Cum merge treaba? Ai multe comenzi?
- Nu întreba, e prost dispus, zise Justin.
- Vrei să îţi ţii gura de data asta?

- Hei, haide, energie pozitivă.

Tata zâmbi.

Purta o bluză pe care scria: „Sunt virgin, jur pe copiii mei“. A trebuit să mă străduiesc să nu râd în vreme ce el se aşează pe un scaun lângă mine şi mă luă pe după umeri.

- Ai cearcăne. Ai dormit rău?
- Am avut câteva nopţi proaste.
- Vrei să vorbeşti cu bătrânul tău?
- Tată...

Mi-am dat ochii peste cap.

- Bine, tipule. Nici o problemă.

Se ridică zâmbitor şi îi spuse lui Justin că merge la cumpărături şi se întoarce peste câteva ore. Clopoţeii de la usă răsunară când el iesi.

- Mama nu-i aici?
- Din fericire, are o întâlnire legată de târgul de peste două săptămâni. Evident că s-a oferit să facă douăzeci sau treizeci de prăjituri şi să le ducă acolo, Ca de obicei.
- Ai încercat să vorbeşti cu ea?
- Da, dar degeaba. Nu ascultă.
- Si tata?

Am terminat prăjitura.

- Tata... face doar ce spune ea.
- Nu înţeleg.
- într-o zi, ai să înţelegi, Axei. Justin şterse barul cu o cârpă şi luă farfuria goală. O iubeşte. O adoră. Când eşti îndrăgostit de cineva, poţi face lucruri pentru acea persoană chiar dacă ştii că nu e în regulă, ba chiar pui dorinţele ei în faţa dorinţelor tale. E greu.
- De ce iei asta ca de la sine înţeles?

-Ce?

- Că n-am fost niciodată îndrăgostit.
- Pentru că te stiu. Si n-ai fost.
- Ce dracu’ ştii tu? Am ieşit cu o mulţime de

gagici şi...

- Şi nici una nu te-a făcut să te opreşti din a te pune pe tine pe primul loc, mi-o tăie el. E altceva, Axei. Să fii cu cineva, angajament, să treci prin vremuri de rahat, ce ştii tu despre asta? Căsătoria e complicată. Are multe etape, ştii. Nu e totul ca în primul an, când te îndrăgosteşti şi viaţa ţi se pare perfectă.

- Ai probleme cu Emily?

- Nu, fireşte că nu. Ezită. Vreau să zic, cele obişnuite.

Prea puţin timp singuri. Mult stres cu copiii. Chestiile normale, cred.

- îi poţi aduce la mine într-o zi dacă vrei.

- Ca să-i laşi să picteze pereţii? glumi el.

- Eu sunt unchiul cel mişto, ce poţi să faci?

Justin deveni serios.

- Apropo, trebuie să fii mai atent cu tata.

- Cum asa?

- Chiar nu ti-ai dat seama? încearcă dintotdeauna să-ti

capteze atenţia. Când trăia Douglas... Vreau să zic, a acceptat situaţia şi s-a cam dat deoparte.

- Ce situaţie a acceptat?

- Faptul că se pare că te înţelegi mai bine cu alţii. Că l-ai tratat pe Douglas ca pe tatăl pe care ţi-ai dorit să-l ai.

Nu era adevărat. Nu chiar. Am simtit cum mi se ridică

părul. Cu Douglas, nu era nevoie decât de o privire ca să ne înţelegem, atât de bine comunicam noi doi.

- N-o să-l înlocuiesc niciodată pe tata.

Fratele meu se încruntă şi îmi spuse că se duce la bucătărie să pregătească ceva. Am mai rămas un minut, cugetând la cuvintele lui, apoi m-am dus

la maşină. Mi-am frecat degetele de marginea volanului, gândindu-mă la expresia lui Justin, una pe care n-o mai văzusem până atunci. Mi-am scos-o din cap când am răsucit cheia în contact, şi motorul porni.

Am condus încet pe străzile din Byron Bay şi m-am întors la magazinul de îngheţată unde o lăsasem pe Leah cu puţin timp în urmă. Era încă acolo, stând la una dintre mesele de pe terasă. Părea foarte atentă la cuvintele băiatului de lângă ea. M-am uitat la ea timp de un minut înainte să claxonez. Se întoarse când am făcut-o a doua oară şi zâmbi. Un zâmbet larg, cel care obişnuia să-i apară pe faţă mai mereu. Acum, mă umplu de o emoţie ciudată, de neînţeles.

- Te-ai distrat? am întrebat când urcă în maşină.

- Da, îmi place îngheţata de fistic.

- Gândeste-te la ce ai vrea să faci weekendul ăsta.

- Hmm, planuri... Aş zice ca de obicei. Valuri de dimineaţă, apoi un pui de somn. Da, ar fi bine, nu facem niciodată asta. Seara vreau să pictez cu muzica pornită, pe verandă, si să mă relaxez înainte de examenul de luni. Ce

***s**

părere ai?

- Grozav! Asa o să facem.

LEAH

Reflexiile soarelui mă orbiră, si a trebuit să-mi duc o mână la frunte ca să-l văd pe Axei mişcându-se printre valuri, alunecând prin ele înainte de a le părăsi şi a cădea în apă. Ieşi la suprafaţă şi rămase plutind pe spate, cu ochii închişi. L-am urmărit. îmi încălzea inima. El în mijlocul mării, sub lumina caldă a zorilor. Arăta atât de bine acolo. Era ca şi cum totul fusese creat pentru el: locul ăla, casa, vegetaţia sălbatică ce înconjura plaja...

Am înotat într-acolo, încă pe placă.

- Ce faci? am întrebat.
- Nimic. Doar... Nu mă gândesc.
- Cum faci asta?
- Dă-te jos de pe placă şi vino încoace!

M-am apropiat de Axei. Foarte mult. Mai aproape decât fusesem în acea săptămână când mă evitase şi îl lăsasem în pace. Pe gene şi pe buzele pe jumătate deschise îi luceau picături de apă.

- Fă pluta!

L-am ascultat şi am plutit acolo, în faţa lui. Cerul era senin, de un albastru intens.

- Gândeşte-te la tot ce te înconjoară, marea, vocea mea, mişcarea apei. închide ochii, Leah!

I-am închis. M-am simtit uşoară, eterică.

M-am simţiţi calmă, fără teamă...

Cel puţin, până când Axei mă atinse. Apoi m-am înfiorat, mi-am pierdut concentrarea şi m-am mişcat în apă. Fusese doar o uşoară atingere pe obraz, dar fără motiv, neaşteptată.

Axei trase adânc aer în piept.

- Vrei să mergem acasă?

Am încuviinţat din cap.

N-am mai făcut mare lucru în restul zilei. Aşa cum plănuisem, am tras un pui de somn după prânz, întinsă în hamac. M-am trezit când am auzit mieunatul insistent al unei pisici care stătea pe verandă şi se uita la mine. M-am sculat, am căscat şi m-am dus să-i aduc ceva de mâncare. Am stat cu ea în vreme ce mânca, după care ea se linse şi dispăru în tufişurile din jurul casei lui Axei.

Mi-am scos uneltele de pictat pe verandă. Tuburile cu negru, gri şi alb. Şi roşu.

Axei se trezi nu cu mult după aceea, când eu eram deja concentrată. Mă privi o vreme, stând lângă mine, fumând o ţigară şi căscând, cu urme pe obraz lăsate de capul patului şi de pernă. Voiam să-l sărut chiar atunci. Să-i şterg urmele alea cu buzele mele, şi apoi... apoi mi-am ferit privirea pentru că el spusese că nu putea fi nimic între noi,
si eu înţelesesem, dar mă temeam din ce în ce mai mult că
> > *
aveam să mă ambalez şi să fac ceva necugetat, pentru că voiam să... îl doream.

- Ce pictezi?

Trase un fum.

- încă nu stiu.
- Cum poţi să nu ştii?
- Pentru că doar... doar m-am lăsat dusă de val.
- Nu înţeleg, şopti el, uitându-se la liniile fără rost pe care le desenam încet, gândindu-mă doar la cât de frumos era să mişc vopseaua, s-o amestec, s-o simt. îşi încrucişă braţele frustrat. Cum faci tu asta, Leah?
- E abstractă. Nu-i nici un secret.

Axei îşi frecă bărbia, şi, pentru prima dată, părea că nu-i plăcea ce vedea. Nu cred că era imaginea de

vină, ci propriul blocaj, pentru că nu se putea înţelege pe sine. Am stat acolo încă un timp, pictând, fără restricţii şi fără vreun scop, doar pictând şi bucurându-mă de apus şi de întunericul ce se răspândea peste cer. Când greierii începură să cânte, mi-am curăţat pensulele şi am intrat să-l ajut cu pregătirea cinei.

Am lucrat unul lângă altul. O mâncare cu cartofi, soia şi brânză, una dintre preferatele lui Axei. Am mâncat la masa în formă de placă de surf din living, vorbind din când în când despre chestii fără importanţă, cum ar fi faptul că pisica venise în acea după-amiază sau ce trebuia să cumpărăm de la magazin în săptămâna aceea.

Am strâns farfuriile câtă vreme el făcu ceai.

în acea seară, în loc să ieşim pe verandă, cum făceam de obicei, Axei se aşeză pe podea în faţa pick-upului şi scoase un mare teanc de discuri. M-am aşezat turceşte alături, desculţă, cum era si el.

El puse câteva discuri deoparte, apoi zâmbi.

- E cea mai bună copertă din lume.

Ridică discul ca să-l pot vedea, şi am înghiţit când am văzut ilustraţia colorată cu cei patru membri ai formaţiei aşezaţi peste titlul imprimat în galben: The Beatles, *Yellow Submarine.*

Axei îl puse, şi, în vreme ce ritmul copilăresc începu, vocea auzindu-se printre sunetele valurilor, el bătea uşor cu degetele. Zâmbi binedispus şi cântă o parte din refren, neştiind ce însemna acel cântec pentru mine, că, de fiecare dată când auzeam „Noi toţi trăim într-un submarin galben“, mi se oprea în gât un „Te iubesc“.

Simţeam că îmi sare inima din piept, dar nu am putut să nu râd când el se întinse pe podea cântând tare refrenul.

- Eşti un cântăreţ groaznic, Axei.

încă zâmbea când m-am întins şi eu pe podea.

întoarse capul spre mine. Eram atât de aproape, încât răsuflarea lui mă gâdila. Ochii îi coborâră pe buzele mele şi rămaseră aţintiţi la ele câteva clipe încordate. El se ridică repede şi căută printre discuri, arătându-mi unul,

- *Abbey Road?* întrebă el.
- Nu! Nu ăla! E...
- E preferatul meu.

Mă uitam cu alţi ochi la coperta legendară unde cei de la The Beatles apăreau pe o trecere de pietoni. Şi mie îmi plăcea, dar cântecul numărul şapte... Nu-l mai ascultasem si nu voiam să-l ascult, nici atunci, nici altă dată. îl săream întotdeauna, întotdeauna. în cele din urmă, am încuviinţat din cap, spunând că era în regulă, şi *Come Together* umplu camera, urmat de *Something.*

Am mai vorbit o vreme, stând întinşi aproape unul de celălalt. Eram fascinată în vreme ce el vorbea despre Paul Gauguin, unul dintre pictorii lui preferaţi, cu stilul său sintetic şi tuşele lui de culoare. Capodopera lui era „De unde venim? Ce suntem? Unde ne îndreptăm?“, şi o picta chiar înainte de a încerca să se sinucidă. îi mai plăcea Vincent van Gogh, şi, în vreme ce se auzea *Oh! Darling!,* el se prostea şi fredona, şi mi-am dat seama că nici unul din aceşti pictori nu avusese succes în timpul vieţii şi că nebunia era cea care îi unise.

- Dar ţie? Ţie cine-ţi place? întrebă Axei.
- Sunt atât de mulţi.
- Haide, spune unul!
- Monet îmi transmite ceva special, şi iubesc o frază spusă de el.
- Ce?
- Pentru mine, tema e ceva complet secundar. Ce vreau eu să reprezint e ceea ce există între temă şi mine. Am redat din memorie.

- O frază frumoasă.
- Dar tu vrei să stii întotdeauna tema! O tii întruna cu

>>

„Leah, ce înseamnă asta?“ I-am imitat vocea gravă. „Ce e punctul ăla roşu de aici? De ce ai tras linia aia?“

- N-am ce face, sunt curios.

N-am răspuns. Eram relaxată, ochii concentraţi asupra grinzilor de lemn din tavan, gândindu-mă că era perfect să fiu lângă el, să petrec o seară de sâmbătă lângă mare, pictând, ascultând muzică, gătind împreună, făcând ce aveam chef... Voiam să ţină o veşnicie.

Şi chiar atunci începură primele acorduri. Se auzeau încet, suav, dar aş fi putut recunoaşte oriunde în lume *Here Comes the Sun.* M-am încordat brusc. M-am sprijinit de un cot să sar iute să ridic acul de pe platan, dar Axei mi se

puse în cale. Eram speriată când el îşi puse mâinile pe trupul meu. Am încercat să scap, dar el mă strânse lângă el şi mă opri.

- îmi pare rău, Leah!
- Nu-mi face asta, Axei! N-o să ţi-o iert.

Notele se înălţau şi se învârteau în jurul nostru.

El mă îmbrăţişa din ce in ce mai strâns.

>>

M-am zbătut, încercând să scap...
AXEL

O ţineam jos şi tremuram când o vedeam în halul ăla, atât de îndurerată, frântă, ca şi cum acele sentimente mă străpungeau cumva, ca şi cum o puteam simţi în piele. Leah încercă să mă împingă cu toată puterea, în vreme ce cântecul părea că se învârte în jurul nostru. O parte din mine voia să-i dea drumul. Cealaltă, cea care credea că aveam dreptate şi că făceam asta pentru binele ei, o strângea tare lângă mine. I-am dat părul de pe faţă,

şi ea se scutură şi suspină.

- S-a terminat. Relaxează-te! am şoptit eu.

Notele înaintau spre final, şi Leah plângea în hohote. N-
o văzusem niciodată asa, ca si cum durerea se
năştea în ea

) *) >

şi în cele din urmă ieşea la suprafaţă.

- Uite, apare soarele, apare soarele.

Când cântecul se termină, am slăbit strânsoarea. Trupul ei continua să tremure sub mine, şi pe obraji îi alunecau lacrimi. Le şterse şi închise ochii. Nu ştiam cum să-i explic faptul că nu putea continua să-şi ascundă amintirile dureroase în loc să le înfrunte, cum s-o conving că se poate învăţa din durere şi câteodată trebuie s-o faci...

M-am retras, si Leah se ridică.

Am auzit cum se închide usa.

Am rămas acolo singur, în vreme ce discul pe care ea nu reuşise să-l oprească se învârtea în continuare. Probabil ar fi trebuit să ies să fumez o ţigară şi să mă calmez înainte să mă duc să mă culc. Sau să stau acolo o vreme, până când îmi venea somnul.

Dar n-am făcut-o.

M-am ridicat si m-am dus în camera ei. Am intrat fără

să bat la uşă. Leah era în pat, ghemuită sub cearceaful şifonat, şi m-am dus acolo, băgându-mă în pat lângă ea. Mirosul ei dulce, delicat, mă tulbură. Mi-am ignorat raţiunea şi am luat-o de mijloc. Am strâns-o lângă mine, urând că stătea cu spatele şi nu mă lăsa s-o văd.

- îmi pare rău, scumpo!

Ea începu din nou să plângă. Mai potolit acum.

Mâna îmi rămase pe abdomenul ei, şi părul revărsat mă gâdila pe faţă. Voiam doar să nu mai plângă, dar, în acelaşi timp, voiam să continue, să se elibereze de tot...

Am rămas lângă ea pe întuneric până când se potoli.

Când răsuflarea i se linişti, am ştiut că adormise si m-am

gândit că ar trebui să-i dau drumul şi să plec. M-am gândit la asta... Dar n-am plecat. Am rămas lângă ea, treaz, pentru ceea ce părea a fi fost ore întregi, şi probabil am adormit şi eu la un moment dat, pentru că, atunci când am deschis ochii, prin mica fereastră pătrundea lumina zilei.

Leah mă ţinea în braţe. Picioarele ei erau împletite cu ale mele şi mâinile îi erau pe pieptul meu. Inima mi se poticni. M-am uitat la ea, adormită în braţele mele. M-am uitat la fiecare detaliu al feţei ei liniştite, obrajii rotunzi şi pistruii îmblânziţi de soare de pe nasul ei cârn.

Simţeam un nod în stomac.

Tot ce voiam era s-o sărut. Asta era tot. Şi eram speriat, pentru că nu era dorinţă sexuală. îmi imaginam cum o făceam. Mă aplecam peste ea, îi atingeam uşor buzele, acoperindu-le cu ale mele, lingându-le încet, savurându- le...

Leah se foi, ca şi cum o deranja ceva. Clipi şi

CAPITOLUL 72

deschise ochii. Nu s-e retrase. Doar se uită puţin la mine. Mi-am tinut răsuflarea.

- Spune-mi că nu mă urăşti.
- Nu te urăsc, Axei.

Am sărutat-o pe frunte şi am rămas acolo în liniştea dimineţii, îmbrăţişaţi, obrazul ei pe pieptul meu şi degetele mele afundate în părul ei, în vreme ce mă străduiam să-mi păstrez stăpânirea de sine.

LEAH

Era o zi însorită, în ciuda prezenţei câtorva nori dezordonaţi. Ştiam, pentru că, în vreme ce mergeam cu maşina pe autostradă spre Brisbane, stăteam cu fruntea lipită de geam, pe locul din spate, gândindu-mă la frumuseţea albastrului cobalt al cerului. Am încercat să-

mi imaginez ce vopsele aş folosi să-l redau, care ar fi nuanţele exacte...

- Cum stai cu nervii, dragă? mă întrebă mama.
- Bine. Mi-am dus mâinile la gât şi mi-am amintit că lăsasem căştile acasă. Apoi mi-am vârât degetele sub centura de siguranţă. Tată, poţi să sari peste asta?

El se conformă, şi începu să se audă *Octopus's Garden.*

Mergeam spre galeria unui prieten al părinţilor mei care venise acasă la noi în urmă cu două săptămâni şi manifestase interes faţă de una dintre picturile mele ce era atârnată în living. Spusese că avea în plan să organizeze o mică expoziţie gratuită a tinerelor talente şi că am putea merge la Brisbane să ne întâlnim cu el şi cu partenerii lui, să vedem dacă le plăcea vreuna dintre lucrările mele.

- Putem lua masa când terminăm. Ştiu un loc lângă galerie unde găseşti cea mai bună omletă

pe care ţi-o poţi imagina, cu de toate: ciuperci, creveţi, bacon, sparanghel...

Tata începu să râdă când mama spuse:

- Da, m-am prins, de toate...

L-am rugat să sară la următorul cântec.

- *Here comes the sun. Here comes the sun.*

- îmi place cântecul ăsta, am zis, cântând şi eu emoţionată.

- Ai gusturi bune. E in genele tale, răspunse tata.

Am zâmbit când el se uită la mine în oglinda retrovizoare si îmi făcu cu ochiul. Si, o secundă mai

) > *

târziu - doar o secundă -, întreaga lume îngheţă şi încetă să se învârtă pentru mine. Cântecul se întrerupse brusc, şi sunetul asurzitor al şasiului maşinii care se rupea în bucăţi îmi găuri urechile. Se întorcea şi se tot întorcea şi, cu un ţipăt blocat în gât ce nu mai ieşise, am reuşit să zăresc o fâşie verde ce îmi dădu de înţeles că iesiserăm de pe sosea.

> i > 17)

Apoi... doar linişte. Apoi... un uriaş abis.

Mă durea tot corpul şi aveam o buză crăpată şi gust metalic de sânge în gură. Nu mă puteam mişca. Am înghiţit. Era ca şi cum aveam o piatră în gât. N-o puteam vedea pe mama, dar puteam vedea faţa plină de sânge a tatălui meu, tăietura de la cap...

- Tată..., am şoptit, dar nu răspunse nimeni.

AXEL

în săptămâna aceea, am lăsat-o cu durerea ei, lingându-
si rănile.
)

Leah era tăcută. Dimineaţa mergea la şcoală, şi eu stăteam aici rezemat de balustrada verandei, uitându-mă cum se îndepărta până când dispărea,

CAPITOLUL 74

la capătul drumului. După aceea, îmi beam a doua cafea a zilei, munceam şi număram minutele până la întoarcerea ei. Mâneam fără să spunem prea multe: ea uşor absentă, eu concentrându-mă pe fiecare gest al ei.

Problema cu Leah era că nu era nevoie să vorbim ca s-o văd din ce în ce mai mult în fiecare zi, să văd cum se aduna, ridicând bucăţile de pe jos, păstrându-le în buzunare, străduindu-se să le strângă la un loc. Aş fi ajutat-o dacă m-ar fi rugat, dar ştiam că sunt unele drumuri pe care trebuie să le străbaţi de unul singur.

LEAH

Era eliberator. Şi greu. Şi dureros.

Să revin la acel moment, să mi-l amintesc, să-l înfrunt, să nu-l mai văd ca pe ceva ireal, ca pe ceva străin, să accept că se întâmplase. Mie. Nouă. Că, într-o zi, o femeie adormise la volan după ce terminase o tură de 12 ore la spital şi intrase în maşina noastră şi o scosese de pe carosabil. Şi părinţii mei muriseră când se întâmplase asta.

Si nu aveau să se mai întoarcă niciodată. Asta era
>
realitatea. Asta era viata mea acum.

LEAH

- Ai vrea să mergem la Brisbane sâmbătă?
- De ce?
- Am vorbit deja despre asta. Am putea merge la facultate, să vedem campusul, să ne plimbăm pe acolo...
- Nu ştiu. în plus, duminică plec.
- N-o să ne întoarcem târziu. Haide, spune da.

Am zâmbit. Nu puteam refuza, aşa că, trei zile mai târziu, eram împreună în maşină, îndreptându-ne spre oraş. Drumul dură aproape două ore, prin urmare m-am relaxat, scoţându-mi sandalele şi

punând radioul pe un program local de ştiri. Axei mergea încet, cu o mână sprijinită de fereastră şi cealaltă pe volan. Avea ochelari de soare negri şi un tricou de bumbac cu imaginea unui palmier în centru. Mi-am amintit cum fusese să dorm rezemată de el, absorbind căldura pe care o răspândea. Doar dacă...

Am întors capul şi am observat culorile pe care le lăsam în urmă: verdele frunzelor copacilor, cenuşiul înceţoşat al asfaltului şi bucata de cer reflectată în oglinda retrovizoare. Lumea era prea frumoasă ca să nu vrei s-o pictezi...

- La ce te gândeşti?

Axei închise radioul,

- La nimic. Culorile... La tot.
- E destul de ambiguu.

Râse. îmi plăcea sunetul râsului său.

N-am vorbit prea mult înainte de a ajunge la Brisbane. Oraşul ne întâmpină cu străzile lui largi şi vegetaţia bogată. Axei merse spre universitate, şi am simţit ceva

ciudat în stomac, pentru că mă simţeam agitată văzând toate astea şi gândindu-mă că într-o jumătate de an aş putea fi acolo şi departe de tot ce ştiam şi iubeam.

- Eşti pregătită?

Abia ce parcase.

- Nu stiu.

- Haide, ştiu că eşti pregătită! Axei ieşi din maşină, o ocoli şi deschise uşa pasagerului. întinse o mână. Am luat-
o si am tras-o încet. Deschide-ti mintea, Leah! Gândeşte-
te doar la tot ce abia aşteptai să faci. Da? îţi datorezi asta
tie însăţi.

L-am urmat în tăcere. Ne-am plimbat prin campus. Ochii lui Axei luceau când începu să-şi amintească anii lui
de studenţie acolo. îmi arătă locul unde obişnuia să stea cu
prietenii lui la prânz la cantină şi locul plin de iarbă din spatele unui copac unde evada să citească o vreme, cu ţigara între buze, când chiulea de la ore. îmi spuse istorisiri nostime despre profesorii lui şi ce se întâmplase în acel loc plin de poveşti.

Oamenii peste care am dat păreau relaxaţi. Erau mulţi studenţi cu materiale de pictură, intrând şi ieşind din săli de curs şi mergând pe holuri. Am înghiţit amintindu-mi de vremea în care mă imaginasem acolo, învăţând, vrând să fac totul, să simt revelaţia, să zugrăvesc lumea...

- Te simţi bine, Leah?

Am încuviinţat din cap.

- Hai să luăm ceva de mâncare!

Ne-am aşezat într-una dintre cantine si am comandat

două sendvişuri vegetariene şi două ape minerale. Am mâncat în tăcere. Nu mă puteam împiedica să mă uit în jur, absorbind totul, râsul de la masa vecină, băiatul care desena într-un colţ cu căştile pe cap, pierdut de restul lumii, libertatea ce părea să ne învăluie.

- Mi-ar fi plăcut să fiu aici în urmă cu zece ani, am şoptit, trăind aici cu tine, împărţind totul... De ce e viaţa atât de nedreaptă?

Axei zâmbi şi întoarse capul.

- Nici nu-ţi poţi imagina cât de mult semeni cu o fetiţă acum.

- Nu trebuie să râzi de mine, e doar un gând.

Axei mă luă de încheietura mâinii peste masă, şi degetul lui mare îmi trasă linii pe piele. M-am înfiorat.

- Nu asta am vrut să spun. Nu ţi-a zis nimeni niciodată că trebuie să ţii în permanenţă însufleţit copilul din tine? Să nu pierzi niciodată asta, pentru că, în ziua în care se întâmplă asta, o parte din tine dispare. Privirea lui coborî la mâinile noastre împreunate, Mi-ar fi plăcut să... să împart asta cu tine. Dar ar fi existat şi părţi rele.

- Cum ar fi?

- Tu ai fi fost tocilara, protejata profesorului. Eu aş fi încercat să copiez de la tine la teste, după ce chiulisem o lună, şi tu probabil mi-ai fi spus să mă duc dracului.

Am râs. Mi-am mişcat degetele şi le-am atins pe ale lui. El răsuflă mai tare, dar nu se retrase. Pielea lui era catifelată, unghiile - scurte şi masculine.

- Nu-i adevărat. Te-aş fi lăsat să copiezi.

- Ce drăguţ! Asta-i tot? Ai fi fost de acord să ieşim la o întâlnire?

Mi se puse un nod în gât, şi nu mă puteam opri să mă uit la el.

- Depinde care ţi-ar fi fost intenţiile.

- Ştii că întotdeauna sunt rele, scumpo.

I se încordă un muşchi al maxilarului, si îmi dădu drumul la mână. îşi băgă mâna sub masă şi apoi şi-o sprijini de spătarul scaunului său.

La scurt timp după asta, ne-am ridicat şi am dus tăvile. Am mai mers puţin prin campus şi apoi ne-am plimbat pe South Bank. Am mers de-a lungul râului, lăsând în spate Victoria Bridge, ajungând la GoMA, cea mai mare galerie de artă modernă din Australia. Clădirea era proiectată să armonizeze peisajul cu arhitectura, profitând de apropierea de râu. Era spectaculoasă.

Nu ştiu câte ore am petrecut înăuntru, dar timpul efectiv zbură. M-am uitat la fiecare lucrare, admirându-le pe toate, observând culorile, texturile şi volumul, fiecare mic detaliu. Axei dispărea, sau îl găseam stând într-o galerie mai îndepărtată, gânditor, răbdător. Nu mă grăbea, în cele din urmă, i-am spus că era de ajuns pentru acea zi şi că era timpul să plecăm.

Ne-am înapoiat la maşină. Odată intraţi, el îşi puse mâinile pe volan.

- Ai vrea să ne mai plimbăm sau să mergem acasă acum?
- Ce propui?
- Să ne lăsăm purtaţi de val.
- Nu poate ieşi nimic rău din asta, aşa-i?
- Sper că nu, şopti el.

îşi plimbă ochii pe faţa mea şi apoi se opri la buze. Pulsul meu o luă razna. El scutură din cap şi porni motorul. Mă gândeam la ceva ce citisem cu o vreme în urmă într-un articol despre cuvinte ce exprimă concepte pe care limba noastră nu le conţine. *Mamihlapinatapai* înseamnă, în Yamana-, „o privire între doi oameni, fiecare din ei aşteptând de la celălalt să întreprindă o acţiune pe care amândoi o doresc, dar pe care nici unul din ei nu e

pregătit s-o facă“.

- O limbă aproape dispărută, vorbită în Ţara de Foc de poporul Yaghan

AXEL

Am condus în tăcere prin oraşul pe care-l ştiam atât de bine, unde trăisem atâtea experienţe. Amintirile mă copleşiră. Oliver era în toate, cel mai bun prieten pe care mi l-aş fi putut dori, care n-a judecat niciodată aiurelile mele sau lucrurile prosteşti pe care le-am făcut, ignorându-le sau purtându-se de parcă n-ar fi contat.

Şi iată-mă. Cu sora lui pe locul pasagerului, încercând să-mi înăbuş dorinţa pentru ea, pentru mai mult, pentru sentimentul pe care-l aveam când eram lângă ea.

începuse să se lase seara când am oprit în aglomerata Stanley Street Piaza, unde în weekenduri era o piaţă de vechituri: standuri cu haine exclusiviste si eclectice făcute
de artizani la început de drum, bijuterii lucrate manual, picturi, antichităţi, fotografii...

în vreme ce eu şi Leah mergeam pe străzi, se auzea o trupă cântând. Ea părea fericită să se oprească la fiecare stand, uitându-se la orice flecuşteţ ce-i atrăgea atenţia. Eu eram prea prins să mă uit la ea pentru a mă gândi la orice altceva.

Nu puteam să nu mă întreb cum de era posibil să n-o fi văzut înainte. Pe ea. Fata ce devenise. Sau, oare, nu... nu voisem s-o văd?

- îţi place?

Leah încercă un inel.

- Da, cumpără-1!

Ea plăti, şi ne-am mai plimbat pe acolo o vreme, până când stomacul meu începu să facă zgomote, aşa că am

hotărât să mâncăm. Am mers la un restaurant unde se făcea cel mai bun burger vegetarian din lume.

- E chiar bun, recunoscu ea mestecând.
- Bineînţeles că este. Acum, spune-mi, ce crezi despre toate astea?
- Universitatea? Brisbane?
- Da. Care-i impresia ta?
- Mi-a plăcut întotdeauna, dar...
- încă eşti speriată.
- Nu mă pot abţine.
- Ascultă. Mi-am pus burgerul pe farfurie. Crezi că asta nu li se întâmplă şi altor oameni, Leah? Noi toţi avem problemele noastre. O să fie o mulţime de studenţi la fel ca tine, care încep cursurile anul viitor, şi toţi vor fi speriaţi, pentru că vor fi departe de casă poate pentru întâia oară şi vor trebui să fie independenţi şi să înveţe să aibă grijă de ei.

Ea nu mă contrazise, doar mâncă, părând absentă, gânditoare.

- De ce obişnuiai să pictezi, Axei? Când erai student.
- încă nu ti-ai dat seama?

M-am încordat.

- Nu, nu înţeleg. Tu... aveai talent.
- Dar asta-i. Asta a fost problema. încă e.
- Explică, te rog!

M-am aplecat spre ea.

- în ziua în care ai să mă înţelegi, o să te vezi cu alţi ochi.

Ea pufni enervată, şi mie îmi veni să râd. Am aşteptat răbdător până când îşi termină mâncarea şi apoi am trecut pe lângă un bar unde se serveau băuturi uriaşe. Era târziu, dar ideea de a mă urca în maşină şi a pune capăt acestei zile nu-mi plăcea. Aşa că nu m-am gândit prea mult, am intrat, ca si cum ea era o fată obişnuită, nu Leah.

Ne-am aşezat pe două scaune de la bar. Am comandat o bere, pentru că trebuia să conduc, şi i-am spus să aleagă un cocktail. A ales unul cu căpşune şi puţină limetă.

Pe ringul de dans, luminile erau scăzute, şi becurile LED albastre de la bar nu îi luminau pe cei care dansau.

Am sorbit din bere si mi-am lins buzele. M-am uitat la

ea până când începu să roşească.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea stânjenită.
- Mă gândeam...
- La ce? Surprinde-mă!
- La tine. La mine. La diferentele între noi.
- Aş zice că avem mai multe în comun decât crezi, şopti Leah,
- Se poate. Dar înţelegem lumea în mod diferit. Tu te uiti la un cer noros si vezi o furtună. Eu mă uit la un cer noros, şi pentru mine e senin.

Leah înghiţi. Puteam vedea cum i se mişca gâtlejul.

- Deci care din cele două variante e mai bună?
- Destul de curios, nici una, cred.

Ea râse, şi îi apărură două gropiţe în obraji. Voiam să le muşc. Am sorbit îndelung din bere, pentru că era ori asta, ori să cedez tentatiei, dorinţei...

- Dansezi cu mine? întrebă ea.
- Vorbeşti serios?
- De ce nu? Nu musc.

„Tu nu, dar eu da.“

Leah întinse o mână, şi am luat-o. Ne-am pierdut pe ringul de dans, înconjuraţi de străini. Era o senzaţie ciudată: nimeni de acolo nu stia cine eram, si anonimatul făcea să pară că nimic nu conta.

Păstrând o distanţă potrivită între noi, mi-am

lăsat mâinile să alunece de pe talia ei pe şolduri. Se auzea un cântec lent, unul de care-mi aveam să-mi amintesc ani mai târziu gândindu-mă la ea - *The Night We Met*[1]. Aproape că mă durea s-o mângâi doar cu privirea. Nu mai era de ajuns.

- Axei, doar dăruieşte-mi clipa asta!

Leah mă luă pe după gât şi mă trase lângă ea. Am ţinut - o aproape de mine, mişcându-mă încet, aproape stând pe loc în mijlocul ringului, simţindu-i răsuflarea ce-mi gâdila gâtul şi mâinile ei mişcându-se prin părul meu.

Mi-am lăsat încet capul în jos şi i-am sărutat urechea, aproape de lob, apoi am urmat încet linia maxilarului, spre obraz. Am închis ochii, simţind pielea ei catifelată, cât de bine mirosea, căldura răsuflării ei, cât de minunate erau îmbrăţişarea, clipa... totul.

Eram pe punctul s-o sărut. Chiar voiam. La naiba cu lumea!

Cânt i-am atins buzele, am ştiut că avea să fie o catastrofa, dar totuşi cea mai bună catastrofa din viata mea.

Mi-am dus o mână la ceafa ei înainte să-mi apăs buzele peste ale ei. Era un sărut adevărat. Fără îndoieli, fără paşi înapoi, doar limba mea afundându-se în gura ei şi căutându-i limba, dinţii mei apucându-i buza, mâinile ridicându-se spre obrajii ei, de parcă îmi era teamă că avea să se dea înapoi. Am savurat fiecare atingere, fiecare secundă şi gustul de căpşune.

Clipa aia merita orice consecinţe, m-am gândit.

Leah se ridică pe vârfuri şi îşi puse capul pe umărul meu când am strâns-o lângă mine, de parcă avea nevoie să se ţină de ceva solid. Mi-am apăsat din nou buzele peste ale ei. Credeam că sărutând-o aveam să mă calmez, dar se întâmpla exact contrariul, ca şi cum deschideam un stăvilar.

Trebuia s-o ating peste tot. Mâinile mi se duseră spre fundul ei, şi am tras-o spre mine, frecându-mă de ea.

- Axei,..

Vocea ei era aproape un geamăt.

Si era fix ce îmi trebuia. Acel sunet al naibii de erotic în urechea mea.

între sărutări, mi-am ţinut răsuflarea, începând să mă mişc prin încăpere fără să-i dau drumul, până când am reuşit să ne deplasăm câţiva metri şi am ajuns lângă uşa toaletei. Am deschis-o, ignorându-l pe tipul care ieşea, şi imediat eram înăuntru. Leah îsi ţinea închişi, încrezându- se orbeşte în mine - era a mea si tremura de fiecare dată când o atingeam. Ne-am închis într-una dintre cabine. Ea gemu când i-am apucat un sân în palmă şi l-am strâns, absorbindu-i răsuflarea gâfâitoare într-un sărut lung şi umed.

Ce făceam? Habar n-aveam. N-aveam habar.

Ştiam doar că nu voiam să mă opresc. Că nu puteam.

- îmi pierd controlul, am mormăit eu.
- E bine aşa, gâfâi ea sălbatic, întinzându-se spre mine. Dacă speram că avea să se potolească, greşeam amarnic.

Sprijinindu-se de peretele de faianţă, Leah mă luă de gât şi mă trase la ea, din ce în ce mai aproape, până când ne frecam unul de altul prin haine. Era ca şi cum ne-am fi tras-o dacă n-am fi avut haine pe noi. Nu avusesem niciodată o asemenea erecţie. Am încercat să găsesc o parte din minte care să fi rămas raţională, dar am renunţat când ea mă muşcă de buza de jos până mă duru.

- La naiba, Leah! M-am dat înapoi, să-mi bag mâna între picioarele ei şi s-o frec prin jeanşi.

Tare. Şi repede. Pentru că, dintr-odată, trebuia să-i văd expresia în vreme ce avea orgasm şi să păstrez amintirea pentru totdeauna.

Ea gemu, şi am ţinut-o de talie cu mâna liberă, în vreme ce ea se arcui pe spate şi îşi dădu drumul, cu ochii închişi
si buzele întredeschise.

Le-am închis cu un sărut. Apoi i-am dat drumul, încet... Leah se uită la mine, încă respirând greu. Obrajii îi erau umflaţi şi ochii plini de întrebări la care nu puteam răspunde. Am tras aer în piept, încercând să mă calmez, şi am luat-o în braţe, punându-mi obrazul pe capul ei. Se auziră din nou sunetele de afară, ca si cum înaintea acelui
moment muzica şi vocile oamenilor din jur nu existaseră.

- Hai să mergem acasă, Leah!

Am luat-o de mână si am tras-o afară din toaletă. Vântul
rece mă trezi uşor, în vreme ce mergeam pe stradă. Aveam încă erecţie şi inima îmi bătea tare şi agitată, avertizându- mă în legătură cu ceea ce tocmai se petrecuse, cu limita pe care o încălcasem. Ştiam că nu mai era cale de întoarcere,
că situaţia asta nu putea fi reparată, nici pentru ea şi nici pentru mine.

Când ne-am urcat în maşină, tăcerea era apăsătoare. Mi-am pus mâinile pe volan şi am inhalat cu putere.

- Regreţi, şopti ea.

în voce i se auzea mâhnire.

I-am apucat obrazul cu mâinile şi am sărutat-o încet, luându-i gustul lacrimilor pe buzele mele. M-am dat înapoi să-i şterg faţa.

- Pe cuvânt că nu. Dar dă-mi câteva ore să-mi limpezesc gândurile.

- Bine.

Zâmbi. Doar spre mine.

Am sărutat-o din nou înainte să pornesc motorul.

Pe tot drumul de întoarcere mă însoţi absenta: absenta luminilor pe autostradă, absenţa vocilor cu excepţia răsuflării regulate a lui Leah lângă mine, dormind. Aveam timp să fiu singur cu gândurile mele, dar eram la fel de năuc şi de terminat când am ajuns şi am parcat la marginea şoselei. Singurul lucru pe care-l ştiam era că simţeam ceva pentru Leah, şi negarea în acest moment era ridicolă.

Poate că de asta am deschis uşa casei şi apoi m-am întors la maşină, i-am desfăcut centura de siguranţă şi am luat-o în braţe. Leah deschise ochii si întrebă unde era. I-am spus să doarmă în continuare şi am întins-o pe patul meu. M-am dus înapoi la maşină, i-am luat sacul şi l-am lăsat pe canapea înainte să-mi caut ţigările şi să ies pe verandă să fumez. M-am uitat spre cer şi apoi, când am terminat, m-am dus înapoi la ea.

M-am întins lângă ea şi am luat-o în braţe. Leah se trezi din nou şi se întoarse să-şi pună capul pe pieptul meu. Am rămas acolo timp de minute, ore, cine ştie, mângâindu-i părul şi uitându-mă la tavanul camerei, convingându-mă că era adevărat, că viata mea avea să se schimbe. Unele riscuri meritau. Unele...

CAPITOLUL 77

[1] ***Noaptea când nea cunoscut*** **- melodie a trupei americane Lord Huron inclusă în serialul TV 13 Reasons Why**

AXEL

Bătăi. Bătăi în ușă. Am deschis ochii.

La naiba, la naiba, la naiba! Leah mă ţinea în braţe. Am scuturat-o. Ea se trezi la a treia încercare. Se uită buimacă la mine, încă ametită.

- Scoală-te! Acum! Repede, am insistat, iar ea se supuse când pricepu ce spuneam. Du-te la baie!

M-am pregătit mental înainte să deschid uşa, dar n-avea nici un rost, pentru că, atunci când l-am văzut pe Oliver acolo zâmbind la mine, am simţiţi că mi se face greaţă. M- am dat la o parte, să-l las să intre. Părea vesel. Merse la bucătărie si îsi turnă o cană de cafea.

- E de ieri? întrebă el.
- Da. Dormeam.
- Care-i treaba?

Căută zahărul.

- Ne-am întors târziu. Am mers la Brisbane, nu ti-am spus? M-am frecat pe bărbie, dar m-am oprit când mi-am amintit că era un gest comun al mincinoşilor: atingerea feţei, gesticularea. Am mers la universitate şi la muzeu.

„Şi apoi am adus-o la orgasm în toaleta unui bar, la sfârşitul zilei, ca să pun cireaşa pe tort.“

- Bine. Si cum a fost călătoria?
- Mişto.

Leah apăru în bucătărie.

- Cum ţi s-a părut facultatea?
- Interesantă. Se ridică pe vârfuri să-l sărute pe fratele ei pe obraz, şi el o îmbrăţişă înainte să

poată pleca. Trebuie să-mi fac bagajele.

- încă nu sunt gata? Al dracu de incredibil. Am venit direct de la aeroport, trebuie să fac un duş, altfel o să mă transform în ceva ciudat.
- Ieri n-am avut timp. Nu durează mult.

Leah dispăru în camera ei, şi eu am încercat să rămân calm, chiar dacă eram la un pas de un infarct. Oliver se rezemă de bufet, şi mi-am conectat ultimii doi neuroni pe care-i mai aveam să-mi fac o cafea. Aveam nevoie de ea direct în venă.

- Cum mai e Brisbane?
- La fel ca întotdeauna. Nu s-a schimbat mult.
- Pe unde ati mers?
- Am mâncat la Getta Burger.
- Mai e deschis? Zâmbi. Ce amintiri! N-o să uit niciodată când ne-am îmbătat acolo si am încercat să

intrăm în bucătărie. Proprietarul a fost drăguţ cu noi.

- Nu ştiu dacă-i acelaşi tip...
- Sigur. Cum e campusul? La fel?
- Mai mult sau mai puţin. Ce-i cu tine?
- Sunt în regulă. A fost o lună uşoară.
- Trebuie să te bucuri de nişte avantaje dacă ţi-o tragi cu sefa.

Oliver încercă să-mi dea un pumn în umăr, dar m-am ferit şi, pentru o secundă, am simţiţi că totul era la fel între noi. Sentimentul dispăru când Leah apăru din dormitor, târând valiza. Fratele ei merse spre ea să i-o ia.

Am ţinut de uşă după ce am deschis-o. Oliver plecase deja spre maşină când m-am aplecat şi am sărutat-o pe obraz. Un sărut ce a durat cu câteva secunde mai mult ca de obicei. Ea se uită bănuitor la mine înainte să se întoarcă în loc şi să plece.

Am închis uşa, m-am rezemat de perete şi m-am

frecat pe faţă,

Am încercat să mă pierd în rutina mea pentru a nu gândi prea mult. Surfing, stăteam puţin timp în mare până când oboseam. Apoi, muncă. Şi, mai târziu, după-amiază, când simţeam că mă urc pereţi tot gândindu-mă la acelaşi lucru, ieşeam să mă plimb. Am ajuns la Cawanbah şi am

băut câteva beri cu Tom, Gavin şi Jake. M-am concentrat asupra cuvintelor lor ca să nu-mi mai aud propriile gânduri. Era aproape dimineaţă când Madison veni şi mă întrebă dacă o aştept să iasă de la muncă, şi am clătinat din cap, am luat cheile pe care le aruncasem pe masă şi am mers pe jos până acasă.

Nu stiu de ce - nu stiu nici de ce am făcut-o înainte -,

dar am intrat în camera lui Leah. Am rămas în usă, paralizat. Lăsase pentru mine, aşezat cu grijă pe pat, caietul de schiţe care mă intrigase cu luni în urmă. Şi lângă el era o foaie de hârtie, probabil la ce lucra când refuzase să-mi arate, spunând că era doar pentru ea.

Erau două siluete, două guri, două perechi de buze.

Un sărut. Al nostru. Reprezentat pentru eternitate.

Mi-am ţinut răsuflarea şi m-am aşezat pe pat, sprijinindu-mă de tăblia de lemn a patului. Am luat caietul şi am început să frunzăresc paginile. Leah era pe fiecare dintre ele. Furia ei. Suferinţa. Speranţa. Emoţia. M-am uitat la contururile câtorva desene, toate făcute în cărbune, câteva melancolice, chiar şi cele care arătau prim-planuri cu buze ce respirau, mâini unite, atingeri timide.

Şi, când am văzut-o, goală în acel fel profund, tot ce am putut gândi fu că dragostea avea gust de căpşune, 19 ani şi ochii de culoarea mării.

LEAH

Stând întinsă pe pat, am închis ochii şi mi-am amintit acel sărut. Buzele lui moi, neliniştite, gura caldă, mâinile ce cutreierau pe trupul meu, trăgându-mă spre el. Era albastru, roşu şi verde. Respiraţia mi se înteţi, gustul lui, felul său

CAPITOLUL 78

morocănos de a fi, vocea lui senzuală în ureche. Si apoi, albastru precum cerul, fucsia şi galben. Cumva, eram perechea perfectă, ca atunci când ceva pare haotic, dar, apoi, după un sărut, totul se stabilizează. Nu conta dacă
vedeam ceruri furtunoase si el le vedea senine.

Apoi noi... totul... deveni alb. Noi.
AXEL

Mi-am petrecut toată săptămâna închis în casă lucrând, încercând să-mi recapăt rutina pe care o aveam în urmă cu şase luni, înainte ca ea să pună piciorul aici şi totul să se schimbe pentru totdeauna. Mi-am terminat majoritatea comenzilor. Şi, chiar dacă n-aveam nimic de făcut, când Oliver mă sună vineri seară să bem ceva, am spus că nu mă simt bine. Eram laş? Probabil. Dar să-i spun ce se petrecea nu era o opţiune decât dacă voiam să mă omoare.

Exista o alternativă.

Să nu merg mai departe. Să pun capăt.

Dar nu puteam. Aş fi putut încerca dacă n-aş fi locuit cu ea, dacă nu mi-ar fi plăcut din ce în ce mai mult în fiecare zi, dacă n-aş fi început să am nevoie de ea. Pentru că, atunci când răsărea soarele şi Leah nu era acolo, dispărea farmecul, şi nopţile fără ea pe verandă erau reci şi tăcute.

Sâmbătă l-am sunat pe tata.

N-am făcut-o dintr-un motiv anume. Poate pentru că mă tot gândeam la ce spusese fratele meu. Poate pentru că mă simţeam confuz şi singur şi nu eram obişnuit cu asta.

Ne-am înţeles să ne întâlnim la cină într-un local italian. Când am ajuns, era acolo, stând la o masă în colţ, cu o expresie absentă, dar se lumină la faţă când mă văzu şi mă îmbrătisă.

- Hei, tipule. Hai, stai jos!

CAPITOLUL 79

- Ai comandat ceva de băut?
- Nu. Ai vrea un pahar de vin?
- Mai degrabă, o sticlă, am spus şi am luat meniul.

- E totul în ordine? Pentru prima dată de atâta timp, tata renunţă la zâmbetul său. Mama ta era îngrijorată când m-ai sunat. Spunea că pot fi doar trei motive pentru care vrei să mă vezi doar pe mine, singur.
- Serios? Hai să le auzim pe cele trei!
- Ştii cum e mama ta, spuse el înainte să înceapă. Ori ai lăsat o turistă însărcinată, ori ai probleme cu legea, ori mori de vreo boală şi nu vrei să-i spui, ca să nu se sperie.
- Mama e nebună, am spus şi am râs.
- Da, dar trebuie să recunoşti că nu mă cauţi decât rar, spuse el uşor agitat.

M-am simţit puţin vinovat. Am oftat.

- Ar trebui s-o fac mai des.

Chelnerul reveni cu o sticlă de vin, si am comandat de

mâncare.

- Axei, dacă s-a întâmplat ceva...
- N-am nimic, tată. Doar că, zilele trecute, Justin m-a făcut să-mi dau seama de nişte lucruri. Lucruri care nu mi-au plăcut. M-am încruntat, stânjenit. Te-ai simţit vreodată... dat deoparte din cauza relaţiei mele cu Douglas?

Tata clipi, surprins.

- Fratele tău ţi-a spus asta?
- Da, mai mult sau mai puţin.
- Axei, când auzi ceva, nu lua totul ad litteram, sapă puţin mai adânc. Cuvintele te pot amăgi, acoperă lucruri. Niciodată nu m-am simţit dat la o parte din cauza relaţiei tale cu Douglas. N-a fost el cel care a trebuit să te certe când greşeai, n-a fost el cel care a trebuit să te pedepsească. Nu era tatăl tău.

Mi-a fost adusă o farfurie cu spaghete.

- Deci de ce a spus Justin asta?
- Ţi-am zis, sapă mai în adâncime... Tata se

şterse la gură cu şervetul şi se uită la mine înainte de a se hotărî să vorbească. Poate că nu s-a împăcat cu faptul că tu îl vezi pe Oliver ca pe fratele tău, fratele tău adevărat. Ai spus asta în repetate rânduri.

- La dracu, n-am... n-am vrut asta.

Sau poate că voisem? Am scuturat din cap.

Mi-am amintit grimasa pe care o făcuse Justin zilele trecute când îmi zisese că avea treabă şi dispăruse în bucătărie. Şi cât de mişcat păruse că îl sprijinisem în faţa părinţilor cu o lună în urmă. încercările lui eşuate de a se apropia de mine şi faptul că făcusem mişto de el din cauza asta. Nu o făcusem niciodată dinadins, pur şi simplu sunt relaţii ce capătă un anumit tipar odată cu trecerea anilor.

- îl iubesc pe nemernicul ăla încuiat, am spus.
- Ştiu, fiule, ştiu. Lasă-mă să gust pastele tale!

întinse mâna si luă câteva în furculiţă.

- Tată, pot să te întreb ceva?
- Depinde dacă e sau nu cu tentă sexuală.
- La naiba! Nici măcar nu vreau să-mi închipui.
- Bine, pentru că nu ştiu dacă ai putea suporta.

Ca să spunem adevărul, mama ta e ca un foc de artificii.

- Te rog, nu mai spune nici un cuvânt.
- Buzele îmi sunt pecetluite. Ce vrei să ştii?
- De ce o accepţi?

Tata îmi aruncă o privire serioasă.

- Axei, mama ta trece prin clipe grele. Când se întâmplă aşa ceva, ceva neaşteptat, e ca un domino, întregi? Cade o piesă. Sau, în cazul ăsta, două. Şi asta provoacă o reacţie în lanţ, câteodată ceva de proporţii. Dacă stai şi te gândeşti, e o nebunie.
- De ce nu vorbeşte cu cineva?
- Vorbeşte. Cu mine. în fiecare seară.

Am încuviinţat din cap, distras, şi m-am uitat la mâncarea din farfurie.

- O iubeşti..., am şoptit.

Nu era o întrebare.

- Voi, băieţii, si ea sunteti lumea mea.

în vocea tatălui meu era o nuanţă de mândrie pe care n- o înţelegeam, pentru că nu cunoşteam sentimentul de a avea o familie a ta, cu regulile tale, obiceiurile tale, să alegi persoana cu care vrei să-ţi petreci tot restul vieţii, ani buni, ani răi şi ani grei. Să-ţi vezi copiii crescând, îmbătrânind...

Toate astea îmi păreau atât de ciudate, poate pentru că nu mi le imaginasem niciodată pentru mine însumi.

Dar mă gândisem la o mulţime de lucruri pe care tata le trecuse cu vederea, pentru că niciodată nu înţelegi o
situatie din interior asa cum o faci din afară.

Am bătut darabana în masă.

- Cred că ştiu cum s-o ajuţi pe mama.

El se uită cu interes la mine, dar am scuturat din cap capul şi i-am spus că o să-i zic în curând. Tata încuviinţă din cap amabil ca de obicei, şi am terminat de mâncat şi am vorbit câte puţin despre orice. M-am uitat la brăţările din piele împletite de pe încheietura mâinii drepte, genul pe care le cumperi de la un stand de produse artizanale şi pe care le purtau surferii din zonă.

- Arată bine, am spus, încercând să nu râd.
- Sunt drăguţe. Vrei şi tu una?
- Nu, de fapt...
- Haide, băiete! O să fim la fel.

Am zâmbit în vreme ce el scoase una şi o prinse la încheietura mea. Apoi îşi puse mâna lângă a mea.

- Trăsnet.
- Poftim? Ce-ai spus?

- Trăsnet. Pare că nu prea eşti la curent cu ultimul argou.
- Trăsnet. Uimitor, am repetat.
- Acum, te-ai prins.

Masa în familie de duminică fu de coşmar. Nepoţii mei încercară să mă convingă să mă joc cu ei, dar eram atât de obosit, încât am sfârşit prin a sta într-un fotoliu aşteptându-i pe Oliver şi pe Leah să ajungă. Mama mă întrebă din nou dacă se întâmplase ceva, pentru că era a doua oară în viaţa mea când nu întârziasem. Emily se aşează lângă mine, în vreme ce copiii ei se jucau prin cameră cu Justin.

- Cum merge treaba la cafenea? am întrebat.
- Ca de obicei. Justin e prea nerăbdător.
- Credeam că e fix invers.
- N-aş spune asta. Are şi zile proaste, chiar dacă nu pare. Mi-a spus că aţi vorbit despre problemă.
- Da, puţin. O să se rezolve.

M-am ridicat când se auzi soneria.

M-am uitat la Leah când am deschis uşa, holbându-mă ca un imbecil, până când Oliver se băgă şi el, îmbrăţişându-mă şi bătându-mă pe spate atât de tare, încât aproape că mi-am scuipat un plămân.

- M-ai lăsat baltă vineri, nemernicule! strigă el.
- Şşşttt, sunt copiii aici. Fără înjurături, îl atenţionă Emily.
- Am fost răcit, am mintit eu.
- Trebuia să fi luat şervetele.
- Foarte nostim, am mormăit.

Am evitat s-o salut pe Leah cu obişnuitul sărut pe obraz, ca să nu trebuiască să mă apropii de ea... Nu prea credeam că era o idee bună.

Cu coada ochiului, îi puteam vedea expresia

dezamăgită.

Mama ieşi cu mâncarea şi ne rugă să luăm loc la masă. M-am aşezat lângă Leah. Am petrecut tot prânzul ăla afurisit vrând s-o iau de mână pe sub masă. Sau, mai rău, să-mi bag mâna între picioarele ei. Era tâmpită situaţia asta, şi nu ajuta că Oliver era chiar în faţa mea, vorbind şi povestind fără încetare. Abia am luat câteva îmbucături, ridicându-mă de la masă înainte de desert si anunţând că

aveam să plec.

- Aşa devreme? De ce? întrebă înspăimântată mama.

- Am... am o comandă pe care trebuie s-o predau mâine.

Fratele meu fu singura persoană care făcu o grimasă ca reacţie la minciuna mea, ca si cum stia că nu era adevărat.

Mi-am luat rămas-bun în grabă, după ce am stabilit o

întâlnire cu Oliver pentruacea după-masă, ca s-o poată

lăsa pe Leah înainte să plece la aeroport.

Ore. Asta era tot. Câteva ore.

Am luat placa de surf şi m-am pierdut în valuri.

Septembrie

PRIMĂVARA

LEAH

Oliver era în întârziere în drum spre aeroport, aşa că doar ieşi din maşină să scoată valiza de pe locul din spate. L-am sărutat de rămas-bun şi am promis să sun cel puţin de două ori pe săptămână. Am mers pe alee spre casa lui Axei, în vreme ce maşina se îndepărta. Am sunat la uşă, dar, pentru că Axei nu a răspuns nimeni, mi-am scos cheile.

Am intrat. Totul era tăcut. Am mers în camera mea si am văzut că Axei fusese acolo si frunzărise caietul de
))
schiţe pe care-l lăsasem pentru el.

Am zâmbit, dar tremuram în interior.

Tremuram pentru că mă temeam că el avea să îmi spună din nou că nu era nimic între noi. Tremuram pentru că nu mai puteam pretinde că nu eram îndrăgostită de el. Tremuram pentru că începusem să mă simt ca fiinţa care fusesem înainte, în toată amploarea ei, şi nu puteam sta în casa aceea încă o noapte dacă el se săruta cu o altă femeie.

Mi-am lăsat valiza pe pat şi am început să mă dezbrac şi să-mi aşez hainele în dulap. Nu terminasem, când l-am auzit.

Stomacul mi s-a revoltat de la emoţii. Am ieşit si mi-am
> > >
ţinut răsuflarea în vreme ce îl priveam în slip, punându-şi placa deoparte. îşi ridică privirea, şi ochii lui văzură prin mine.

- Hei, am reuşit eu să şoptesc.
- Hei.

Veni spre mine.

- Eu... abia m-am întors.
- Sigur.

Se apropie şi mai mult. Mă muşcă de buză.

- Vrei să vorbim?

- Să vorbim? Se opri în faţa mea, şi privirea îi coborî pe gura mea. Vorbitul e ultimul lucru la care mă gândesc.

- Păi, atunci, la ce...

N-am putut să termin. Buzele lui le acoperiră pe ale mele, şi era un sărut implacabil, un sărut ca nici un altul în liniştea casei. Adevărat. Intens. Apăsat. Am închis ochii, memorând clipa la care visasem de atâtea ori. Pielea lui era rece, iar părul şi slipul erau încă ude, dar nu-mi păsa, şi l-
am îmbrăţişat ca si cum n-as fi vrut să-i mai dau drumul.

> > >)

Voiam doar să fiu din ce în ce mai aproape de el. în pofida dificultăţilor, era ceva la fel de natural ca respiraţia, felul în care buzele lui se potriveau pe ale mele...

Axei mă ridică, şi mi-am înfăşurat picioarele pe după mijlocul lui. Merse în camera lui, şi ne-am lovit de tocul uşii. Ştiam că nimeni nu avea să mă mai poată săruta aşa, atât de sălbatic, de intens, fără nici un alt gând în minte.

Mă lăsă încet jos pe podea, trecându-şi mâinile pe toate rotunjimile trupului meu. Am tresărit. Din pasiune. Din felul în care îl stăpâneam. Din dragoste. Şi apoi m-am simţit destul de curajoasă încât să îmi scot bluza. Axei trase adânc aer în piept pe nas când bluza căzu la pământ. Rămase nemişcat, fără să mă atingă, în vreme ce mi-am scos sutienul.

Privirea i se pierdu în pielea mea...

Mi se înmuiară genunchii. Aproape că l-am rugat să facă sau să spună ceva, dar privirea lui se uni cu a mea, şi n-am mai avut nevoie de alte cuvinte. Puteam vedea tot. Am văzut teamă, dar si

hotărâre. Dorinţă.

El se dăduun pas înapoi. Trupurile noastre se întâlniră

când el îşi lipi fruntea pe a mea. Mâinile lui îmi mângâiară abdomenul, ridicându-se spre piept. Degetul lui mare îmi frecă sfârcul cu o mişcare blândă, şi a trebuit să-l apuc de umeri, atât de zdruncinată eram.

- Deschide ochii, Leah! Deschide-i!

M-am supus. Axei îmi desfăcu pantalonii şi îi lăsă să cadă. îşi vârî degetul arătător în betelia chiloţilor, omorându-mă încet, şi îi trase în jos până când au ajuns la glezne. Poate că nu era prima dată când mă vedea goală, căci oricum mergeam mereu în bikini prin casă, dar niciodată nu mă simţisem atât de expusă în faţa lui, atât de descoperită. Dacă ar fi vrut, Axei ar fi putut să întindă mâna şi să ia tot ce voia de la mine. Aş fi fost incapabilă să- i refuz ceva, pentru că ar fi fost ca şi cum mi-aş fi refuzat mie însămi.

- Acum, tu. Te rog, i-am cerut.

El îmi aruncă o privire intensă înainte să mă îmbrăţişeze. îmi luă cu blândeţe mâinile şi le ghidă în jos spre şnurul înnodat al slipului. Aveam un nod în stomac în clipa când l-am desfăcut. El mă privea cu capul coborât, strângând din dinţi. Când i-am dat jos, am rămas acolo goi, unul în faţa celuilalt.

Axei mă sărută. Limba lui se îngemănă cu a mea când am atins patul şi m-am lăsat să cad pe spate. El se aplecă uşor, cu mâinile de o parte şi de alta a trupului meu, şi se uită la mine preţ de clipe ce păreau o eternitate.

- Vreau să te ating, i-am spus.
- Vreau să rezist mai mult decât un minut.

Am râs, si el mă sărută, înăbuşind acel sunet.

- Axei, te rog, dă-mi voie!

I-am căutat erecţia şi l-am mângâiat. Totul la el

era perfect în ochii mei. Axei respiră printre dinţi în vreme ce eu îl pipăiam. Apoi închise strâns ochii şi se îndepărtă. Mâna lui îmi atinse uşor abdomenul, gâdilându-mă, înainte de a se pierde între picioarele mele. Mă sărută şi îşi băgă un deget în mine. M-am încordat. El vorbi aproape de gura mea:

- Vrei să ştii la ce mă gândeam adineauri?

Am încuviinţat din cap. îl doream atât de tare, că inima avea să-mi sară din piept.

- Am ieşit cu placa să mă calmez, pentru că voiam să-ţi pot vorbi ca o persoană normală. Dar, când am ajuns acasă, când te-am văzut, am făcut scurtcircuit. Atunci, nu m-am putut gândi decât că voiam să ţi-o trag încet, să te ling şi tu să mă lingi pe mine, şi că nu mai puteam sta nici o secundă fără să te ating.

- Fă-o, Axei! i-am spus, cu gura uscată.

El îşi întinse mâna spre noptieră să ia un prezervativ şi se urcă pe mine. Buzele lui le găsiră pe ale mele şi se uniră cu ele într-un sărut profund, umed. Puteam simţi că se controla. încercând să fie delicat. Făcând-o blând. Voiam să-i spun să se dezlănţuie, dar cuvintele îmi rămaseră în gât când se afundă în mine, alunecând până când şoldurile lui se lipiră de ale mele, şi am rămas fără suflare.

Mă sărută peste tot: pe obraji, pe pleoape, pe nas... apoi începu să se mişte încet, şi l-am apucat de umeri şi l-am ţinut atât de strâns, încât mă gândeam că l-aş putea răni. începusem să mă obişnuiesc cu ideea că nu avea să mă vadă niciodată aşa cum eram. Aproape că renunţasem. Acum, ştiam cum era să-i simt mâinile pe piele, şi mi-am dat seama că meritase să aştept toţi aceşti ani, simţindu- mă invizibilă.

Am luat o gură de aer când am fost străbătută

de un fior de plăcere. Axei simţi încordarea mea şi intensifică ritmul, muşcându-mă de buze, suflându-mi pe gât, apucându-mă de fund, ca şi cum fiecare împingere trebuia să fie mai adâncă, mai rapidă, mai intensă. Totul mai mult. Nu ştiam că a face dragoste putea fi aşa. Devastator. Mai mult.

- Axei...

în cele din urmă, i-am şoptit numele.

El gemu şi se împinse încă o dată înainte să-şi dea drumul, şi mi-am înfipt unghiile în şoldurile lui. Apoi am rămas acolo ţinându-ne în braţe în tăcere, gâfâind. Axei mă muscă de lobul urechii, si m-am cutremurat, încă excitată.

- Al naibii să fie dacă tu n-o să mă omori cu zile, şopti

el.

AXEL

CAPITOLUL 81

Am deschis încet ochii. Lumina soarelui pătrundea prin fereastră şi părul lui Leah mă gâdila. Mi-am frecat nasul de obrazul ei înainte de a o săruta. Ea se întinse încet, atât de adorabil, încât a trebuit să mă abţin să nu iau aparatul foto.

- Haide, trezeste-te! Am adormit.

- Hmm.

Se întoarse.

- Leah, o să întârzii la scoală.

Ea se întoarse şi îşi împleti picioarele cu ale mele. încă eram goi. Eu aveam erecţie. Pielea ei era atât de catifelată. Voiam s-o sărut peste tot.

- Aş putea chiuli, şopti ea.

- Se presupune că eu sunt cel care are gânduri păcătoase şi tu trebuie să mă opreşti.

- Nu se termină lumea dacă chiulesc o zi.

- îmi pare rău! Micul-dejun şi pleci.

- Micul-dejun?

Ea râse când am întors-o şi m-am urcat peste ea. I-am apucat un sfârc în gură şi am tras uşor până când ea scoase un geamăt înfundat.

- Axei, ce...

înainte să poată termina întrebarea, am răspuns desfacându-i genunchii şi coborând din ce în ce mai mult. Mi-am cufundat limba in sexul ei si am lins-o si am

mângâiat-o, devorând-o.

I-am ţinut picioarele când deveni excitată şi începu să tremure. Si am continuat să-mi frec buzele de ea cu o

intensitate sporită. Avea ochii închişi şi nu se uita la mine

când trupul i se încorda, mâinile se agăţară de cearceaful şifonat... şi am sărutat-o cu limba, gâfâind deasupra trupului ei. Nu cred că am vrut vreodată să ofer atât de mult plăcere altcuiva, s-o fac să se topească in braţele mele.

Ea se scutură şi strigă când o cuprinse orgasmul.

I-am savurat gustul in gură ridicându-mă pe trupul ei şi, când se uită la mine, mi-am lins buzele încet. Leah rosi.

Asta mă amuză, si am zâmbit.

- Te stânjeneşte?

I-am mângâiat obrazul cu degetul mare.

- Nu. Da. Eu niciodată...
- Rahat!

Leah îşi feri privirea, dar am apucat-o de bărbie, fortând-o să se uite la mine. Am sărutat-o încet.

- Ei bine, o să iii micul meu dejun in fiecare zi. Şi, data viitoare când o s-o fac, tu o să te uiti la mine. Ea încuviinţă

din cap, cu obrajii strălucind. Haide, scoală-te şi mergi să înveţi ceva bun si folositor, înainte să te întorci acasă si să

te învăţ eu toate chestiile rele pe care le ştiu. Am ciupit-o de fund când se ridică, şi mă plesni râzând, mergând spre dus.

Mi-am stăpânit impulsul de a mă duce după ea, căci în ritmul ăsta risca să nu mai apuce să ajungă nici măcar la ultima oră. Aveam senzaţia nefamiliară de plenitudine în piept şi m-am sculat să fac cafea. Când ieşi de la baie, deja îmbrăcată şi cu părul strâns in coadă de cal, i-am dat o cană de cafea, pe care a băut-o dintr-o înghiţitură, şi un sendvis cu avocado.

- Nu vrei să te duc eu?
- Nu. îmi place să merg cu bicicleta.
- Stai, prânzul tău. I-am dat un măr. Nu uiţi

ceva?

- Rucsacul! strigă ea.
- Si un sărut, la dracu! Vino-ncoace!

Ea roşi din nou. Am apucat-o de ceafă, să-i dau un sărut lung şi lent, înainte s-o las să plece şi să ies pe verandă să-i spun la revedere. M-am uitat după ea cum pedala pe bicicletă, cu coada de cal legănându-se în soarele dimineţii. Am inhalat cu putere, calm şi neliniştit în acelaşi timp, dacă asta e posibil. Pentru că eram fericit, chiar al naibii de fericit, dar nu puteam ignora faptul că păşeam pe nisipuri mişcătoare, dar, chiar şi aşa, nu mă puteam opri să nu merg înainte...

Mi-am aprins o ţigară şi am mai făcut o cafea.

După o dimineaţă leneşă plină de gânduri încâlcite, Leah se întoarse, şi, când urcă scările verandei cu un zâmbet pe buze, am simţiţi că totul era la locul lui din nou. îndoielile şi greşelile dispărură cu primul sărut, şi eram chiar acolo, în prezent, cu ea.

Când se lăsă noaptea, după cină, m-am întins în hamac, şi ea veni să mi se alăture, cuibărindu-se lângă mine în vreme ce ne legănam uşor. Nu eram nimic altceva decât muzica venind încet din living, stelele sclipitoare şi mirosul mării născut de briză.

- Ştii că trebuie să vorbim, da?
- Nu trebuie, am spus eu.
- Vreau să ştiu ce te îngrijorează cel mai mult. Se uită la mine, întinse mâna şi îmi netezi spaţiul dintre sprâncene. Vezi? Nu-mi place asta. Eşti atât de încordat.

Mi-am băgat mâna sub rochia ei şi am strâns-o de fesa dreaptă înainte s-o sărut.

- Ştiu eu un mod de a scăpa de încordare.
- Axei, te rog! Fără glume acum.

Fata îi deveni tristă, si am vrut să mor. Pentru că nu mă

gândisem niciodată că aş putea să ajung atât de dependent de altcineva, atât de repede. Pentru că nu eram obişnuit cu astfel de simţăminte sau cu gesturi prosteşti care să-mi topească inima. Pentru că fusesem convins că nu-mi plăceau aiurelile romantice, dar chiar atunci aş fi putut scrie un cântec de dragoste despre ea. Ultima fată din lume pentru care credeam că aveam să îmi pierd capul. Cea pe care o cunoşteam de-o viată. Cea care fusese mereu acolo,

invizibilă, chiar în fata ochilor mei.

Mi-am frecat bărbia si am oftat.

- Bine, hai să vorbim!
- Ce-o să facem?
- N-am nici o nenorocită de idee.
- Tu... trebuie să te ii gândit la ceva.
- Stai aşa. îmi trebuie o ţigară.

Am mers în bucătărie să iau pachetul. Când m-am întors, Leah stătea în hamac, legănându-se uşor şi uitându- se la mine. Mi-am aprins ţigara şi am tras cu sete un fum înainte să găsesc cuvintele potrivite, dacă chiar ar exista.

- Cred că ar trebui să avem răbdare. Stii, să vedem cum

merge totul. Şi, după aia, nu ştiu, n-am un plan, nu-i ca şi cum mă aşteptam la asta. îl concep pe măsură ce merg înainte şi încerc să nu mă gândesc prea mult, ca să nu înnebunesc.

- Bine. N-o să ne gândim la asta.

Ea rosti cuvintele încruntându-se.

- Hai, nu face figura asta! Mi-am stins ţigara şi am mers spre ea. M-am aşezat între picioarele ei şi i-am desenat o inimă cu degetele pe faţă, înainte s-o ciupesc de obraji. A funcţionat: începu să râdă. Leah, ştii cât de aiurea e toată situaţia asta pentru mine, da? Mă face să mă simt vinovat.

Rău. Nu-i o situatie normală. E dificil.

- îmi pare rău! şopti ea şi îşi puse capul pe pieptul meu.

Am rămas asa o vreme, sărutându-ne încet. Nu stiu cum de n-am observat mai înainte cât de magic putea fi un sărut. Cât de intim. Ceva atât de mic, de drăguţ. Cu ea tot ce voiam să fac era să închid ochii si să simt fiecare atingere şi fiecare respiraţie.

LEAH

înainte de asta, credeam că dragostea era ca un chibrit ce se aprinde si apoi pâlpâie şi se stinge. Dar nu. Dragostea e acea serie de mici sclipiri înainte de izbucnirea focului de artificii. Era obrazul lui lipit de bărbia mea când mă trezeam, când soarele încă nu răsărise. Era acel sentiment pe care-l aveam in stomac când îl atingeam. Era mişcările lui lente când făceam dragoste şi vocea lui profundă şoptindu-mi numele. Era gustul mării pe pielea lui. Era dorinţa mea să opresc în loc fiecare clipă pe care o petreceam împreună. Era privirea lui intensă, veselă.

Dragostea era să simţi totul într-un singur sărut.

LEAH

Blair izbucni în râs când i-am spus ultimele noutăţi. Stăteam întinse pe pat în camera ei, uitându-ne la stelele fluorescente de pe tavan ce luceau în întuneric.

I-am dat un ghiont.

- De ce râzi?

- Nu stiu. De tine, de situatie.

- Foarte nostim. M-am întors, am luat un ursuleţ de pluş şi m-am ghemuit lângă el. Mi-e teamă, Blair.

- Să nu-ţi fie! Ar trebui să te bucuri de clipa

asta. E tot ce ţi-ai dorit, nu-i aşa? Şi acum, ai. Băiatul pe veci inaccesibil, cel despre care spuneai tot timpul că nu te băga în seamă.

- Credeam că asa va fi mereu.

- Viaţa e imprevizibilă în felul ăsta.

- Corect. Dar... Mi-am dat o şuviţă de păr după ureche şi m-am gândit la ce voiam să spun. Eram extrem de agitată. E prea bine ca să fie adevărat. Şi prea complicat. Nimeni nu ştie, doar tu. Nu-mi place asta, să trebuiască să ne ascundem, dar înţeleg... înţeleg că s-ar putea să fie o problemă. Nici nu-mi pot imagina cum ar reacţiona fratele meu dacă ar afla.

- Eşti adult, Leah.

- Cred că da.

- Dă-o naibii! Poate că are dreptate să aştepte şi să vadă cum evoluează treburile înainte să implice familiile voastre. Nu te gândi prea mult, o să-ţi dai seama când o să vină momentul.

Se auzi soneria, şi Blair se ridică să răspundă. După câteva minute, reveni în cameră cu Kevin. Am zâmbit şi l- am salutat.

- E seara fetelor? Am pierdut nişte bârfe bune?

Se aşează pe scaunul de la biroul ei.

- Dacă ţi-am spune, ar trebui să te omorâm. Blair îl sărută înainte să se aşeze turceşte pe pat lângă mine.

Am râs, mulţumită să îi văd atât de fericiţi împreună. Şi pentru că părea ca oricare altă după-masă de pe vremuri.

Mi-am luat rămas-bun după un timp şi am plecat acasă. M-am oprit la cafeneaua familiei Nguyen şi l-am salutat pe Justin din uşă. El fu mirat să mă vadă.

- Măi, măi, ia uite cine-i aici!
- Eram doar în trecere.
- Cine e? Georgia apăru din bucătărie şi zâmbi când mă văzu. îşi şterse de şorţ mâinile acoperite de făină şi mă îmbrăţişa atât de tare, încât îmi scoase aerul din plămâni. Eşti drăguţă, scumpo.
- Vrei ceva? întrebă Justin.
- Nu pentru aici, dar mă gândeam să iau o bucată de cheesecake pentru acasă.
- Sigur, ţi-o pun acum la pachet.

Georgia îşi trecu degetele prin părul meu şi mă frecă pe obraz ca şi cum aveam o pată.

- E ceva în neregulă? am întrebat, îngrijorată.
- Nu, doar o zgârietură.

Am îmbrăţişat-o fără de veste, prinzând-o nepregătită. Şi pe ea, şi pe mine. Fusese un impuls. Nu ştiu dacă era din cauza felului în care îşi făcuse mereu griji pentru mine, pentru noi toţi. Chiar dacă uneori greşea procedând astfel, îmi plăceau căldura şi familiaritatea acelea. Când i-am dat drumul, am văzut că avea lacrimi în ochi si

încerca să le şteargă.

- îmi pare rău, eu doar... nu ştiu...
- Nu spune că-ţi pare rău, dragă. Ştii ceva? Chiar aveam nevoie de o îmbrăţişare. în special una de la tine, atât de dulce cum eşti tu mereu. Hai, mai dă-mi una!

Mă lăsă s-o îmbrăţişez din nou si închise ochii, mulţumită. Ne-am despărţit când intră un client.

- Hai, vino cu mine la bucătărie!

Am stat acolo pentru o vreme cu mama lui Axei, doar ţinându-i de urât, deşi n-am vorbit prea mult. Mă făcu să- mi amintesc de după-amiezile pe care obişnuiam să mi le petrec cu ea şi cu mama în bucătărie acasă, stând pe un scaun, în vreme ce ele găteau, şi ascultându-le vorbind despre treburile lor, viaţa de zi cu zi, prostiile pe care le făceau câteodată bărbaţii lor şi planurile de weekend. îmi plăcea că mă lăsau să ascult conversaţiile lor de adult, pentru că era ca şi cum se deschidea o fereastră spre o lume diferită de cea pe care eu şi cu Blair o împărtăşeam la şcoală.

AXEL

Am ştiut după sunetul uşii că Leah ajunsese acasă, dar nu m-am mişcat. Am rămas acolo pe verandă, cu coatele pe balustradă, o ţigară în gură, uitându-mă la rotocoalele de fum înainte că vântul să le împrăştie.

Apoi i-am simţit braţele ce mă cuprindeau de la spate. Am închis ochii. Mă simţeam ca dracu în zilele alea când ea pleca de acasă şi povara vinovăţiei mă copleşea. Dar eram fericit din nou când ea revenea si mă saluta cu unul dintre acele zâmbete uriaşe ce îi acopereau întreaga faţă.

- Cum a fost după-amiaza ta? am întrebat.

- Bine, am stat cu Blair şi cu Kevin pentru o vreme. După aia, m-am dus la cafenea şi ţi-am luat o felie de cheesecake, spuse ea stând lângă mine şi sărutându-mă. Prăjitura ta preferată.

Am tras-o la mine, devorând-o până când am rămas fără aer. I-am mângâiat încet limba cu a mea, ca şi cum ar fi fost primul nostru sărut, deoarece cu Leah totul era aşa, de parcă fiecare

CAPITOLUL 84

sărut de care avusesem parte vreodată era doar o repetiţie pentru clipa sosirii ei. Nu voiam să mă gândesc de ce, sau când, sau cum, pentru că îmi era teamă de ce aş putea descoperi, că poate dintotdeauna simţisem ceva pentru ea. Nu dragoste. Nu dorinţă. Ci o legătură, ca şi cum acel halo din picturile ei ce mă atrăgea era un fir invizibil ce cumva mă legase de ea.

- Ce s-a întâmplat?

Se uită la mine cu îngrijorare când ne-am separat.

- Nimic. Mi-a fost dor de tine!
- Si mie.

- Hai să pregătim cina!

Am încetat să mă gândesc la orice altceva în afară de prezenţa ei aici, gropiţele de pe faţă când zâmbea, degetul pe care-l ducea la gură când gusta sosul, ceea ce mă făcu să am pe loc erecţie, lucirea din ochii ei de fiecare dată când se uita la mine.

Am mâncat relaxaţi pe verandă, şi ea spălă vasele în vreme ce eu am încălzit apa pentru ceai. M-am aşezat pe perne, şi Leah se culcuşi între picioarele mele, cu spatele pe abdomenul meu. Am aprins o ţigară şi mi-am ţinut mâna la distanţă, ca fumul să n-o deranjeze. Muzica se auzea dinspre living. Era perfect, şi am avut sentimentul că nu era prima noapte în care eram atât de apropiaţi, că fuseseră multe altele, dar cu diferite forme, culori şi texturi. Am simţit că era firesc s-o iau de talie şi s-o trag spre mine. Ea inspiră adânc, calm.

- îţi pot auzi inima de aici, spuse ea.
- Cum sună?

Am tras un fum.

- Nu ştiu. Tu. Lucruri. Mi-aş dori s-o pot picta.
- Să pictezi un sunet..., am şoptit. Succes cu asta!

Leah râse încet, si am tăcut din nou. N-aveam nevoie să vorbesc atunci când o aveam aproape. Am închis ochii în vreme ce se auzea *Pepperland.* Mă gândeam că noaptea asta era la fel cu cele pe care le petrecusem singur pe verandă de-a lungul anilor, doar mai mult... mai mult, punct.

- Ce-ţi place la mine?

-Tot.

Am zâmbit, pentru că nu-mi amintesc să mă fi întrebat cineva vreodată ceva atât de copilăresc. Dar îmi plăcea.

- Hai, nu fi timid!
- Fundul tău, sânii si...

Mă ciupi de braţ, mormăind, apoi am rostit pe buzele ei:

- îmi place sunetul râsului tău. Mi-au plăcut contradicţiile tale. Cât de intensă eşti, aproape copleşitoare. îmi place felul în care te simt şi încerc să ghicesc ce ai de gând să spui, chiar dacă greşesc întotdeauna. îmi place casa asta când eşti tu în ea...

Ea îmi astupă gura cu un sărut. I-am desfăcut picioarele, am aşezat-o călare peste mine şi mi-am vârât limba în gura ei. Leah îşi afundă degetele în părul meu în vreme ce ne frecam unul de altul, îmbrăcaţi. Mă trecu un val de căldură, şi nu puteam să mă gândesc decât să fiu în ea, ca şi cum acolo era locul meu pentru vecie.

- Mă omori, am gâfâit.
- Tu mă omori. Ai făcut-o de ani.

Eram orbit. Tot ce puteam percepe era cât de bine mirosea, cât de catifelată îi era pielea, cât de dulce îmi şoptea numele vocea ei. Am apucat-o de haine şi am tras jos pantalonii de bumbac şi chiloţii înainte să fac la fel cu ai mei şi am intrat în ea. Fără prezervativ. Mi-am ţinut

răsuflarea si am strâns din dinţi, încercând să nu mă mise.

Am gemut când ea o făcu, dansând peste mine, afundându-şi unghiile în spatele meu.

- Stai... la naiba... stai...

Dar părea că nu mă aude, şi am pierdut orice fărâmă de raţiune când privi în ochii mei în vreme ce mă călărea pe veranda aia unde începusem să mă îndrăgostesc de ea. Am ţinut-o de şolduri, ascultându-i respiraţia, vrând să rup de pe ea restul hainelor, să-i mângâi fiecare părticică din trup.

îmi pierdusem răsuflarea chiar când i-am văzut orgasmul sub stele. Atât de puternică peste mine, atât de dedicată acelei clipe, fără să se gândească la nimic altceva. Mi-am încleştat dinţii când mă izbi un val de plăcere şi m- am retras pentru a termina în mâini, cu un geamăt.

Ea mă îmbrăţişă. Am încercat să-mi recapăt suflul.

- Leah, asta nu-i... Niciodată..., am reuşit să îngaim.

- Mi-am luat măsuri de precauţie, spuse ea tremurând.

- Ar fi trebuit să-mi spui.

- Eu... n-am putut să mă gândesc la nimic altceva.

M-am calmat şi am sărutat-o pe obraz.

- Trebuie să facem duş, am spus, ridicând-o.

Mi-am scos hainele murdare în vreme ce înaintam prin living şi am dezbrăcat-o şi pe ea după ce am pus dopul la cadă şi am dat drumul la apă caldă. M-am uitat la ea din fiecare unghi, observând fiecare contur, fiecare rotunjime, fiecare urmă pe pielea ei. Leah roşi.

- Ce faci?

- Nimic. Hai, intră în cadă!

„Te memorez ca să te desenez“, mi-am spus în sinea mea, dar mi-am scos gândul ăla din minte, pentru că n-aş face niciodată asta, n-aş picta-o niciodată, n-aveam cum s- o prind.

Am stat în spatele ei, îmbrăţişând-o, şi am oprit apa când ajunse aproape de margine. Eram acolo, încă se auzea muzica în living, şi mi-am sprijinit bărbia de umărul ei şi am închis ochii.

începu să cânte *Yellow Submarine.* Ea se mişcă.

- îţi aminteşti de noaptea în care m-ai întrebat dacă am auzit un cântec în minte când mi-am întâlnit sufletul- pereche şi eu am spus că da?

Am încuviinţat din cap pe obrazul ei.

- Era cu tine. Si ăsta era cântecul. Cu ani în urmă.

Notele se roteau în jurul nostru.

- Povesteşte-mi! am şoptit eu.

- Abia împlinisem 16 ani. Tu n-ai venit la ziua mea de naştere pentru că fuseseşi în Melbourne cu nişte prieteni, şi mi-ai dat un stilou cu peniţă. Ai spus că

era ca să pot continua să creez magie.

- îmi amintesc de asta.

Am sărutat-o pe tâmplă.

- Am început să aud cântecul ăsta în minte chiar atunci. Şi am simţit... am simţit impulsul de a-ţi spune ceva important, dar n-am putut. Mi se pusese un nod în gât.

- Scumpo...

Am îmbrăţişat-o si mai tare.

- Tot ce ai auzit tu a fost „Cu toţii trăim într-un submarin galben“, dar pentru mine va fi întotdeauna prima dată când am spus *te iubesc* uitându-mă în ochii tăi, chiar dacă am folosit alte cuvinte.

Mi-a stat inima în loc. Şi mi-am dat seama că noi eram un puzzle ce fusese pus cap la cap odată cu trecerea anilor.

Diferenţa era că Leah avusese întotdeauna toate piesele, iar mie îmi trebuiseră ani să le găsesc.

CAPITOLUL 85

LEAH

Îl iubisem dintotdeauna. Dar îl iubeam de la distanţă, uitându-mă la el urcat pe un piedestal, neputând să-l ating. Lucrurile pe care nu le putem atinge sau pe care nu le putem avea dobândesc întotdeauna un plus de valoare, ca acele picturi cărora nimeni nu le acordă atenţie până când se află că sunt realizate de un pictor celebru şi că valorează o avere. Ani la rând, îl idealizasem pe Axei, ştiam asta. Că mă vrăjise. Că adoram pământul pe care călca. Că aprobarea lui de fiecare dată când apucam o pensulă însemna totul pentru mine.

Se terminase cu asta. Acum, îl aveam în faţă, şi, într-un fel ciudat, doar acum era în carne şi oase pentru mine. Real. Atât de real. Cu defectele, umbrele, toată măreţia lui,
de o mie de ori mai bun si de o mie de ori mai interesant
decât Axei cel perfect care trăise în mintea mea.

Şi iubirea pentru el adăugase noi dimensiuni.

Mai multe umbre. Mai multe culori. Mai mult din tot.

AXEL

Poate, dacă sentimentele pe care Leah le stârnise în mine ar fi fost călduţe, aş ii putut să le evit, punând capăt la tot înainte de a se ii întâmplat, ridicând o barieră. Dar nu, erau ca un uragan ce mătură şi întoarce totul pe dos în cale. Precum ceva ce dormise multă vreme şi brusc se trezise. Ca mărul despre care se spune că nu trebuie să-l guşti, dar e atât de lucios, tentant şi perfect. Precum ceva neaşteptat.

Aş putea spune că a fost o întâmplare. Că Leah a ajuns la mine acasă. Că m-am străduit s-o dezbrac strat după strat. Că m-am îndrăgostit de ea după ce am aflat ce am aflat, când tot ce a mai rămas a fost

CAPITOLUL 86

pielea ei sub degetele mele...

As putea spune asta...

Dar as minţi.

LEAH

Am luat doi de nouă si un zece la ultimele mele trei examene, şi eram emoţionată când am ajuns acasă. Axei mă îmbrăţişă şi spuse că trebuie să sărbătorim. Era vineri, o zi de primăvară caldă. Mi-am pus o rochie lejeră şi sandale. Am mers la Nimbim, o suburbie la vest de Byron Bay, un refugiu al artiştilor şi al ecologiştilor, cel mai altfel oraş din Australia, unde se adunau toţi hipioţii.

Am mers pe străzi şi ne-am uitat la faţadele colorate acoperite de desene. Mergeam de câteva minute, când degetele lui Axei începură să le frece pe ale mele, şi în curând ne ţineam de mână. Văzându-i expresia, am înţeles: se hotărâse să mă ducă să mâncăm undeva unde să nu trebuiască să ne facem vreo grijă. Şi îmi plăcea sentimentul de a putea merge mână în mână cu el, ca un cuplu obişnuit, ceea ce şi voiam să fim. Am deschis gura să-i spun, dar el ghici.

- încă nu, Leah.
- Bine.

Soarele de amiază ne însoţi când ne-am aşezat la o terasă, să mâncăm de prânz. Eram relaxaţi şi am petrecut drumul înapoi cu maşina discutând tot felul de prostii. Axei îmi zise că era imposibil să-ţi atingi nasul cu vârful limbii. M-am străduit s-o fac.

- Las-o baltă!

îşi dădu ochii peste cap.

- Asta vine de la un tip care încearcă mereu să găsească o logică în tot sau o oarecare dovadă a

CAPITOLUL 87

contrariului. Verificăm doar, am glumit eu.

- Eu nu fac asta, spuse el, apărându-se.
- Bineînţeles că o faci. Nu poţi suporta să nu înţelegi ceva.
- Cum ar fi?
- Scarabeii lui tata, de exemplu.
- Au, cumva, vreun sens?

Nu eram obişnuită să vorbesc despre el, despre ei, fără să mă forţeze cineva s-o fac. Fără ca Axei să facă asta anume. Mă întristă să-mi dau seama că îmi era dor de părinţii mei şi nici măcar nu-mi permiteam să mi-i amintesc, să-i ţin aproape şi să-i port cu mine.

- Au sens, am spus. A făcut-o pentru mama. Ea iubea scarabeii, pentru că avea o amuletă cu unul, pe care i-o dăduse bunicul când era mică. în vechiul Egipt, erau consideraţi un simbol al protecţiei, al înţelepciunii şi al renaşterii. Când s-a îndrăgostit de tata, înainte ca ei să înceapă să iasă împreună, spunea că obişnuia să petreacă zilele culegând margarete din grădina casei şi să smulgă petalele spunând: „Mă iubeşte, mă iubeşte...“
- Nu ar trebui să fie „mă iubeşte, nu mă iubeşte“?
- Exact, dar nu voia să-şi imagineze o altă posibilitate, aşa că a schimbat regulile, şi gata. Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc atunci când m-am gândit la mama. I-a spus la a treia întâlnire. Aşa că, pentru el, scarabeul era al ei, norocul, plin de *te iubesc.*

Axei începu să râdă.

- Doamne, al naibii Douglas, încă îmi amintesc ziua aia în care l-am întrebat, şi el mi-a spus că ar trebui să continui să mă gândesc la asta. Aş fi putut petrece toată viaţa încercând să înţeleg şi n-aş fi ajuns la nici un rezultat. Ştii ceva? îi plăcea asta, să râdă de mine.

Am tăcut vreme de câteva minute.

- E minunat, am spus.

- El pictând lucruri pe care doar ei doi să le înţeleagă. Restul oamenilor vedeau scarabeii ăia spintecaţi pe mijloc şi îşi închipuiau că-i doar o ciudăţenie. Dar pentru el era dragoste, unul dintre multele feluri în care o aborda.

Axei oftă, şi expresia i se întunecă, dar nu l-am întrebat la ce se gândea, pentru că ştiam că nu avea să îmi spună. Ajunşi înapoi în Byron Bay, făcu un ocol.

- Unde mergem?

- Vreau să-ti arăt ceva.

Se opri în faţa unei galerii de artă contemporană. Erau câteva în oraş, dar asta era cea mai mică şi era specială, poate datorită faţadei rustice sau farmecului ei. El părea agitat.

- Nu ţi-am spus niciodată până acum, pentru că... nu voiam să te sperii sau să baţi în retragere, dar, cândva, i-am promis lui Douglas ceva. I-am spus tatălui tău că nu ştiu cum, dar o să... te fac să-ţi expui lucrările într-o galerie.

- De ce ai face asta?

- Pentru că nu am reuşit să-mi ţin o altă promisiune.

- Care? Nu trebuie să mă minţi.

- Că o s-o fac. Să-ti arăt lucrările mele aici. Pentru că

ăsta era visul meu, dar cu atât de mult timp în urmă, încât nici măcar nu-mi amintesc sentimentul de a dori un astfel de lucru. Când ţi-am spus că trebuia să discut cu cineva despre ele, ţie ţi-am părut a vorbi serios. Nu doar pentru că îmi e dor de ei, Leah, ci şi pentru că tatăl tău... dacă-l scot din istoria vieţii mele, n-o să mă cunoşti în întregime, înţelegi? îi datorez mult pentru ceea ce sunt,

Mi-am reţinut lacrimile, şi degetele lui alunecară încet pe obrazul meu, dar el se retrase când observă

ceva afară
din maşină. M-am întors. Tot ce am văzut era o fată tunsă
scurt care îşi întoarse capul când dădu cu ochii de mine.

- Ce e, Axei?
- Nimic. Nu-i nimic.
- O stii?
- E o prietenă.

Porni motorul, şi am plecat acasă. M-am uitat în oglinda retrovizoare la uşa galeriei de artă pe care o lăsam în urmă şi n-am mai vorbit despre asta pe tot parcursul zilei. Am pregătit cina împreună. Am pus un disc. Am făcut dragoste în patul lui şi ne-am îmbrăţişat după aceea în liniştea nopţii.

Nu puteam adormi. îmi ardeau vârfurile degetelor de la picioare, şi cunoşteam bine senzaţia aia, foarte bine, dar era ora 3.00 dimineaţa, nu voiam să-l trezesc. M-am sculat când n-am mai putut suporta. Am mers desculţă pe vârfuri prin living, lăsând întredeschisă uşa dormitorului. Am aprins lampa de pe masă ce dădea o slabă lumină portocalie şi m-am dus după materialele de pictură. Am întins o foaie de hârtie pe podea şi am îngenuncheat pe lemnul cald. Am tras adânc aer în piept, simţind solitudinea clipei, păstrând-o intactă înainte de a deschide cutia de vopsele şi a-mi plimba degetele peste tuburi, mângâindu-le, amintindu-mi de ele...

Am luat un galben. Apoi, un roşu carmin.

După aceea, un albastru petrol, un mov, un purpuriu, un roz somon, un maro ciocolatiu, turcoaz, chihlimbariu- închis, caisă, verde mentă...

Le-am amestecat pe toate. Le-am simţit pe toate. M-am regăsit în toate.

AXEL

Douglas apăru acasă la mine cu o pungă de

mâncare gata preparată şi două beri în mâini. Nu zise un cuvinţel înainte de a merge în bucătărie şi a scoate totul. Eram puţin supărat uitându-mă la el, Nu pe el. Poate pe mine. Nu ştiu. Am pus după ureche ţigara pe care tocmai voiam să mi-o aprind când apăruse el.

- O zi proastă, nu? O mulţime din astea în ultima vreme.
- Nu mai spune! am şuierat eu. De ce ai venit?
- Ce mai gazdă eşti şi tu...
- Nu e din cauza ta, doar că... nu-ţi face griji de asta.

Am deschis o bere şi am luat o înghiţitură. Douglas se
uită în jur la dezordinea din casă. Nu mai făcusem ordine de zile întregi. Podeaua era plină de picturi neterminate, schiţe, pete de vopsea pe care nu mă ostenisem să le curăţ.

Tot ce simţeam era frustrare.

- Pur şi simplu, nu pot să fac asta. Nu pot.
- Nu-i adevărat, Axei. Haide, uită-te la mine!
- Ai dreptate, e mai rău. Nu vreau s-o fac.

îsi răsuci berea în mână uitându-se la mine. Am văzut dezamăgirea din ochii lui. A trebuit să mă abţin să nu mă plâng ca un nenorocit de băiat în faţa lui despre tot ce mi-
as fi dorit să fiu si n-am reuşit niciodată.

- Dacă-mi spui, o să înţeleg.

M-am ridicat şi mi-am trecut mâna prin păr.

- E tot. Casa asta, locul ăsta. Ce mi-am închipuit că ar putea fi, dar nu-i. Mă sufoc. E ca şi cum aş avea un laţ de gât, la naiba, toată ziua. Mergeam de colo colo, călcând

peste picturi, dar nu-mi păsa. Nici măcar nu ştiu de ce am vrut să fac asta. Să pictez. Am uitat. Cum să poţi uita ceva ce se presupune că era visul tău, Douglas?

- Spune-mi un singur lucru: ce intervine între tine şi pânzele tale?

- Eu, la dracu! Eu. Nu simt nimic. Nu am nimic de reprezentat, nimic ce să vreau să păstrez. Nu vreau să fac doar de dragul de a face. Dacă aşa o să fie, aş prefera să nu mă mai ating niciodată de o afurisită de pensulă. Şi, cu cât încerc mai mult să găsesc ceva ce e destul de important pentru mine încât să mă dăruiesc cu totul, cu atât e mai rău, cu atât mai frustrat devin. Nu pot. Am încercat luni întregi şi... nu pot. Se presupune că pentru asta am studiat, si ti-am promis că o s-o fac si o să-ti arăt lucrările mele
într-o galerie, dar...

Mi-am dus o mână la piept, şi Douglas se ridică şi mă îmbrătisă. L-am tinut strâns, aveam nevoie de asta, aveam
nevoie să ştiu că, chiar dacă nu făceam asta, chiar dacă nu puteam marca acel obiectiv de pe listă ca fiind îndeplinit, el tot avea să fie acolo cu mine, pentru că pictura era unul dintre lucrurile cele mai puternice care ne apropiaseră încă de când eram copil, şi îmi era teamă că, dacă renunţam, el avea să se îndepărteze de mine sau ceva avea să se schimbe.

- Ajunge, băiete! Ajunge. Mă bătu pe spate. Nu mai trebuie s-o faci, mă auzi? Nimeni nu te forţează. Ai pornit un război, şi te lupţi doar cu tine însuţi şi n-o să câştigi niciodată. Dă-o dracului de pictură! La naiba cu tot, mă auzi? Primul lucru e să fii fericit, să te simţi relaxat când te
trezeşti în fiecare dimineaţă.

Voiam să plâng de uşurare.

Am tras adânc aer în piept, am respirat, am respirat, am respirat...

Douglas mă strânse de umăr, şi dezamăgirea de pe faţa lui se transformă în mândrie. Nu ştiam de ce, dar nici n-

am întrebat, pentru că doar să văd era de ajuns. Făcu să dispară încordarea, luând mâncarea şi cele două cutii cu tăieţei pe verandă. Am mâncat în linişte, fiecare pierdut în propriile gânduri. Eram pe cale să mă duc să fac ceai, când el mă opri cu un zâmbet.

- Stai, am ceva mai bun.

- Nu se poate. Am început să râd când el scoase o pungă şi o scutură în faţa mea. Arată bine. Dă-mi-o!

Râse în hohote acolo în noapte când i-am luat iarba şi am mers după hârtie de ţigară. După o jumătate de oră, amândoi eram drogaţi şi stăteam pe treptele verandei cu o sticlă de rom, cu picioarele în iarba ce creştea pe nisip. Trase o dată si tusi.

- Sunt prea bătrân pentru asta.

- N-o să fii niciodată prea bătrân pentru nimic, Douglas. Un gând poate îmbătrâni? Nu cred. Poţi fi întotdeauna ce vrei să fii.

- Ia nu face tu filosofii cu mine la ora asta, băiete!

I-am luat ţigara din mână. El se uită strâmb la mine când am suflat fumul şi am observat inelele de fum dispărând în întuneric.

- Aşa că, s-o ia dracu de pictură.

- Dracu s-o ia de pictură! am repetat euforic.

- Asta mi-a plăcut întotdeauna la tine, felul în care înşfaci viaţa şi o modelezi după bunul tău plac. îmi aduci aminte de mine. Ştii, câteodată, există doar două opţiuni: în sus sau în jos, te mişti înainte sau te mişti înapoi, apuci

sau renunţi, închis sau deschis... Nuanţele de cenuşiu sunt

în regulă, dar nu sunt totul. Câteodată, trebuie să mergi până la capăt, să-ţi asumi riscuri. Ca în dragoste.

- S-o ia dracu de dragoste! am mormăit eu.

- Nu cred asta din partea ta. Să ştii, tu eşti o pradă uşoară. Spune-mi că ştii asta, Axei. Trebuie să te păzeşti.

M-am uitat la el cu coada ochiului si am ridicat dintr-o sprânceană.

- Ai fumat prea mult.

- Nu, vorbesc despre tine, cum eşti tu. Crede-mă, ştiu ce spun. Duse o mână la piept, arătând vesel. Axei, pictezi sau nu, şi într-o zi o să iubeşti sau nu, pentru că n-o să ştii cum să faci lucrurile altfel.

M-am întins pe spate şi m-am uitat la stele.

- Păi, se pare că dragostea nu se prea grăbeşte...

- Există lucruri pentru care merită să aştepţi.

- Cum ai ştiut că Rose era aleasa?

- Cum să nu fi ştiut? Se încruntă, descumpănit. La dracu, o singură privire spre ea, şi lumea s-a oprit locului chiar când am auzit notele de la *I Will* în minte. N-am avut nici un dubiu.

- Eşti un norocos, am şoptit, şi apoi îmi veniră în minte două idei deodată. Poate că era o coincidentă că ea îmi

apăruse în minte în vreme ce vorbeam despre dragoste. Sau poate că nu. Nu aveam să ştiu niciodată. în ce priveşte promisiunea pe care ţi-am făcut-o, pentru că tocmai ce am urlat s-o ia dracu de pictură...

- Nu-mi datorezi nici o explicaţie, Axei.

- Nu-i o explicaţie, e o revelaţie. M-am aşezat jos repede, puţin ameţit. Ea o s-o facă. Leah. Fata

ta. Are sens, nu-i aşa? Acum, înţeleg, era limpede de la început. Ai văzut ce face? O să umple galeriile. Şi cred... cred că-i destinul ei, nu al meu. Asta-i tot, la naiba.

- E chiar bună, da. E specială.

- Ştii ce, cred că o să mă ţin de promisiune. O să am o expoziţie într-o zi, toată chestia e că o s-o fac cu ea. O să fiu organizatorul. E acelaşi lucru, corect?

Douglas râse, şi am râs şi eu.

Aproape de ivirea zorilor, am decis să intru în casă şi să- mi caut telefonul pe birou, pentru că, dacă nu greşeam, îl lăsasem acolo cu o zi sau două în urmă. L-am găsit şi am sunat-o pe Rose. I-am spus să nu-şi facă griji, că soţul ei avea să doarmă la mine acasă. Dar, douăzeci de minute mai târziu, ea îşi făcu apariţia.

- Nu pot să cred, spuse ea când am deschis uşa şi îl văzu pe Douglas pe canapea.

- E vina mea, pe cuvânt. Am lăsat-o să intre. Cafea?

- Da, ori asta, ori îl scot afară de urechi.

- Ţi-am mai spus, pierde noţiunea timpului, nu-şi dă seama de asta.

- Axei, ne cunoaştem unul pe altul. Fă-mi cafeaua aia!

Mi-am înăbuşit un zâmbet si i-am turnat o cană. Avea
nişte jeansi lăbărţaţi, si câteva fire de păr blond ieşiseră din
coada de cal zbârlită.

- Scuze că te-am sunat la ora asta.

- Nu contează, trebuia să-mi spui. Ce tot făceaţi voi? încercaţi să salvaţi lumea, ca întotdeauna?

- încercam să mă salvez pe mine, dacă poţi crede, am mărturisit eu.

- Nu fi prostuţ! Eşti perfect aşa cum eşti, Axei Nguyen. Se înmuie şi mă ciupi de obraz. într-o zi, o

să-ţi dai seama, si atunci o să-ti accepţi toate defectele si o să te deschizi si în faţa altcuiva care o să ţi le accepte.

- Sună tare bine, am spus ironic.

- O să fie. Se uită la mine cu ochi strălucitori, apoi mi- am ferit privirea, stânjenit, pentru că simţeam că ştia despre mine ceva de care încă nu-mi dădeam seama, şi era o senzaţie ciudată si enervantă.

- Ar trebui să-l trezim.

Rose încuviinţă din cap, şi amândoi am reuşit să-l urcăm pe Douglas în maşină, pe locul pasagerului. Ea mă sărută pe obraz.

Mai târziu, am început să adun toate picturile, desenele şi accesoriile de pictură împrăştiate peste tot pe podeaua livingului. Când am terminat, le-am dus pe toate în dormitor şi am căutat o scară. Am pus lucrurile pe dulapul de lemn, fără să-mi fac griji de praful pe care l-ar aduna. Era uşurare. Fericire. Pace.

Am mers din nou pe verandă, simţindu-mă mai uşor, fără acea povară în spate. Am aprins o ţigară şi am luat o înghiţitură din sticla de rom. Am hotărât ca de a doua zi să încep să fac ceea ce îmi plăcea cel mai mult pe lume: să mă pierd în valuri. Ştiam că de acum încolo aveam să încerc să fiu fericit, că aveam să iau tot ce voiam de la viaţă, lucrurile care mă împlinesc, şi aveam să las deoparte restul fără să mă simt vinovat din cauza asta.

Şi aşa am început o nouă etapă.

CAPITOLUL 89

LEAH

încă pictam când primele raze de soare apărură la orizont. Era cât pe ce să mă prăbuşesc de oboseală, dar nu mă puteam opri: de fiecare dată când terminam o linie, trebuia să încep următoarea, de fiecare dată când adăugam
0 altă nuanţă, trebuia să mai amestec...

M-am întors când am auzit un zgomot în spatele meu.

Axei era acolo, cu părul ciufulit, atât de chipeş, că mi se tăie răsuflarea când i-am văzut ochii concentraţi asupra bucăţii de hârtie de pe podeaua livingului. N-aş fi putut să-
1 descifrez expresia nici într-un milion de ani: era plină şi, în acelaşi timp, dezolant de goală.

- Axei.

M-am ridicat încet.

- Să nu spui un cuvânt, şopti el şi din doi paşi mari fu lângă mine.

Mă apucă de obraji şi mă sărută. Un sărut lent, blând, etern. Mă trase la pieptul lui în vreme ce contempla desenul: explozia de culori, liniile delicate, dar ferme, întregul.

Era el. Inima lui. Inima lui plină de culori vii, vibrând în mijlocul hârtiei. Dintr-una din arterele ce luceau în partea de sus se iveau stele. Mai jos, era apa unde plutea. Şi mai erau luciri de lumină şi stropi de fiecare parte.

- E pentru tine.

Mi-am ridicat privirea.

L-am strâns tare în braţe când l-am simtit cum tremură.

AXEL

Mi-am luat rămas-bun de la ea pentru ultima săptămână a lunii, cu inima zdrobită, ca şi cum mă temeam că nu avea să se mai întoarcă. Pentru că

CAPITOLUL 90

nu mai aveam de ales. Există lucruri pe care le poţi alege la un moment dat şi după aceea nu mai sunt în posesia ta, nu mai poţi da înapoi. Ea era unul din ele. Dacă mă întorceam, dădeam de un zid.

Dar şi să nu mă întorc era complicat.

Oliver. De fiecare dată când mă gândeam la el, mă sufocam si mai mult. Poate că de asta îl evitam. Am făcut aşa la sfârşitul lui august şi am respectat aceeaşi reţetă la sfârşitul lui septembrie. Nu voiam să-l văd. Nu voiam să- mi dau şi mai mult viaţa peste cap. Am respins fiecare plan pe care-l propunea, invocând un milion de scuze, şi am petrecut săptămâna închis în casă, pe mare, croindu-mi drum prin pânzele de suferinţă lăsată de Leah în lipsa ei. Cineva îţi poate schimba percepţia asupra situaţiilor,
indiferent de cât de obişnuit ai fi cu ele. Lucrurilor care-mi
plăceau înainte îmi părea acum că le lipsea ceva.

Ar fi trebuit să ştiu că era o idee proastă să nu mă duc la un prânz în familie şi să pretind că îmi era rău, pentru că, evident, mama îşi făcu apariţia la mine acasă în acea dimineaţă cu o grămadă de mâncare şi o pungă de la farmacie.

- Rahat! am mormăit deschizând uşa.
- Ce gură spurcată ai!
- Crede-mă, unora le place

Mama îmi dădu una peste ceafă înainte să meargă la bucătărie şi să lase totul pe bufet. începu să pună alimentele proaspete în frigider şi apoi îmi puse o mână pe frunte. Se încruntă aşa cum doar ea putea.

- N-ai febră.
- E o gripă de tip nou.
- Te doare burta? Eşti obosit?
- Mamă, sunt bine. Nu trebuia să vii.
- Cineva trebuie să aibă grijă de tine dacă eşti bolnav, dragule. îmi examină faţa, ridicându-mi pleoapele şi ciupindu-mă de obraji. Nu arăţi rău.
- Sunt arătos, de aia.
- Credeam că o să fii o epavă.
- Să nu vin la prânz e aşa o mare problemă? Lasă-mă să respir puţin.
- Să respiri? Trăieşti ca un pustnic aici, rupt de lume... Mi-am dat ochii peste cap şi m-am trântit pe canapea.
- Nu-mi place că încerci să te fofilezi! Ştii câţi ar da orice să fie cu familia lor? îti aminteşti de domnişoara Marguerite? Fiica ei trăieşte în Dublin, şi se pot vedea o dată pe an. îţi poţi imagina?
- Da, şi îmi place.

Ea azvârli cu o pernă spre mine.

- Trebuie să începi să-ţi reexaminezi viaţa.
- E nostim că tocmai tu îmi spui asta.
- Ce insinuezi?

Se încruntă, aranjându-şi manşetele puloverului pe care-l purta. Se aşează lângă mine pe un fotoliu.

- Stii tu. Vine o vreme când trebuie să iei anumite decizii, corect? Cât timp a trecut de când aţi spus că o să vă retrageţi şi o să-i lăsaţi cafeneaua lui Justin? Pare să fi trecut o eternitate.
- Nu-i treaba ta, şuieră ea.

- Mamă. M-am ridicat, deşi fără tragere de inimă, pentru că ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să am o discuţie dificilă, cu atât mai puţin când viaţa mea era un
total haos si habar n-aveam cum să mă descurc si să
descâlcesc toate nodurile ce apăruseră în ultimele câteva luni. Justin o să sfârşească prin a pleca, şi bine ar face. I-ai promis că o să se ocupe el de afacere, că poate s-o facă aşa cum crede el de cuviinţă, si nu te tii de cuvânt. Care-i
problema? Ar trebui să fii gata să încetezi să munceşti şi să te bucuri de viaţă împreună cu tata.

Buza de jos a mamei zvâcni.

- Nu-i chiar atât de uşor, Axei.

- Atunci, explică-mi! Spune-mi.

Ea cedă. Se uită la mine cu lacrimi în ochi şi trase adânc aer în piept.

- Totul trebuia să fie altfel. Trebuia să ne retragem, Leah mergea la facultate în acel an, iar noi şi familia Jones călătoream în toată lumea, fără nici o grijă, ştiind că voi toţi vă vedeaţi de viaţă, şi apoi... s-a întâmplat. Şi nimic nu va mai fi ca înainte.

Oamenii sunt în felul ăsta: facem planuri, avem visuri, idei, scopuri, ne concentrăm să le transformăm în realitate fără să ne întrebăm ce se va întâmpla dacă nu reuşim. Cu ani în urmă, decisesem că voiam să mă dedic picturii, şi nu îmi imaginasem un alt stil de viaţă până când nu mă afundasem adânc în gaura neagră. E mai uşor să ignori părţile negative şi să mergi direct spre ce îţi doreşti. Problema... problema e că atunci e mai greu să accepţi lovitura.

Am întins o mână spre mama.

- înţeleg. Şi ştiu ce simţi. Dar nu poţi rămâne ancorată acolo, mamă. E greu, dar viaţa merge înainte.

- Nu-i acelaşi lucru. Tu esti tânăr, Axei, vezi lucrurile

dintr-o altă perspectivă. Eu ce mai am? Eu şi Rose obişnuiam să visăm la cum o să ne petrecem după- amiezile gătind, bând vin şi pălăvrăgind în curtea din spate, dar acum... cafeneaua e singurul lucru pe care-l mai am. Să stau acasă e de nesuportat, trebuie să mă ţin ocupată ca să nu mă mai gândesc.

- O să mă îmbrac, am spus, ridicându-mă.
- Mulţumesc, dragule! zise mama zâmbind printre lacrimi.

Aşa că, o oră mai târziu, eram acasă la părinţii mei, stând în faţa lui Oliver şi lângă Leah la masă, înconjurat de mâncare, voci şi râsete, deşi nu mă puteam gândi decât la cât de al naibii de bine mirosea ea, cât voiam să mă aplec şi s-o sărut, cum făceau Emily şi Justin, şi că singurul lucru care mă împiedica s-o apuc, s-o târăsc spre baie şi s-o dezbrac era ultimul dram de raţiune.

Cine mi-ar fi putut spune că lucrurile aveau să ajungă asa?

Am fost străfulgerat de dorinţă când i-am simţit piciorul atingându-l pe al meu pe sub masă. Se uită la mine când observă că mă încordasem, şi m-am pierdut pentru o clipă în acei ochi turcoaz, afundându-mă, găsindu-mă în ei.

- Revin într-o clipă, mă duc să fumez.

M-am ridicat brusc.

- Aşteaptă, vin cu tine, spuse Oliver urmându-mă.

M-am sprijinit de balustrada de beton cu câteva plante

căţărându-se pe ea şi mi-am aprins ţigara înainte să-i dau şi lui una. Strada era liniştită. Soarele după-amiezii se reflecta în parbrizele maşinilor parcate în faţă. Am tras adânc din ţigară.

- Totul e bine la Sydney?

Era un chin să rostesc fiecare cuvânt.

- Mai bine decât aici, aş spune. Ce se întâmplă, mai nou?

Am ridicat din umeri. Voiam s-o iau la goană.

- Vremuri ciudate, am reuşit să spun. O să treacă.

- Sper, pentru că e nasol să vin aici pentru o săptămână şi să nu te văd, la naiba. Nu eşti dat peste cap din nou cu pictatul, da? Hei, Axei, uită-te la mine!

Am scuturat din cap şi am dat fumul afară. Mă simţeam atât de vinovat...

- îţi aduci aminte ce mi-ai spus în urmă cu câteva luni? Despre tipa aia a ta, Bega. Cum uneori nu cauţi ceva, şi pur şi simplu îţi apare în cale. Mi-am frecat bărbia şi am stins ţigara. Las-o baltă, nu-i nimic!

- La naiba! Spune-mi! Ascult.

M-am uitat la mâna pe care tocmai o pusese pe umărul meu şi am simţit că îmi fuge pământul de sub picioare. Aş ii putut să dau totul pe faţă. Să trec peste asta. îl ştiam pe Oliver, ştiam cum reacţiona în conflicte, dar nimic din ce trăisem nu fusese vreodată de genul: „Hei, i-o trag surorii tale mai mici, bine?“ Şi în stomac mi se amestecară nesiguranţa şi laşitatea. Dar am făcut un pas în faţă - sau în spate, nu ştiu.

- Am cunoscut pe cineva special.

în teorie, o ştiam de 19 ani, de când se născuse, dar n- am menţionat asta. Am analizat expresia neîncrezătoare a lui Oliver.

- Tu? Rahat... vreau să spun... mişto. Nu ştiu ce să-ţi zic. Singurul sfat pe care ţi-l pot da e s-o iei încet şi să nu înnebuneşti în primele luni, pentru că asta e ceva ce ai face tu. Rahat, nu te uita asa la mine...

Pentru prima dată după un car de ani, îmi venea să-i trag un pumn celui mai bun prieten al meu.

- Ştii exact ce vreau să zic. Te entuziasmezi şi după aia te plictiseşti. Te plictiseşti de propriile visuri, Axei.

- Nu-i chiar adevărat.

Vocea îmi suna rece, ciudată. Oliver se uită la mine şi scutură din cap. Aruncă ţigara pe jos, înaintă şi mă îmbrăţişă. Naiba să-l ia pe Oliver! O parte din mine voia să fiu furios pe el, pentru că ar fi mai uşor.

- încercam să îmbunătăţesc, nu să înrăutăţesc lucrurile.

îmi pare rău că am fost plecat în lunile astea, omule, dar, nu ştiu, sună-mă dacă ai nevoie de ceva sau dacă vrei să vorbeşti. Se dădu înapoi şi se uită la mine nu ca un prieten, ci ca un frate. Haide, să intrăm înainte să iasă mama ta si

să ne tragă una cu primul lucru care-i cade în mână.

Am zâmbit şi l-am urmat înăuntru.

Octombrie

PRIMĂVARA

LEAH

- Era să mor dacă mai stăteam încă un minut fără să te văd.

Axei începu să râdă, mă luă în braţe şi mă sărută. Când am ajuns în camera lui, mă lăsă pe pat şi îmi ridică bluza să mă sărute pe abdomen, lângă buric. Am tremurat.

- Exagerezi.

Râse.

- Tu nu mori de dorinţa de a fi cu mine?

- De a te săruta. A te atinge. A ţi-o trage.

- Acelaşi lucru, am spus, apărându-mă, cu o

grimasă.

- Nu-i aşa, dar tu ştii asta, scumpo, corect?

Am încuviinţat din cap, dar, de fapt, nu ştiam, nu înţelegeam. Nu încă.

LEAH

Petrecusem luni întregi cu un puzzle de cinci sute de piese în faţa nasului fără să ştiu cum să-l rezolv, unde se potriveau toate piesele. Dar, puţin câte puţin, totul începu să se aşeze. Cred că nu era doar un singur moment, ci erau toate discuţiile mele cu Axei, faptul că mă privisem în oglindă, că luasem decizii. Odată cu trecerea timpului, mă vedeam mai desluşit, mi-am scos pelerina, şi, deşi rănile încă dureau, le-am lăsat să se aerisească şi să se vindece. Sosi el, dragostea trăgând de acel fir invizibil ce îmi trezise sentimente despre care credeam că nu mai există. Şi, în cele din urmă, m-am surprins discutând pe verandă eu Axei despre părinţii mei, amintindu-mi de ei şi scoţându-i din acel loc plin de praf unde-i ţinusem ascunşi timp de un an.

Totul reveni la... normal. Viaţa mergea înainte.

AXEL

Era prima zi de octombrie, şi Leah nu se dusese la şcoală, avea vacanţă câteva zile. Aşa că ne-am umplut timpul sărutându-ne peste tot, discutând, stând până noaptea târziu sau încercând noi reţete în mica mea bucătărie. După-amiaza, studia puţin sau desena, şi îmi plăcea sentimentul pe care-l încercam când o vedeam stând la birou pe când lucra, atât de concentrată, de pierdută în gânduri.

în acea zi, am mers singur să fac surf pentru o vreme, şi, când m-am întors, ea stătea turceşte pe verandă pictând cu nişte acuarele pe care le cumpărase miercuri cu Blair. îmi plăcea asta: să iasă cu prietena ei, să-şi petreacă timpul cu

oameni, să fie din nou fata care fusese înainte, dar mai complexă.

M-am aşezat lângă ea, încă ud. După-amiaza colora cerul în portocaliu.

- Ce faci?
- Doar amestec nişte culori.

Scoase din gură acadeaua în formă de inimă şi se aplecă să mă sărute. Am ţinut-o acolo, primind gustul ei de căpşune pe limbă. Ea continuă să picteze. Am oftat şi am rămas acolo, relaxat. Am închis ochii, şi la un moment dat m-a cuprins somnul. Când m-am trezit, ea stătea lângă mine cu picioarele încrucişate şi trăgea o pensulă fină peste mâinile mele.

- Ce faci? am întrebat ametit.
- Pictez. îţi place?

- Sigur. Cărui tip nu-i place să aibă margarete pe mână? Leah râse. Era lumină. Era fericire. îmi place dacă te face să râzi.

Curbura buzelor ei deveni mai pronunţată. Leah îşi trecu pensula peste pielea încheieturilor, desenând o mică inimă exact acolo unde pulsul îmi bătea din ce în ce mai tare. Am înghiţit şi m-am uitat la ea.

- îti aminteşti de ziua în care te-am întrebat dacă esti

» > >

conştientă că am să mor? Când Leah încuviinţă din cap şi continuă să picteze în tăcere, eu am reluat: Nu puteam să explic ce voiam să zic. Chestia e că noi toţi o s-o facem. Să murim, adică. Dar tu ştii asta? Te-ai gândit la asta, eşti convinsă de acest lucru? Cred că, dacă ne-am gândi cu adevărat mai mult, dacă chiar acum ne-am opri şi ne-am repeta nouă înşine adevărul absolut cum că o să dăm ortul popii, poate că asta ar schimba lucrurile în viaţa noastră, poate că am scăpa de lucrurile care nu ne fac fericiţi, am fi mai conştienţi că fiecare zi ar putea fi ultima noastră zi. Si

s » r >

pariez că nu ghiceşti la ce mă face asta să mă gândesc mereu.

Ea se uită la mine. Pensula îi tremură în mână.

- Că n-as schimba nimic. Dacă cineva m-ar întreba

y

unde aş vrea să fiu în clipa asta, aş spune că exact aici, uitându-mă la tine, întins pe verandă.

Am văzut cum ochii ei devin umezi înainte să mă îmbrăţişeze.

y y

- Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că simt la fel? Nu mă pot opri să mă gândesc la asta. La a fi cu tine. La faptul că nu vreau să merg la facultate şi să mă despart de tine.

M-am ridicat repede. Momentul se stricase.

- Ce tot spui? Glumeşti?

E se încruntă şi inspiră adânc.

- Nu vreau să fiu departe de tine.

- La naiba, Leah, să nu mai gândeşti niciodată în felul ăsta! Si niciodată... niciodată să nu renunţi la ceva de-al

tău pentru altcineva. Ai 19 ani. O să mergi la facultate şi o să trăieşti etapa aia, aşa cum am făcut-o şi eu. Nu plec nicăieri, mă auzi? Am apucat-o de bărbie, şi ea încuviinţă din cap. Am sărutat-o dulce. O să fie distractiv, o să vezi. O să mergi la petreceri, o să cunoşti lume, o să-ţi faci noi prieteni. De fapt, ştii ce? Noi doi o să ieşim azi. Ar trebui s- o facem mai des. Am întins mâna şi am ajutat-o să se ridice.

Nu zise nimic, dar privirea îi era grăitoare. Am văzut îndoielile, întrebările, temerile. De data asta, nu voiam să mă confrunt cu ele, doar să le ascund şi să merg mai departe. N-am mai vorbit înainte să ne îmbrăcăm şi să ieşim la masă. Am mers la localul italian unde mâncasem cu tata cu săptămâni în urmă. Leah se relaxă şi începu să glumească pe când ne erau aduse aperitivele. îmi plăcea s- o văd zâmbind. îmi umplea pieptul de un sentiment unic şi cald. Aşa că m-am dedicat acestei idei toată noaptea: s-o fac să zâmbească şi să râdă, să spun chestii prosteşti doar ca să trăiesc acele clipe cu ea.

Apoi ne-am dus la o plimbare pe plajă şi am ajuns la Cawanbah fără să ne dăm seama. Mi-am salutat prietenii puţin cam agitat. Curând, îşi dădură seama că Leah era sora lui Oliver si o induseră în discuţia lor. Am încetat să fiu încordat cam după a treia băutură.

- Nu pleca înainte să ne spui cum de reuşeşti să stai cu el fără să te arunci în râu cu buzunarele pline de pietre, spuse Tom, deja beat.

- Are şi părţi bune.

Se uită la mine cu coada ochiului.

- Rahat! Nu le-am văzut niciodată, spuse Gavin şi râse.
- Păi, nu găteşte rău, răspunse ea zâmbind.
- îşi pune şorţ şi restul, glumi Jake, înghiontind-o cu putere.
- Da, unul roz cu Hello Kitty.

Leah începu să râdă.

Băuse două beri şi părea la fel de beată ca mine. Mi-am terminat băutura dintr-o înghiţitură în vreme ce Madison se apropie de masă. O săgetă cu privirea pe Leah, şi m-am foit stânjenit când mi-am adus aminte de ziua când ne văzuse în maşină la galeria de artă. Nu fusese nimic, corect? Doar îi atinsesem colţul gurii, un gest afectuos...

- Mai vreţi ceva?
- încă o bere, spuse Leah.
- Mai bine nu, am intervenit. Adu-ne nota!

Madison îşi linse buza de jos şi se uită la mine.

- Să te aştept când mi se termină tura?

Poate doar mi se părea, dar tăcerea ce se aşternu la masă era deasă, şi din expresia lui Leah am putut citi că înţelesese. M-am rugat să nu fie la fel de evident şi pentru
ceilalţi.

- Nu, plecăm, am spus.

Madison se uită din nou la Leah când aduse nota, apoi dispăru printre mese. Am plătit pentru ultimul rând, neam luat rămas-bun de la prietenii mei şi ne-am îndreptat spre casă pe drumul ce mergea pe lângă mal şi trecea prin vegetaţia tropicală. Am apucat-o pe Leah de mână când ne depărtaserăm. Ea era distantă, tăcută, gânditoare.

- Ce-i cu tine?
- Nimic. Doar că... Scutură din cap. Las-o baltă!

M-am oprit pe marginea drumului când casa

începu să
se vadă. Am luat-o uşor de solduri. Liniştea nu era perturbată decât de cântecul greierilor.

- Spune-mi ce e. Nu te ascunde niciodată de mine.
- E doar... A fost incomod. Să te văd cu ea.
- E doar o prietenă, am răspuns.
- Una cu care ţi-ai tras-o, ghici ea.
- Exact. Doar ne-am tras-o. Atâta tot.
- Ce avem noi e diferit, îndrăzni ea.
- Complet diferit.

M-am aplecat şi am sărutat-o.

Mi-am plimbat buzele peste limba ei până când începu să gâfâie, apoi mi-am băgat mâinile sub fustă şi m-am jucat cu marginea chiloţilor până când am împins ţesătura la o parte şi am simţit umezeală pe degete, pe piele. Nu-mi păsa că eram afară, nu era nimeni prin preajmă. Doar întuneric. Doar noi. Mi-am băgat încet un deget în ea, şi ea se arcui, sprijinindu-se de pieptul meu. Am ţinut-o pe după talie.

- Uită-te la mine, scumpo! Cu tine, e întotdeauna mai mult, mult mai mult. Diferit. Un alt mod de a trăi. Credeam că ştiam înainte, dar totul e diferit. Nu simţi

s * »

asta? am şoptit şi, când ea încuviinţă din cap şi scoase un oftat, m-am simţit îndemnat să-mi mişc degetele mai repede, să împing mai adânc; voiam s-o marchez cu mâinile, s-o desenez: pe ea, plăcerea, cele două concepte unite. Hai să mergem acasă!

Ne-am poticnit pe drum până când am ajuns la uşă. Am închis-o în vreme ce Leah îmi deschidea cămaşa şi o trăgea peste umeri. I-am scos tricoul şi l-am lăsat să cadă în mijlocul livingului înainte să-i dau jos fusta. Ne-am sărutat mergând spre dormitor, împiedicându-ne, îmbrăţişaţi, gâfâind, ea

atârnată de gâtul meu şi lipindu-mi-se de piept.

- Ce naiba mi-ai făcut? am şoptit.

Pentru că asta era întrebarea ce mă consuma la orice oră din zi sau din noapte. Când anume îmi pierdusem minţile după ea, care era faza sau gestul care făcuse să se întâmple asta, când începusem să-i aparţin - pentru că îi aparţineam, chiar dacă mândria nu mi-ar fi permis niciodată să afirm asta cu glas tare.

- Vreau să-ti dau totul. Se uită la mine si tremură.

J s

- Mi-ai dat.

Când buzele noastre se ciocniră cu putere, ea îngenunche în faţa mea. Mi-am ţinut răsuflarea. M-a luat în gură, şi am crezut că o să mor. Am respirat adânc, încet, aproape în acelaşi timp cu mişcările ei, care la început erau lente şi blânde, apoi deveniră mai intense. La naiba, chiar intense. Mi-am afundat degetele în părul ei. La dracu! Buzele ei. Limba ei. înnebuneam. Am încercat să mă controlez, să mă reţin mai mult, dar am fost străbătut de un fior de plăcere când ochii ei priviră în ai mei în vreme ce mă dezmierda cu gura.

- Scumpo... O să termin...

Am încercat să mă retrag, dar ea continuă. Mi-am pus mâinile pe peretele din faţa mea şi am scos un strigăt răguşit când m-am golit între buzele ei. A fost devastator. De pe altă planetă. Am închis ochii şi mi-am ţinut răsuflarea, tremurând ca un băieţel. Un minut mai târziu, voiam să vină de la baie ca să îi cuprind faţa în palme şi s- o sărut iar si iar. Leah râse îmbrătisându-mă.

3 3 3

- Doamne, cred că ţi-a plăcut.
- Nu-i asta...

Am luat-o în braţe şi am dus-o în pat.

- Atunci, ce e?

- Dragoste, am şoptit.

Ştiam ce erau pofta, plăcerea, dorinţa de a avea orgasm. Dar până să intre ea în viaţa mea, nu ştiusem nimic despre dragoste, dorinţa de a satisface o altă persoană, de a-i da totul, de a te gândi la ea înainte de a te gândi la tine.

- Axei, ce crezi despre dragoste? întrebă ea întinzându- se pe aşternutul alb.
- Nu ştiu. Nimic în special.
- Tu ai întotdeauna un răspuns la tot.
- Cred că mă gândesc la tine.
- Asta nu se pune.
- Păi, e singurul adevăr pe care-l am. Tot ce ştiu e că mi- aş petrece bucuros toată viaţa aşa. Vorbind cu tine. Trăgându-ţi-o. Visând la tine. Totul cu tine. Crezi că asta-i dragoste?

Leah zâmbi, cu obrajii îmbujoraţi.

Era atât de desăvârşită, că voiam s-o desenez.

LEAH

Aproape niciodată nu ne dăm seama de cât de fericiţi suntem atunci când trăim fericirea. De obicei, ne amintim de ea şi o preţuim după aceea: masa aceea luată cu familia despre care credeai că avea să fie plicticoasă şi se dovedise a fi o reuşită, lucruri ce se întâmplă şi n-ai idee că se vor transforma în poveşti pe care ţi le vei aminti mereu, acea după-amiază când ai sfârşit prin a râde în hohote cu prietena ta cea mai bună până când vă durea stomacul, ziua când stăteai întinsă pe nisip şi soarele fierbinte te sărută şi credeai că ai tot. Acele genuri de clipe de care te bucuri atât de mult, încât nu te opreşti să le preţuieşti pentru că sunt acolo, chiar acolo, le trăieşti, le simţi, în prezent.

Dar, cu el, nu mă puteam împiedica să nu mă gândesc la asta. *Fericire* - cuvântul era pe buzele

mele în fiecare dimineaţă, chiar înainte să mă trezesc si să-l sărut încet. Cred că era pentru că o parte din mine ştia deja că nu se putea sfârşi cu bine, că aveam nevoie să mă agăţ de toate aceste clipe pe care le trăiam împreună pentru că aveam să mi le amintesc de-a lungul anilor şi aveau să fie singurul lucru de care să mă agăţ.

AXEL

Am observat ceva. Un trosnet uşor, dar nu i-am dat

atenţie până când n-am auzit zgomotul unor paşi pe lemnul podelei din living. Am deschis larg ochii. Nu ştiu cum naiba am reuşit să mă dau jos din pat şi să-mi pun un slip de pe raftul de sus, simţindu-mi dintr-odată inima în gât. Leah murmură ceva ininteligibil, încă pe jumătate adormită, dar abia dacă i-am dat atenţie. Am traversat camera din doi paşi mari şi m-am prins de tocul uşii. Rahat! Ladracu! Rahat!

Justin se uita la mine, cu cheile în mână şi o expresie neîncrezătoare pe faţă. Ochii lui se îndreptară spre hainele pe care le lăsasem împrăştiate pe jos în drumul nostru spre dormitor şi apoi spre camera goală a lui Leah, înainte ca el să se uite din nou la mine.

- Ce dracu ai făcut, Axei? Ce dracu...

îşi duse mâinile la cap, şi am închis uşa, ca Leah să nu iasă exact acum, chiar dacă situaţia nu se putea înrăutăţi şi mai mult. Expresia lui Justin era grăitoare: nu era nimic de explicat, înţelesese tot.

Am înghiţit încet. Abia puteam să respir.

- Ţi-am spus că ai cheia doar pentru urgenţe.

- Lua-m-ar dracu! Asta-i tot ce ai să-mi spui? Ţi-aiieşit din minţi? Unde naiba ţi-e capul? Din toate lucrurile pe care le-ai făcut, pe cuvânt că ăsta e... ai întrecut măsura de data asta. Dar nu înţelegi, aşa-i? Crezi că eşti mai presus de toţi ceilalţi, te

gândeşti doar la tine şi toţi ceilalţi pot să se ducă dracului.

- Vorbeşte naibii mai încet. O s-o trezeşti.

Justin se uită la mine şocat. Şi eu eram în aceeaşi stare, pentru că era departe de cel mai potrivit lucru pe care l-aş fi putut spune atunci, dar eram furios, speriat şi mai derutat decât fusesem vreodată. Mi-am muscat limba să mă abţin să mai spun ceva tâmpit şi am ieşit pe uşa din spate. Fratele meu a venit după mine. Soarele dimineţii ardea sus pe cer. Am mers pe potecă până când iarba făcu loc nisipului. Atunci, m-am oprit şi am inspirat adânc de câteva ori, cu ochii aţintiţi asupra mării.

- Nu-i ce crezi, nu e o aventură...

Vântul zbârli părul castaniu al fratelui meu.

- Explică, atunci. Fă-mă să înţeleg, pentru că acum nu ştiu ce să fac cu asta, Axei. Nu mi-a trecut niciodată prin minte...

- Nici mie. Ce pot să-ţi spun, Justin? S-a întâmplat. Ce vrei să-ţi spun? M-am îndrăgostit de ea. N-am vrut, dar nici nu ştiu ce-i în neregulă cu asta. Nu simt că e greşit.

- La naiba, Axei!

Se îndepărtă puţin.

I-am acordat timp şi l-am lăsat o vreme în pace. Am aşteptat în mijlocul plajei în vreme ce el se plimba încolo şi încoace, încruntat, mormăind din când în când câte o înjurătură. în orice altă situaţie, aş fi râs, dar în ziua aia eram pe cale să fac un infarct. M-am îndreptat spre el când am ajuns la capătul răbdării.

- Justin, spune ceva. Spune orice.

- Eşti îndrăgostit de ea?

Mă privi cu cruzime.

- Nu mă face să mă repet.

- Azi nu-i cea mai bună zi să faci glume, Axei. Bine, s-a întâmplat, hai să acceptăm asta, lucruri ca astea se întâmplă, dar nu schimbă treaba care contează cu adevărat: trebuie să vorbeşti cu

Oliver. Acum.

- Nu pot. Nu acum.
- De ce?

îsi încrucisă braţele.

„Pentru că, la naiba, o să-l pierd. Pentru că urăsc cuvântul *consecinţe.* Pentru că sunt speriat de ce se va mtampla.

- Trebuie să găsesc un mod potrivit de a-i spune. Când o să-l găsesc, am nevoie ca el să înţeleagă. Nu-i atât de uşor, OK? La început, voiam doar să văd încotro merge, dar acum... e chiar mai aiurea.
- De data asta, chiar ai dat-o-n bară.
- La naiba, Justin, ştiu! am strigat.

Dar apoi, în loc să-mi răspundă cu una dintre replicile lui rigide, veni spre mine şi mă îmbrăţişă. Am rămas acolo simţindu-mă indiferent şi rece, pentru că nu-mi puteam aminti ultima dată când îmi îmbrăţişasem fratele. L-am bătut pe spate, încă surprins, şi m-am dat înapoi când mi- am amintit de tata vorbind despre gelozia lui Justin când ieşiserăm la cină. Fratele meu se uită la mine şi mă bătu pe umăr.

- Totul va fi în regulă, o să vezi. Cine mai ştie?
- Nimeni.

Ridică din sprâncene.

- La ce te aşteptai?
- E în regulă... vreau să zic... ei bine... nu ştiu.
- Nu trebuie să faci nimic, am spus.
- Dacă vrei să vorbim sau ceva...
- O să te sun. Mulţumesc, Justin! Ne-am întors acasă. Apropo, de ce ai venit? Ah, şi dă-mi înapoi cheia. Ai încălcat regulile.
- Păstrez cheia. Aveam nişte timp liber, am presupus doar că eşti la surf şi m-am gândit că puteam să vin şi eu, că-mi puteai da nişte lecţii

rapide. Te-am sunat, dar, evident, n-ai răspuns.

- De ce ai vrea lecţii de surfing?
- De ce nu?

Se uită drept în ochii mei.

- Pentru că n-ai făcut asta de douăzeci de ani.
- Niciodată nu-i prea târziu. Ieri am auzit-o pe Emily spunând că turiştii care fac surf arată super. Cred că vorbea la telefon cu o prietenă. Şi acum, nu-mi mai pot scoate asta din cap. în ultima vreme, o facem mai puţin din cauza copiilor, e imposibil, şi uită-te la mine, acum am burtă şi, dacă sunt optimist, mai am încă cinci ani înainte să încep să chelesc.

Am râs, şi el îmi dădu una în umăr.

- Eşti un ticălos ghinionist. Totuşi, nu fi şi idiot. Ce-are a face că ea crede că turiştii sunt atrăgători cu ceea ce aveţi voi? Sunt două lucruri diferite, Justin. Şi tu cumva ai fost destul de norocos încât să ai o soţie care te adoră, care-i distractivă, deşteaptă şi foarte sexy.
- încetează să vorbeşti aşa despre Emily!
- Mai scoate-ti bătui din fund!

Justin rămase nemişcat pentru o clipă când o văzu pe Leah în bucătărie, făcând cafea. îi zâmbi.

- Vrei si tu?
- Mulţumesc, tocmai plecam.

Se uită la noi doi ca şi cum încerca pentru prima dată să ne vadă împreună, apoi pufni, spuse la revedere şi plecă. Am dat afară aerul reţinut în vreme ce mă apropiam de Leah. Am îmbrăţişat-o din spate şi am sărutat-o pe ceafa.

- Trebuie să vorbim, scumpo.

LEAH

Am căzut de acord să-i spunem lui Oliver pe întâi noiembrie. Aş fi dat orice s-o fac eu însămi, pentru că mă simţeam pregătită, puternică, sigură pe mine, mă simţeam plină de culoare, şi o parte din

mine voia să împărtăşească asta cu fratele meu. Axei zâmbi când mă auzi şi scutură din cap. Mă sărută pe marginea buzelor. Spuse că trebuia să facă asta el însuşi, Oliver era prietenul lui, îl iubea... şi am respectat asta. Apoi îmi ceru o favoare, ceva ce amânase de luni în sir, zicând că trebuia să facem mai întâi

asta. îmi spuse încet, vorbind rar, nesigur. Ştiu că se temea de ce aş spune. Ştiu că era îngrijorat că aveam să izbucnesc în lacrimi şi să mă închid în mine, dar, când l-am auzit, tot ce am simţit fu o furnicătură incomodă în stomac, urmată
de curiozitate. Si de... nevoie.

LEAH

Observam culorile neclare pe care le lăsam în urmă în timp ce mergeam cu maşina. Era însorit, fără nori. Mi-am întors capul să mă uit la chipul lui Axei şi am încercat să memorez imaginea: el conducând, relaxat, cu o mână atârnând afară pe fereastră, mica cicatrice de pe sprânceana stângă, de când se lovise cu placa de surf, când avea 16 ani, maxilarul, bărbierit în acea dimineaţă, când am insistat să-şi treacă aparatul de ras peste locurile unde îşi lăsase barbă, era neglijent cu asta ca şi cu toate celelalte...

îşi întinse o mână şi o puse pe genunchiul meu. Eram nervoasă.

- Adu-ţi aminte, Leah, nu trebuie să faci asta, e doar dacă vrei. Dacă-ţi pierzi curajul, spune-mi şi întorc în clipa asta, şi o să facem altceva, o să petrecem ziua în aer liber sau să mâncăm pe plajă. Am vrut doar să-ţi ofer toate opţiunile.

- Ştiu. Dar mai bine m-aş ţine de plan.

Nu ştiu cât am rămas în maşină, pentru că gândurile mele erau în altă parte, într-un loc plin de amintiri pe care-l curăţăm încet de praf. Poate

că o oră. Sau poate două. Când ne-am oprit în mijlocul unui cartier de case albe, nodul din gât era atât mare, că abia mai puteam respira.

El îmi dădu mâna. Am luat-o.

- Eşti gata? întrebă el, calm.

- Nu cred că voi fi vreodată, am recunoscut, aşa că mai bine să terminăm cu asta.

Am deschis uşa şi am ieşit. Umiditatea umplea aerul, şi nu se auzea nimic în afară de cântecul păsărilor şi de şuieratul ramurilor copacilor scuturate de vânt. Locul era plin de un sentiment de pace. M-am uitat la cutia poştală cu numărul 13 şi la casa cu două niveluri şi gard alb în jurul unei curţi mici cu covor de iarbă şi câteva jucării împrăştiate pe acolo.

Am mers spre intrare. Axei mă urmă.

Am apăsat pe sonerie. Stomacul mi se strânse când ea deschise uşa. Era o femeie de vreo 40 de ani, cu o privire dulce, ten palid, obraji uşor căzuţi. Ne cuprinse neliniştea.

- Vă aşteptam. Intraţi!

îi puteam vedea mâna tremurând când se sprijini de tocul uşii. Era greu pentru mine să spun cuvintele, dar ştiam că trebuia s-o fac eu singură, pentru mine, căci el fusese lângă mine de la început, sprijinindu-mă şi ridicându-mi moralul, ajutându-mă să merg înainte, să devin mai puternică. Am încercat să-mi controlez teama.

- E în regulă... nu intra..., am şoptit.

Axei păru surprins, dar se dădu înapoi şi îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor.

- Nu-ţi face griji, o să fiu aici să te aştept. Nu te grăbi!

Am urmat-o pe femeie înăuntru, şi inima începu să-mi
bubuie când ea închise uşa. M-am uitat la livingul ei, la fotografiile înrămate a doi copii zâmbitori, cu strungăreaţă, la canapeaua confortabilă cu aspect familiar, unde am ajuns să mă aşez.

Mă întrebă dacă voiam ceva de băut şi, când am clătinat din cap, se aşează pe un scaun în faţa mea şi începu să-şi frece mâinile.

- Sunt puţin nervoasă, zise ea.
- Şi eu, am recunoscut într-o şoaptă răguşită.

M-am uitat la ea. M-am uitat la femeia care îmi schimbase viaţa, care într-o zi, după o tură de 12 ore la un spital, aflându-se la volan, închisese ochii pentru câteva şi intrase pe contrasens, unde mergeam noi, în vreme ce se auzeau primele acorduri ale cântecului *Here Comes the Sun.* Credeam că aveam să simt ură si furie si mai multă

durere, dar, când m-am cercetat în sinea mea, nu am găsit acolo decât compasiune şi puţină teamă de cât de imprevizibilă putea fi viaţa. Pentru că în acea zi fusesem de cealaltă parte, dar, în oricare altă zi, mă puteam găsi în pielea ei, căci există lucruri pe care nu le poţi prevedea şi aproape că nu le poţi uita. Şi, când îmi spuse înlăcrimată cât de rău îi părea, mi-am dat seama că treaba mea în casa aceea luase sfârsit.

LEAH

Ciudat cum se schimbă lucrurile. Unele schimbări durează ani, o viaţă întreagă, altele se întâmplă în câteva minute. Când am păşit în casa aceea, eram o altă persoană faţă de cea care ieşi o jumătate de oră mai târziu. Fu nevoie doar de câteva cuvinte. Adesea, vedem totul prin filtre, şi într-o zi începem să le înlăturăm, şi ceea ce rămâne e realitatea.

Când am ieşit şi l-am văzut pe Axei rezemat de maşină, cu braţele încrucişate, mi se înmuiară genunchii. Pentru că l-am văzut mai limpede. Mai al meu. Mai mult el. Mai perfect. Mai mult totul. Şi am alergat spre el cu inima în gât, ca şi cum era singurul lucru concret în lume, lumea mea, punctul în jurul căruia se învârtea totul.

L-am îmbrăţişat. l-am apucat trupul, tremurând, dar conştientă de fiecare detaliu: moliciunea pielii, cât de bine mirosea, cât de mult îl iubeam, cât de important avea să fie mereu pentru mine. Mi-am ascuns capul în adâncitura gâtului său şi am rămas acolo, îmbrăţişaţi şi legănându-ne în mijlocul străzii, închizând un cufăr care fusese plin de durere, dar în care acum erau doar amintiri frumoase pe care nu voiam să le mai ascund niciodată.

- Cu luni în urmă, ai zis că te credeam un ticălos

CAPITOLUL 98

insensibil întrucât continuai să torni sare pe rană. Şi aveai dreptate. M-am gândit la asta. Am tras adânc aer în piept, pierzându-mă in ochii lui albaştri. Dar ai mai spus... că

într-o zi o să-ti mulţumesc, că ar trebui să-mi amintesc

> > *

acea discuţie...

- Scumpo...

Vocea îi era răguşită.

- Mulţumesc, Axei! Pentru tot. Mulţumesc mulţumesc mulţumesc.

L-am îmbrăţişat din nou, de data asta mai tare, aproape izbindu-l de maşină, şi am rămas acolo pentru câteva minute în linişte, strângându-ne unul pe altul.

AXEL

Am dat radioul mai tare când începu să se audă *1000 Times*- şi mi-am pus ochelarii de soare în vreme ce ne îndepărtam de acel cartier, îndreptându-ne spre ţărm. M- am uitat la Leah cu coada ochiului preţ de o secundă, păstrând acea imagine pentru mine, ea cu ochii închişi, fredonând încet, soarele amiezii mângâindu-i genele,
vârful nasului si zâmbetul. Si mi-am amintit unul dintre

> »

primele lucruri învăţate de la Douglas când eram mic: că lumina e culoare, că fără ea nu există nimic.

Ne-am oprit să cumpărăm nişte sendvişuri şi am ajuns pe plajă. Nu era nimeni acolo, doar câţiva surferi în depărtare. Am scos un prosop mare din portbagaj şi l-am întins pe nisip. Leah se aşează jos, întinzându-şi braţele, şi a trebuit să-mi înăbuş dorinţa de a o acoperi cu trupul meu şi de a o mângâia peste tot. M-am aşezat lângă ea şi am

CAPITOLUL 99

aşteptat până când se ridică în capul oaselor să-i dau nişte
mâncare. Când termină ultima îmbucătură, se ridică si
merse către mal, şi apa îi stropi picioarele. Eram absorbit de imaginea ei, cum se armoniza cu peisajul, cât de minunată era priveliştea, pacea ce îmi încălzea pieptul când o vedeam acolo, atât de întreagă, de fericită, atât de
ea însăsi.

Alergă spre mine zâmbind şi se trânti pe prosop, cu ochii mijiţi de la soare. Leah mă sărută pe gât, linia maxilarului, pleoape, buze. Am scos un uşor geamăt şi m- am trezit cu o erecţie. Am strâns-o tare lângă mine.

- Eşti persoana mea preferată din toată lumea.

Am râs.

- Şi tu o să mă termini pe mine, am şoptit eu.

Leah desenă spirale cu vârfurile degetelor peste umărul meu şi coborî încet pe braţ. îmi ceru să închid ochii şi să încerc să ghicesc ce desena pe pielea mea. Am tras adânc aer în piept când am înţeles că scria *te iubesc, dragoste, submarin.* Am fost încântată că asta avea sens doar pentru noi şi pentru nimeni altcineva.

- Axei, crezi... crezi că m-ai putea desena?

Am deschis ochii, şi pulsul mi-o luă razna,

- Nu ştiu. Nu, n-aş putea.

Faţa ei era foarte aproape de a mea.

- De ce? Spune-mi, te rog!

- Pentru că mi-ar fi frică să încerc si să nu reusesc. Am

>)

aşezat-o lângă mine. Cu o mână, i-am dat la o parte părul de pe faţă înainte să-i mângâi obrazul cu degetul mare. O să-ţi spun despre noaptea când am hotărât să nu mai pictez niciodată,

Şi i-am spus totul, nelăsând la o parte nimic, şi nu mai trebui de atunci să fiu extrem de prudent când menţionam familia Jones. I-am arătat cât de important a fost tatăl ei pentru mine, cât de distrus am fost, cât de nefericit fusesem în acele zile.

- N-ai încercat niciodată să te apuci din nou?

- Nu, totul e încă acolo, deasupra dulapului.

- Dar, Axei, cum e posibil...

- Pentru că nu simt asa cum simţi tu. Si, dacă nu simt, dacă doar fac *ceva,* atunci e mai bine să nu mă obosesc să- mi murdăresc mâinile. Ţi-am spus, în ziua în care ai să mă înţelegi, ai să te vezi cu alţi ochi. Pentru că tu ai magie, scumpo. O ai pe toată.

- Dar e atât de trist, Axei.

- N-are importanţă.

M-am aplecat şi am sărutat-o încet.

- O să-mi petrec toată viaţa întrebându-mă cum arăt în ochii tăi, cum m-ar desena mâinile tale..., oftă ea îmbrătisându-mă.

s)

CAPITOLUL 101

Nu puteam răspunde, pentru că aveam un nod în gât şi cuvintele ei treziseră o datorie pe care credeam că o

uitasem. Una pe care o îngropasem. Nu foarte adânc. Doar o abandonasem. Asta era tot.

- Stai. Stiu. Am o idee!

îmi zâmbi.

După o jumătate de oră, eram în maşină discutând
detaliile. Când Leah stiu cu certitudine, am ieşit si am
mers la salonul de tatuaje de la capătul străzii. I-am explicat amănuntele tipului din spatele tejghelei care citea
un ziar. Fu de acord, si am intrat în studio.

Tipul îmi dădu un marker. Am mers spre Leah încet, în vreme ce ea îşi ridica bluza, lăsând la vedere marginea sânului şi coastele. Am tras adânc aer în piept. M-am aşezat în faţa ei şi mi-am lunecat degetele peste pielea ce-i acoperea coastele şi partea dreaptă a trunchiului.

- Nu te gândi prea mult, Axei!
- E pentru totdeauna...
- Nu-mi pasă, e scrisul tău.

Mi-am ţinut răsuflarea trecând vârful markerului peste pielea ei, ceea ce o făcu să se înfioare.

Am trasat din nou uşor sus şi jos, scriind fiecare silabă, fiecare vocală, doar pentru ea.

M-am dat înapoi când am terminat. Am citit:

- *Let it be.*

Melodia pe care dansaserăm pe verandă în prima noapte când o sărutasem. Noaptea când totul începuse să se schimbe pentru noi.

- îţi place? am întrebat.
- E perfect.

Tipul îşi pregăti materialele şi se apropie. M-am uitat gânditor în vreme ce literele mele erau gravate pe pielea ei, cum fiecare urmă, fiecare picătură de cerneală părea că ne uneşte pentru

CAPITOLUL 100

totdeauna într-o amintire ce era numai a noastră.

- Cântec de Hamilton Leithauser şi Rostam Batrnanglij - interpreţi americani de rock indie

AXEL

Era penultima sâmbătă din octombrie când am intrat în casa părinţilor mei cu un dar de aniversare în mână. Nu aveau să sărbătorească până în următoarea vineri, când Oliver se întorcea şi urma să mergem cu toţii la cină acasă la Justin şi Emily. Planificaseră în aşa fel încât mama să nu trebuiască să gătească în acea zi. La şase după-amiaza, am
sunat la uşă.

Tata deschise şi mă îmbrătisă.

- Cum merge, tipule? Arăţi bine.
- Şi tu. îmi place pandantivul ăla.
- E copacul vieţii din Kabbalah, spuse el mândru.

L-am însoţit înăuntru. Mama ieşi să mă întâmpine şi mă
întrebă dacă voiam ceva. Când am spus că nu, se încruntă,

- Nimic? Nici măcar un ceiuţ?
- Nu, e în regulă.
- Suc de portocale?

Mi-am dat ochii peste cap şi am oftat.

- Bine, un suc de portocale.
- Ştiam eu că vrei unul.

îmi făcu cu ochiul.

Tata se aşează pe fotoliu şi mă întrebă la ce mai lucrez. Mama îmi aduse sucul după câteva minute şi se aşează cu mâinile încrucişate peste picioare şi cu o expresie curioasă.

- Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dragule, dar de ce ai venit? Mă îngrijorezi.

- De ce totul te face să te gândeşti la ceva rău?
- Crede-mă, de fiecare dată când mă sunau de la şcoală, mă rugam să fie dintr-un motiv bun, un trofeu sau un zece neaşteptat, dar nu s-a întâmplat niciodată. Mi-am dat seama că aveam dreptate când mă gândeam că era ceva de rău. Stii că te ador, dar...

- *Ce* mama dracului, asta a fost acum 100 de ani?!
- Gura aia a ta!
- Voiam doar să vă aduc azi cadoul de aniversare.

M-am ridicat să scot plicul uşor îndoit din buzunarul pantalonilor. Buza de jos a mamei zvâcni când i l-am dat. Am aşteptat stresat în vreme ce îl deschise, încercând să-i descifrez expresia feţei, dar era aproape imposibil, pentru că era emoţionată, surprinsă, dar şi speriată, cu o faţă încordată.

- O excursie la Roma... Se uită la mine. Ne dăruieşti o excursie la Roma?
- Da.

Am ridicat din umeri.

- Dar asta... costa atâtia bani...
- E visul vostru, nu-i asa?

Tata se uită la mine cu recunoştinţă.

- Nu ştiu... nu ştiu dacă putem să mergem... Mama puse biletele de avion în poală şi îşi duse mâinile la gură. E cafeneaua şi... alte lucruri, am concursul de prăjituri...

Tata trase adânc aer în piept, şi în ochii lui am văzut hotărâre când se întoarse spre ea şi îi cuprinse faţa în palme. Voiam să mă ridic şi să

CAPITOLUL 102

plec, să-i las să-şi trăiască clipa de intimitate, dar nu mă puteam mişca.

- Iubito, uită-te la mine! Mergem. Şi o să fie prima călătorie din multe. O să intrăm în contul de economii, o să ne urcăm în avion şi o să începem o nouă etapă. Mă asculţi? E vremea să depăşeşti momentul ăsta, Georgia.

Ea încuviinţă încet din cap, aproape ca o fetiţă. Câteodată, emoţiile şi felul în care le asimilăm nu au prea mult de-a face cu vârsta. M-am gândit la asta şi la felurile diferite în care noi acceptăm acelaşi lucru, pierderea. Cred că, într-un fel, viaţa constă în încercarea de a sări peste gropi ce apar de-a lungul drumului şi de a petrece cât de puţin timp posibil întins la pământ, nesigur de cum să te ridici.

M-am ridicat. Părinţii insistară să mai stau, dar i-am sărutat şi am spus că aveam să ne vedem vineri seară. Ştiam că aveau nevoie să fie singuri, iar eu... voiam să mă întorc la ea.

Poate pentru că îmi era dor de ea. Poate pentru că mă obişnuisem să-mi petrec fiecare clipă lângă ea. Poate pentru că ştiam că în câteva zile totul urma să se schimbe.

AXEL

Am intrat pe uşa din spate şi am văzut placa de surf a lui Leah pe verandă. Am zâmbit la gândul că ea simţea nevoia să se piardă în valuri în lipsa mea. Am văzut-o prin uşă. Stătea cu spatele, îngenuncheată pe podea în faţa unei pânze uriaşe, cu o paletă plină de guguloaie proaspete de vopsea. Avea pe ea doar un bikini pe care îl purta şi mai devreme, şi am avut parte de o vedere spectaculoasă a fundului ei.

Mi-am scos cămaşa şi m-am îndreptat spre ea. Se uită la mine peste umăr şi zâmbi.

- Nu te mişca, am spus înainte să îngenunchez lângă ea. Am îmbrătisat-o, mi-am strecurat mâinile sub tesătura care-i acoperea sânii şi mi-am trecut degetul mare peste sfârc, până când începu să gâfâie şi scăpă pensula. Mi-a fost dor de tine!

Am închis ochii şi am atins-o peste tot, i-am sărutat tatuajul, mi-am afundat un deget în ea, şi spatele i s-a încordat la pieptul meu. Am sărutat-o pe gât. Am apucat-o de păr. Am mirosit marea pe pielea ei, şi tot ce voiam era s-o ling. Mi-am plimbat limba pe şira spinării ei şi i-am simţit fiecare tremur din trup. Am încetat să mă gândesc la

ceva. Doar la ea. La mine. La noi. La cât de desăvârşită era,

plină de culoare...

CAPITOLUL 101

Nu m-am gândit când mi-am întins mâna spre paleta de lângă noi şi mi-am afundat degetele în vopsea. Apoi le-am plimbat pe trupul ei: pe spate, pe fund, pe picioare. Am colorat-o cu mâinile pe deasupra pânzei. Ea oftă.

- Axei...

în vocea ei era atâta dor, că aproape am avut orgasm când am auzit-o rostindu-mi numele în felul ăla, Mi-am tinut răsuflarea si i-am scos bikini dintr-o mişcare. Mi-am desfăcut pantalonii şi i-am dat jos întinzându-mă lângă ea şi ţinând-o în braţe pe deasupra pânzei, cu mâinile mânjite de vopsea.

M-am împins în ea. Am închis ochii.

Nu-i puteam vedea faţa, dar îi puteam auzi respiraţia
sacadată. M-am afundat din nou în ea, tinând-o strâns de
> >
şolduri. Mai tare. Mai adânc. Leah gemu, strigă. Mi-am încleştat dinţii şi am mai luat vopsea, mâinile mele acoperind-o cu ea în vreme ce mă împingeam în ea iar şi iar, şi niciodată nu era de ajuns, nimic nu-mi umplea golul din piept al incertitudinii dacă asta era sau nu pentru totdeauna. Când pielea i se umplu de vopsea şi transpiraţie, m-am retras şi am întors-o, pentru că voiam să i-o trag şi cu ochii, cu mâinile, cu fiecare gest.

Leah respira agitat, şi sânii ei goi se ridicau şi coborau ritmic. Ochii îi străluceau şi erau aţintiţi asupra mea. Plini de tot. Dragoste. Dorinţă. Nevoie. Privirile noastre se întâlniră în vreme ce eu îi trasam o linie albastră de pe obraz spre buric, încet, atât de încet, că fiecare atingere între pielea ei şi a mea era plăcere şi tortură în aceleaşi timp. Buzele ei moi se deschiseră când mă strânse lângă ea, mânjindu-mă cu vopseaua ce o acoperea, în vreme ce mă uitam la ea, vrăjit.

- Sunt înnebunit după tine...
- Sărută-mă!

îşi afundă degetele în părul meu şi mă trase lângă ea până când buzele ni se întâlniră.

Avea gust de căpşune. Din nou, avea gust de căpşune.

îsi roti soldurile. Am expirat si mi-am încleştat dinţii.

- Aş putea să-mi petrec toată viaţa aşa, să ţi-o trag, şi să mă uit la tine, şi să te sărut. Am gemut şi am înşfacat-o de fund, să mă înfig şi mai adânc în ea.

Leah mă muscă de buză când i-am tinut încheieturile

peste pânză şi mi-am mişcat şoldurile pe ale ei, posedând- o, pierzându-mâ în ea, dându-i tot.

- La naiba, scumpo... la naiba...

Ea termină. Spatele i se arcui, îmi gemu în gură.

Ochii îi erau sticlosi când îi deschise din nou.

Am continuat să mă afund în ea. Din ce în ce mai mult si mai mult...

- Spune-mi că mă iubeşti, zise ea.

Mi-am lipit fruntea de a ei. Inima îmi batea mai repede, izbind tare, şi mi-am plimbat buzele încet peste ea, gustând-o, gustându-i încordarea, aproape să explodez. Am tras adânc aer în piept când ea mă sărută în dreptul inimii, în mijlocul pieptului, apoi mi-am pierdut controlul şi am explodat cu un geamăt înăbuşit pe carnea ei caldă.

Am îmbrăţişat-o. Tăcere. Mi-am pus gura la urechea ei.

- Toţi trăim într-un submarin galben.

Nu m-am mişcat pentru ceea ce părea a fi o eternitate. Pentru că nu puteam. Eram încă în ea, peste trupul ei, şi tot ce puteam gândi era că era perfect, că existau lucruri pentru care se părea că eram destinaţi şi care doar trebuiau să se întâmple. Am respirat pe gâtul ei până când îşi mişcă braţele să mă îmbrăţişeze, şi atingerea pielii ei mă făcu să deschid ochii. M-am încruntat şi m-am dat înapoi. M-am ridicat. M-am uitat la ea întinsă acolo peste acea suprafaţă ce fusese albă

şi acum era plină de culoare, de noi făcând dragoste, de imaginea făcută de trupul ei lângă al meu.

Mi-am ţinut răsuflarea. Ceva îmi zvâcni în piept.

- Ce e? La ce te uiti?

- La cea mai măreaţă operă a vieţii mele.

Am apucat-o de încheieturi şi am tras-o în sus.

Şi iat-o acolo. O pictură. A mea. A ei. A noastră.

Leah mă îmbrăţişa. Eram incapabil să-mi feresc privirea de la vârtejul de culori, de linii întâmplătoare, de povestea noastră transformată în artă. în acea zi, am înţeles că nu trebuie să gândeşti să reprezinţi ceva, că ceea ce pentru toţi ceilalţi erau mâzgăleli şi pete putea fi pentru noi cea mai frumoasă pictură din lume.

M-am lăsat pe vine, am luat-o şi am mers în dormitor.

- Axei, ce faci?

Leah mă urmă.

Mi-am luat cutia cu scule si am scos un ciocan si dibluri. După zece minute, pictura era acolo, acoperind tot peretele de deasupra patului meu. Şi am ştiut că avea să rămână acolo pentru totdeauna. M-am întors spre Leah, cu răsuflarea încă agitată.

- încă nu-i uscată, şopti ea.

- O să se usuce. Vino încoace, scumpo!.

Ea se urcă în pat. Era încă goală. Am strâns-o lângă mine, piele pe piele, inimă lângă inimă, şi am sărutat-o uşor, încet, punând totul în sărut... tot ce îmi umplea pieptul în acea clipă.

AXEL

Viaţa e imprevizibilă.

într-o zi crezi că te cunoşti bine şi în următoarea te surprinzi uitându-te mirat în oglindă. într-o zi crezi că nimic nu ţi se poate întâmpla... şi apoi ţi

se întâmplă. într- o zi eşti convins că n-o să te îndrăgosteşti niciodată de fata aceea pe care ai văzut-o crescând în curtea din spate a casei tale şi apoi îţi pierzi capul după ea ca şi cum ai aşteptat toată viaţa ta să descoperi sensul deplin al cuvântului dragoste. într-o zi îţi dai seama că l-ai lăsat deoparte pe fratele care a fost întotdeauna acolo, în umbră, temându-se să se apropie de tine şi să fie respins. într-o zi eşti sigur că ştii cum va reacţiona cel mai bun prieten al tău la orice situatie si... te înşeli.

LEAH

Nu dormeam de câteva nopţi, de când se întorsese Oliver duminică si mersesem acasă ştiind că la sfârşitul săptămânii Axei avea să discute cu el şi să îi spună totul. O parte din mine voia să se termine odată cu asta, în felul în care tragi bandajul de pe o rană dintr-o singură mişcare. O alta era speriată, şi nesiguranţa mă sufoca.

M-am uitat la rochia pe care o lăsasem pe scaunul de la birou şi pe care plănuiam s-o îmbrac în acea seară la cină acasă la Emily şi Justin. Era neagră, discretă, dar mă făcea să arăt sexy, credeam eu; însă poate că avea mai mult de-a face cu felul în care mă simţeam când mâinile lui Axei mă atingeau decât cu rochia în sine.

M-am dat jos din pat chiar când Oliver intră în camera mea.

- Mă duc la Cawanbah să beau ceva cu nişte prieteni, îşi băgă cămaşa în pantaloni. Să vin să te iau sau vrei să ne întâlnim la familia Nguyen?

- Ne vedem acolo.

- Super! Pupă-mă, micuţo!

Nu l-aş fi lăsat să plece dacă aş fi ştiut ce avea să se întâmple peste doar câteva ore...

AXEL

Era o seară caldă de primăvară, aşa că am mers pe jos spre casa pe care Justin şi Emily o cumpăraseră în suburbii cu câţiva ani în urmă. Am înaintat pe alee, şi nepoţii mei ieşiră alergând din spatele unor tufişuri unde se ascunseseră. Am râs când mă atacară cu două puşti cu apă. Am reuşit să iau una din ele de la Max şi să-l împuşc în faţă până când fugi.

Am salutat-o pe Emily şi apoi am mers în curtea din spate, unde masa era pusă în mijlocul peluzei. Justin stătea mai departe, ocupat cu grătarul. Am venit în spatele lui şi l-am bătut pe umăr în vreme ce păzea carnea de pe grătar.

- Ai fost un frate bun? Te-ai gândit la mine?
- Ai o lasagna vegetariană înăuntru.
- Te iubesc al naibii de mult, am zis eu râzând.

Justin scutură din cap înainte să întoarcă hamburgerii, în vreme ce copiii lui alergau de colo colo.

- Cum mai e treaba? întrebă el.
- E asa cum e.

M-am uitat în spate când am auzit uşa deschizându-se şi am văzut-o pe Leah ieşind. Inima mi se opri. Era o scumpă cu zâmbetul ăla... cu rochia pe care voiam s-o rup de pe ea în clipa aia. Am mers spre ea şi am sărutat-o pe obraz. Justin se încordă când o salută şi o întrebă dacă prefera carnea bine făcută.

Am petrecut o vreme prostindu-ne cu Max şi Connor, care nu conteniseră nici măcar pentru o secundă, şi apoi am dus farfuriile la masă. Părinţii mei îşi făcură apariţia când puneam o farfurie, şi am mers să-i salut.

Oliver era la câţiva paşi în spatele lor.

Era încruntat şi avea buzele strânse într-o linie subţire, încordată. Când am văzut asta, cred că ar fi trebuit să ştiu ce avea să se întâmple. După ce îşi făcu loc printre oamenii din faţa lui şi ajunse la mine, n-am putut evita primul pumn. Nici pe al doilea. în jur, familia mea începu să strige, dar nu mă puteam gândi decât la durerea sfâşietoare şi la ce o cauzase, pentru că ştiam că o parte din mine o merita şi pentru că, în felul acela, îi puteam da lui Oliver o oarecare satisfacţie.

La a treia lovitură, m-am clătinat, dar am reuşit să nu cad. Am auzit cum Leah ţipa la fratele ei, dar nici unul din noi nu-şi lua ochii de la celălalt, ca şi cum toate firele ce ne legaseră încă de când aveam opt ani se rupeau unul după altul. în gură aveam gust metalic de sânge. Am scuipat pe jos. Oliver veni din nou către mine. Nu părea nici pe departe gata să termine, dar Justin îl apucă din spate înainte să mă poată lovi. Cred că îşi dăduse seama că nu aveam să mă apăr.

- Cum dracu... cum de-ai putut?

N-am răspuns. Ce naiba aveam să răspund? Eram gata să spun „S-a întâmplat“, dar ştiam că nu ar fi de ajuns. Am văzut asta în ochii lui. Ura, lipsa de înţelegere, dezamăgirea.

- Ce se petrece aici? Băieţi...

Mama avea vocea tremurândă şi ochii larg deschişi.

Connor începu să plângă, şi Emily îi luă pe el şi pe fratele lui geamăn şi îi duse înăuntru, în vreme ce eu îmi frecam falca dureroasă încercând să nu mă uit la părinţii mei.

- Trebuie să vorbim...
- O să te omor, Axei!

Justin îl ţinu şi mai strâns.

- în seara asta. La mine acasă, am continuat, şi

nu ştiu de ce naiba suna atât de rece şi calm, pentru că în interior muream. Totuşi, întotdeauna fusesem aşa. întotdeauna fusese greu pentru mine să-mi expun emoţiile în situaţii tensionate. într-o oră. O să te aştept.

- Eşti un gunoi împuţit! şuieră el.

Dacă e să fiu cinstit, nu greşea întru totul.

- Axei, pleacă odată de aici! spuse Justin.

Am decis că asta ar fi cel mai bine şi am plecat fără să mă uit la Leah, pentru că, dacă m-aş fi uitat... dacă m-aş fi uitat, aş fi ştiut cu siguranţă cum avea să se termine asta. încă îl puteam auzi pe Oliver ţipând la sora lui să-şi ia lucrurile, ignorând întrebările părinţilor mei şi încercările lui Justin de a-l potoli. în maşină, am izbit volanul, apoi am răsucit cheia în contact şi am plecat.

Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns acasă fu să iau sticla de rom. Am luat câteva guri direct din sticlă, mergând spre baie să mă uit în oglindă. Am scuipat ultima sorbitură în chiuvetă, pentru că încă aveam sânge în gură. Puteam să pun lucrurile cap la cap. Nu trebuia să mă gândesc prea mult, ştiind că Oliver mersese la Cawanbah în acea după-amiază. Probabil că Madison văzuse destul - mult mai mult decât crezusem eu. Am încercat să mă calmez. Am mai băut puţin, şi, după câteva minute, am auzit bătaia la uşă. Aproape că o dărâmă. Am deschis.

- Nenorocitul dracului...

Oliver intră ca un uragan.

Mă lovi din nou. Nu puteam să evit asta, dar după aceea l-am apucat de spate şi l-am împins la perete. Era atâta tensiune între noi, încât îmi era greu să respir. Am rostit printre dinţii încleştaţi:

- încă nu m-am apărat, dar te asigur că, dacă mai încerci să mă loveşti, o să ripostez. Crede-mă, Oliver, nu asta vreau, dar m-ai încolţit. Aşa că te

implor, ascultă-mă dracului odată!

I-am dat drumul şi m-am îndepărtat cu câţiva paşi.

Umerii îi zvâcniră, şi gemu ca un animal, mergând dintr-o parte în alta a livingului. Dădu un pumn în peretele cel mai aproape de mine, apoi îşi trecu mâinile prin păr înainte să-şi ridice în cele din urmă capul şi să se uite de data asta la mine.

- Cum ai putut, Axei? Cum dracu...
- Nu ştiu. Doar că...
- Nu ştii? Ce rahat de răspuns e ăsta? Conştientizezi ce ai făcut?
- S-a întâmplat. în gât aveam un bolovan ce continua să crească, sufocându-mă. N-am vrut, dar... am nevoie de ea.

Ieşise... nechibzuit. Cel mai puţin potrivit lucru pe care îl puteam spune.

- Ai nevoie de ea? Sigur. Cum rămâne cu nevoile ei?

N-am răspuns, nu eram în stare să-i spun că ea avea
nevoie de mine, nu eram sigur că era adevărat.

- Nu contează, nu-i asa?

Voiam să-i şterg zâmbetul ăla sardonic de pe faţă.

- Ba da, contează. E singurul lucru care contează pentru mine.

Oliver dădu din nou un pumn în perete, şi am văzut cum pielea i se jupoaie de pe încheieturi. Când se uită iar încruntat la mine, un muşchi al maxilarului i se încordă.

- Nu vezi? E doar o fată! Are 19 ani.
- Nu. N-o văd în felul ăsta. Si e adult.
- Adult? Ah, asta face ca totul să fie OK, nu-i aşa? Spune-mi atunci un lucru, Axei: Când ai încetat s-o vezi ca pe sora mai mică? Cât de mult ai aşteptat să se întâmple asta?

Am devenit furios. Acum, eu eram cel care îşi pierduse controlul. Am mers spre el şi l-am izbit de uşa din faţă, apucându-l de gât.

- Să nu mai insinuezi niciodată asa ceva!

- Care-i problema? Adevărul doare? Ai spălat-o naibii pe creier. Ştii ce mi-a spus când am târât-o în maşină? Că nu vrea să meargă la facultate. Că vrea să rămână aici cu tine. Chiar drăguţ, nu-i aşa? Ca ea să-şi petreacă toată viaţa închisă în blestemata ta de cabană de pustnic. Strălucit, un viitor promiţător, aşa-i? Chiar motivul pentru care am petrecut un afurisit de an întreg muncind pe rupte.

- Nu-i adevărat. Asta nu-i adevărat.

Nu putea fi. I-am dat drumul.

- N-ai fi permis niciodată să se întâmple asta dacă o iubeai cu adevărat. Spune-mi un lucru, Axei: Ştii măcar ce înseamnă să-i pui pe alţii înaintea ta? Nu, aşa-i? Nu ştii ce înseamnă asta, eşti incapabil să-ţi reprimi dorinţele, pentru că întotdeauna tu trebuia să fii primul, şi al doilea, şi al treilea. întotdeauna e despre tine. îşi duse o mână la piept. înaintea mea. înaintea oricui.

Doar dacă aş putea respira... Dar nu puteam, nu puteam...

- Nu trebuia să fie aşa. Voiam să-ţi spun, dar n-am ştiut cum...

Ochii lui Oliver erau sticlosi. Rahat. M-am întors, am

mers în bucătărie si am luat sticla de rom. Când m-am

întors, el era pe jos, respirând adânc, încercând să se calmeze. M-am aşezat în celălalt capăt al peretelui şi am băut. între noi se lăsă tăcerea. Cea mai ciudată tăcere din toată viaţa mea, pentru că efectiv era plină de zgomote. Inima îmi bubuia să iasă din piept. Am sorbit îndelung înainte să

vorbesc, pentru că aveam gura uscată, şi cuvintele se învălmăşeau unul peste altul şi nu voiau să iasă.

- îmi pare rău! Doamne, îmi pare rău, am şoptit. Ştiu că am dat-o în bară, ştiu că n-am procedat corect, dar... o iubesc. Nici măcar n-am ştiut că puteam simţi în felul ăsta pentru cineva. Nu ştiu cum de s-a întâmplat sau când, n-a existat un anume moment. Dar s-a întâmplat, şi aş face orice pentru ea.

Oliver îşi băgă capul între genunchi. Nu era un semn bun. Am mai luat o înghiţitură, chiar dacă îmi era greaţă, şi am aşteptat, am aşteptat, am aşteptat...

- Atunci, n-o lega de tine.

Mi-am tinut răsuflarea si m-am uitat la el.

- Ce înseamnă asta?

- înseamnă că n-ar fi trebuit să se întâmple, că are 19 ani şi a trecut printr-o situaţie nenorocită. Trebuie să meargă la facultate, să se distreze şi să iasă, să-şi trăiască viata, la fel cum am făcut si noi doi la vremea noastră. Nu-
i lua asta!

Am devenit încordat, am ezitat... Am ezitat pentru că mă gândisem exact la acelaşi lucru de mult prea multe ori

si mă frustra că era adevărat. Că ea nu avusese ocazia să fie
cu mai mulţi tipi înaintea mea, că experienţa ei era atât de limitată. O alesesem după ce învăţasem, încercând, culcându-mă cu fete, înţelegând multe lucruri. Ea mă alesese pentru că eu eram tot ce ştia. „Eşti persoana mea preferată din toată lumea“, spusese ea. M-am întrebat câţi oameni cunoscuse Leah dacă nici măcar nu plecase vreodată din Byron Bay.

Uram ideea că era posibil ca Oliver să aibă dreptate.

- Nu ştiu dacă pot face asta, am mărturisit eu.

El întinse mâna, luă sticla şi sorbi o înghiţitură.

- Poti. Si mi-o datorezi. îsi frecă fata de oboseală. Am
avut încredere în tine, Axei. Ţi-am spus să ai grijă de ea. Ti-am zis că ea era tot ce mai aveam, lucrul care conta cel
mai mult pentru mine, şi tu...

- îmi pare rău!

Cuvintele îmi ieşiră din tot sufletul.

Oliver scutură din cap. Ochii îi luceau. Mai luă o înghiţitură.

- Ştii ce? Problema nu e că ai sentimente pentru ea. Problema e că nu te-ai oprit, că ai făcut lucruri în felul în care le-ai făcut, că m-ai minţit, că n-ai vorbit cu mine, tocmai ai aruncat o prietenie de o viaţă pentru că eşti un
nenorocit de las.

Se sprijini de perete şi se sili să se ridice. Am făcut şi eu la fel, si ne-am uitat unul la altul în tăcere.

- Cum pot să repar asta?
- Deja ştii, Axei.

Vocea îi suna hotărât.

CAPITOLUL 105

îmi venea să vomit, dar am încuviinţat încet din cap. Am rămas acolo în mijlocul livingului, în vreme ce Oliver se întoarse şi se îndreptă spre uşă. înainte să pună mâna pe clanţă, se uită la mine peste umăr. în acea ultimă privire, am văzut o întreagă viaţă împreună.

M-am uitat si eu la el, dar n-am scos o vorbă.

> *

Si Oliver iesi din casa mea. Din viata mea.

AXEL

- Nu mai pot suporta, la naiba!,

Oliver îşi puse mâinile pe genunchi şi pufni, stors de puteri. Eram la Cape Byron, şi mai aveam multe scări înainte să ajungem la cea mai izolată zonă. M-am întors şi l-am tras, ajutându-l să stea drept. Era cald şi umed, şi ochii lui Oliver erau încă roşii şi umflaţi la trei zile după înmormântarea părinţilor lui.

Trebuia să fie si Leah aici, dar, ţinând cont de cantitatea de tranchilizante pe care o lua şi de refuzul categoric de a veni, familia mea spusese că avea să vină ea în loc. Dar Oliver se împotrivise, nu voia să împartă momentul acesta cu altcineva, era problema lui, aşa că eu eram singurul care-l însoţea. Pentru că între noi nu existau secrete. Eram mai mult decât fraţi.

Am continuat să urcăm sub soarele dimineţii si un cer senin. Era o zi frumoasă. Calmă. îmi amintesc pentru că mă gândeam că familiei Jones i-ar fi plăcut asta, serenitatea fiecărui pas pe care îl făceam, urcând tot mai sus.

Briza mării ne întâmpină când am ajuns în vârf, M-am uitat la privelişte: imensitatea oceanului, valurile ce loveau stâncile, verdele intens al ierbii pe care călcam şi, în depărtare, un grup de delfini ţâşnind de pe suprafaţa calmă a apei.

Oliver îsi strânse şaua nasului.

- Nu ştiu dacă o pot face.
- Bineînţeles că poţi. Lasă-mă pe mine!

Am luat rucsacul pe care tocmai îl aruncase pe jos şi l- am deschis încet, în vreme ce el se îndepărtă cu câţiva paşi,
încercând să se calmeze. Am scos cele două urne si le-am

pus pe iarba umedă, încercând să-mi stăpânesc tremurul mâinilor. Oliver se întoarse, cu privirea în pământ. Am înaintat, l-am îmbrăţişat şi l-am bătut pe spate.

- Eşti gata? am întrebat.

îmi dădu urna lui Douglas şi o luă pe cea a lui Rose. Mă aşteptasem s-o facă singur, aşa că am stat acolo o clipă înainte să pot reacţiona. Am mers spre marginea falezei, lângă el. Ne-am uitat unul la altul. Oliver inhală adânc. Şi le-am dat drumul fără vreun alt cuvânt. Am rămas acolo, în faţa mării, împreună. Luându-ne rămas-bun.

Noiembrie

PRIMĂVARA

LEAH

Mi-am îngropat faţa în pernă când l-am auzit pe Oliver, care îmi vorbea din uşa camerei mele. Dur. Furios. Dezamăgit. Nevrând să înţeleagă.

Vorbea despre facultate, despre cum avea să se mute înapoi în curând, cum avea să meargă la Sydney să aranjeze totul şi apoi să se întoarcă pentru totdeauna. După aceea, aveam să facem planuri. Aveam să găsim un cămin în Brisbane, eu aveam să-mi dau examenele finale, el avea să mă ajute să mă mut şi aveam să petrecem câteva zile împreună în oraş, astfel încât să-l pot cunoaşte.

Tot ce voiam era să urlu. Dar ce i-am oferit fu

CAPITOLUL 107

tăcerea. O tăcere care mă exaspera, şi asta mă ajută să rămân întreagă. Când nu mai putu suporta în acea zi, veni lângă patul
meu si mă făcu să mă întorc să mă uit la el. Se aşează acolo
pe margine, mânios. Nu voiam să mă uit în ochii lui.

- îţi dai seama de tot ce am făcut pentru tine, Leah? Vocea îi tremura. începu să mă gâdile nasul, şi îmi
venea să plâng.

- O să petreci următoarele câteva zile cu Justin şi Emily şi n-o să le faci necazuri, bine? Hei, uită-te la mine! îmi dădu la o parte părul de pe faţă. Ştii deja că e spre binele tău. Toate astea sunt din vina mea, n-ar fi trebuit niciodată să te las acolo, nu în starea în care erai.

- Tu nu mă asculţi. Ţi-am spus. L-am iubit dintotdeauna, asta e real...

- Nu-l cunoşti pe Axei. Nu ştii cum e când intră într-o relaţie, cum dă la o parte toate lucrurile care încetează să-l intereseze. Ţi-a spus vreodată cum a încetat să mai picteze? Ţi-a spus că, atunci când ceva devine complicat, refuză să lupte pentru asta? Are şi el abisul lui.

îmi scăpă o lacrimă - doar una.

- Tu eşti cel care nu-l cunoaşte, am şoptit.

Se uită la mine cu durere, şi am vrut să-i şterg de pe faţă expresia aia, mă înfuria să-l văd cum îl judeca pe Axei şi cum nu se obosea să înţeleagă un singur cuvânt din tot ce- i spusesem în aceste ultime zile, cum nu mă respecta, cum credea că se putea interpune între noi, şi, purtându-se în felul ăsta, făcea o greşeală.

I-am trimis un ultim mesaj lui Blair înainte de a mă ridica de pe canapeaua lui Justin şi Emily şi a

merge pe vârfuri spre uşă. Nu mai auzisem de Axei de o săptămână. O săptămână de tăcere, de nesiguranţă, de mers la culcare plânsă în fiecare seară, pentru că nu înţelegeam ce se întâmpla. Trebuia să-l văd şi să fiu sigură că era bine, ăsta era doar un obstacol pe care aveam să îl uităm, lăsându-l în urmă odată cu trecerea timpului. Oliver avea să înţeleagă până la urmă.

Aşa că am rugat-o pe cea mai bună prietenă a mea să- mi facă o favoare, şi tot ce trebuia să fac era să ies pe uşă fără să fac zgomot şi să mă întorc puţin mai târziu, la miezul nopţii. Dar am dat-o în bară şi mi-am lovit genunchiul de o masă din living, ducându-mi mâna la gură să nu ţip. Se aprinseră luminile.

Justin se uita la mine. Avea pe el o pijama albastră.

- Leah. Ce faci?
- Trebuie să-l văd. Te rog!

El se frecă pe faţă şi se uită la ceasul de pe etajeră.

- E o idee proastă.
- N-o să întârzii, promit.
- Două ore. Dacă nu eşti înapoi în două ore, o să vin după tine.

I-am mulţumit din priviri, pentru că era singura persoană care părea să ne înţeleagă. Am plecat, trecând de gard, şi am văzut maşina roşie parcată lângă el. Kevin era la volan, lângă Blair. M-am aşezat pe bancheta din spate,

mi-am îmbrăţişat prietena cum am putut, şi Kevin plecă spre casa în care locuisem în ultimele opt luni, un loc devenit brusc străin mie, ca şi cum nu mai pusesem piciorul acolo de ani întregi.

- Mulţumesc pentru asta! am şoptit.

Blair întinse mâna s-o ia pe a mea. Am strâns-o între degetele mele, ca pe timpuri, ca şi cum ieşisem împreună într-una dintre aventurile noastre nebuneşti târziu în noapte. îmi venea să râd, mai mult de nervii care îmi dădeau peste cap stomacul decât de altceva. Am tras adânc aer în piept când Kevin parcă în faţă.

- Nu te grăbi! O să te aşteptăm.

Le-am spus la revedere şi am ocolit casa spre veranda din spate. L-am văzut înainte să ajung acolo. Când i-am văzut ochii, m-am încordat, pentru că nu era privirea pe care o ştiam din ultimele zile petrecute împreună. Era diferită, mai distantă, mai vagă. Am urcat treptele. Axei era sprijinit de balustradă, cu o ţigară în mână. O stinse înainte să mă măsoare cu privirea, încet, din cap până-n picioare. M-am înfiorat.

AXEL

Leah ezită, dar, o secundă mai târziu, o luă din loc alergând spre mine şi mă îmbrăţişă, strângându-mă, îndurerându-mi puţin sufletul. Am închis ochii şi am tras adânc aer în piept, dar fu o greşeală, pentru că asta făcu doar ca parfumul ei să mă învăluie. Am făcut cel mai mare efort din viaţa mea când am apucat-o de umeri şi am împins-o încet.

- Ce se întâmplă? De ce nu răspunzi la telefon?

Mi-am frecat bărbia. Nu ştiam ce naiba să spun, nu

ştiam cum să mă descurc cu asta, şi tot ce am putut face fu să evit să mă uit la ea, concentrându-mă pe orice altceva pe verandă, pentru că ideea

CAPITOLUL 107

că asta urma să fie ultima noastră amintire împreună era extrem de tristă şi părea că murdărea orice altceva.

- Axei, de ce nu te uiţi la mine?

„Pentru că nu pot!“ Voiam să urlu, dar ştiam că nu puteam fugi. încercasem, aşa cum făcusem cu alte lucruri care erau prea mult pentru mine, ca şi cum o parte din mine era hotărâtă să ignore sfatul pe care îl dădeam oricui altcuiva. în cele din urmă, m-am uitat. Dar era desăvârşită... furioasă, dar plină de emoţii ce păreau să i se reverse din ochi. Tremurând, dar stând acolo în faţa mea, nedându-se înapoi. Curajoasă.

- îmi pare rău! am şoptit.
- Nu, nu, nu...

M-am uitat în jos. Ea îşi plimbă degetele peste maxilarul meu şi îmi ridică uşor capul. Dacă a existat vreun moment în viaţa mea în care mi s-a frânt inima, acela era, clipa în

care Leah îşi alunecă degetele peste vânătăile de pe obrazul meu drept şi peste buza spartă. Am închis ochii. Şi am dat- o din nou în bară. Am lăsat- o să se ridice pe vârfuri şi să- mi acopere gura cu a ei într-un sărut tremurat şi temător. Am gemut când se strânse lângă mine. îşi apăsă buzele pe ale mele. Şoldurile ei lipite de ale mele. Braţele ei prinse de gâtul meu. Limba ei cu gustul de căpşune şi tot ce reprezentase ea în viaţa mea: spargerea rutinei, deschiderea faţă de o altă persoană, culori intense, vibrante, nopţi sub stele, momente pe care le trăisem în acea casă ce aveau să fie doar ale noastre pentru totdeauna...

- Leah, stai!

Am împins-o încet.

La naiba! Nu voiam s-o fac să sufere. Nu voiam...

- Nu te mai uita asa la mine! încetează să te mai uiti ca şi cum ar fi un rămas-bun. Nu mă iubeşti? Mi-ai spus... mi-ai spus că toţi trăim într-un submarin galben.

Vocea i se frânse, si mi-am muscat buza, retinându-mă.

- Bineînţeles că te iubesc. Dar asta nu poate fi.

- Nu vorbeşti serios. îşi duse o mână la gură, şi am văzut cum ştergea sărutul pe care tocmai îl împărtăşisem, luându-l pe degete.

M-am apropiat de ea. Fiecare centimetru ce separa trupul ei de al meu era o tortură blestemată. Şi, când m- am gândit la cât de departe aveam să fim după asta, am vrut s-o iau în braţe până când ea avea să mă roage să încetez.

într-o altă viaţă, într-un alt timp, aş fi...

- Ascultă-mă, Leah! Nu vreau să mă pun între tine şi fratele tău, pentru că te ştiu şi ştiu că vei

sfârşi prin a regreta.

- Asta n-o să se întâmple. O să rezolv eu cu el, am nevoie doar de timp, Axei.

Am continuat, pentru că nu aveam de ales decât să continui:

- Şi eşti tânără, o să mergi la facultate, şi trebuie să te bucuri de timpul ăsta fără cineva care să te lege, fără mine, fără situatia asta de rahat. Mă sufocam când i-am văzut

>

ochii cum se umezesc. Să creşti, să trăieşti asa cum am făcut şi eu în acele zile. întâlneşte tipi, distrează-te, fii fericită, scumpo. Eu nu-ţi pot da toate astea.

- Sugerezi să ies cu alţii?

Se uită în ochii mei, tremurând, plângând, cu o grimasă de neîncredere.

Şi eu... eu voiam să mor, pentru că însăşi ideea ca buzele altcuiva să le atingă pe ale ei, alte mâini s-o îmbrăţişeze...

- Axei, spune-mi că nu vorbeşti serios! Spune-mi că a fost o greşeală şi că o să începem de la zero. Haide, uită-te la mine, te rog!

M-am dat cu un pas înapoi când ea încercă să mă atingă.

- A fost o greşeală, Leah. Asta vreau să spun.

Ea îşi duse o mână la piept. Obrajii îi erau acoperiţi de lacrimi, şi, de data asta, nu puteam să i le şterg. Mă obişnuisem s-o strâng în braţe când suferise în acele luni, ajutând-o să-şi canalizeze durerea, să-i facă faţă, s-o accepte... şi acum, eram sursa suferinţei ei.

- De ce faci asta?
- Pentru că te iubesc, chiar dacă tu nu înţelegi.
- Nu mă iubi în felul ăsta! strigă ea înfuriată

Ne-am uitat unul la altul în tăcere pentru câteva secunde.

- O să fiu tot aici, am şoptit.

Ea râse printre lacrimi şi îşi şterse obrajii.

- Dacă te desparţi de mine acum, să ştii că nu mă mai întorc niciodată.

- îmi pare rău! am repetat şi mi-am ferit privirea.

Asa stăteau lucrurile. Asa trebuia. M-am frământat zile

întregi, ca şi cum mă uitam la o pictură dintr-o mie de unghiuri diferite, încercând să înţeleg fiecare tuşă şi fiecare umbră. Şi ajunsesem la concluzia că totul era contra noastră, că relaţia noastră fusese frumoasă, idilică, dar nu era reală. Ea se modelase după mine. Rutina mea, viaţa mea, casa mea, felul meu de a înţelege lumea... şi, în mod egoist, voiam să continue aşa, pentru că mă făcea fericit, dar era ceva ce nu se potrivea, ca o piese a unui puzzle pe care ai înghesuit-o între alte două şi, chiar dacă pentru un timp nu eşti sigur, îţi dai seama până la urmă că locul ei nu e acolo, că trebuie să fie în altă parte.

Leah se apropie de mine înainte să pot aprinde o altă ţigară. Să mă uit la ea... îmi provoca suferinţă. Trebuia să plece acum, înainte să sfârşesc prin a face din nou o nebunie sau a reveni la mă concentra doar asupra mea.

- Ce am fost noi, Axei, toate lunile astea?

- Multe lucruri. Nu asta-i problema, problema e tot ce nu am fost. N-am dat unul peste altul, într-o zi la într-un bar, nu e ca şi cum m-am uitat la tine şi mi-ai plăcut şi m- am apropiat să-ţi cer numărul de telefon. N-am ieşit la o întâlnire. Nu mi-am luat rămas-bun de la tine sărutându- te în faţa uşii casei tale. Nici măcar n-am putut să ne plimbăm pe stradă ţinându-ne de mână fără a ne gândi la nimic altceva. Niciodată n-am putut avea toate astea.

- Dar nu mi-a păsat.

Am aprins o ţigară. Ar fi trebuit să mă gândesc la felul în care era Leah, că n-avea de gând să renunţe, că se ţinea de ceea ce simţea, pentru că trăia pentru emoţiile care o zdruncinau, si ele îi determinau lumea. Am închis ochii când am simtit braţele ei care mă îmbrăţişau din spate. La naiba! De ce? De ce? Nu mai puteam suporta. M-am întors, şi ea îmi dădu drumul. încă plângea. încă încerca să înţeleagă. M-am gândit să înfig cuţitul şi mai adânc.

- Ce dracu vrei? O tăvăleală de adio?

Ea clipi. Genele îi luceau de lacrimi.

- Nu face asta, Axei! Jur că n-o să te iert.

- Crede-mă, încerc să fiu delicat, dar tu îngreunezi situaţia.

- Oliver avea dreptate. Suspină şi, în cele din urmă, se retrase câţiva paşi, depărtându-se de mine. Eşti incapabil să lupţi pentru ce iubeşti.

M-am uitat la ea si am strâns din dinţi.

- Cred că asta înseamnă că nu iubesc cu adevărat.

Am putut vedea clipa precisă când inima i se frânse în fata mea si n-am făcut nimic să evit asta. Am stat acolo, imperturbabil, dorind să se termine mai repede, să uit clipa în care ochii lui Leah îi întâlniră pe ai mei pentru ultima dată. Şi am văzut ură. Şi suferinţă. Şi dezamăgire. Dar am rezistat. Am rezistat până când se întoarse cu spatele la mine şi se grăbi să coboare treptele verandei. M- am uitat după ea cum mergea pe alee aşa cum o făcusem de atâtea ori, dar era diferit, pentru că nu aveau să mai fie si alte dăti, nu avea să mai vină a doua zi dimineaţă pedalând pe bicicleta ei portocalie, n-aveau să mai fie dimineţi împreună sau mai multe nopţi de cuvinte,

sărutări si muzică.

Sunt puncte finale pe care le simţi în piele...

Am rămas acolo câteva minute fără să mă mise, ancorat

încă în acea clipă ce dispăruse şi acum făcea parte din trecut. Apoi am intrat şi am băut din prima sticlă pe care am găsit-o. Am izbit-o de chiuvetă, am luat alta şi am urmat mirosul mării spre plajă, M-am întins pe nisip şi am băut şi mi-am amintit şi mi-am repetat că asta era probabil cea mai mare greşeală a vieţii mele.

Nu stiu când m-am întors în cele din urmă acasă. Dar

ştiu că inima îmi bubuia în piept şi a trebuit să-mi aprind o ţigară să-mi ţin mâinile ocupate şi degetele nemişcate. Pentru că imboldul era acolo... strigând la mine, şoptindu-

mi. Am luat scara si am mers în camera mea. Am urcat si

m-am uitat la tot. M-am uitat la eşecurile mele

îngrămădite pe dulap, pline de praf şi pânze de păianjen. Şi, când mi-am dat seama că eram incapabil să le fac faţă, am coborât si am rămas acolo, nemişcat si tăcut în

mijlocul camerei ce fusese a noastră.

M-am aşeza pe podea cu spatele la perete şi m-am uitat la pictura de deasupra patului. Notele unui cântec despre un submarin galben îmi pluteau prin cap şi mă însoţiră toată noaptea până când am înţeles că o pierdusem pentru totdeauna şi că acele urme de culoare, piele şi după-amiezi în care faceam dragoste erau tot ce îmi rămăsese de la ea.

M-am ridicat când am auzit soneria. Era deja dimineaţă, şi cred că eram încă puţin beat, pentru

că m-am poticnit

în timp ce mergeam prin living. Am deschis. Justin era acolo, cu o cafea într-o mână si o felie de cheesecake în cealaltă.

- Eu, hmm... voiam să văd cum te simţi.
- Am înţeles.
- Esti bine, atunci?

Cred că era prima dată când răspundeam sincer la acel gen de întrebare. Eram prea obişnuit să răspund repede cu da, dar acum îmi era greu să găsesc cuvintele şi să le rostesc.

- Nu, nu sunt bine.
- Rahat, Axei, vino încoace!

Mă îmbrătisă. L-am lăsat. Si am simtit, am simtit că am un sprijin, un prieten, fratele meu mai mare. A trebuit să mă afund în noroi până la gât ca să văd ce fusese în faţa mea în tot timpul ăsta. Mi-am amintit ce îi spusesem lui Leah când merseserăm la Cape Byron despre acel graffiti pe care nu reuşisem să-l văd timp de luni. Acel sentiment că ratasem un capitol din viaţa mea mă cutremură din nou.

LEAH

Aş minţi dacă aş spune că nu durea. Că să nu-l mai iubesc nu era greu. Că n-am petrecut nopţi plângând, până când adormeam epuizată. Că, atunci când ceva se sparge, lasă în urmă o grămadă de cioburi mici ce nu mai pot fi puse laolaltă din nou. Că nu aveam senzaţia că simţeam mâna lui Axei întinzându-se şi pătrunzându-mi pe sub piele, apucându-mi inima şi sfâşiind-o. Minciuni. Dar, în mod ironic, cel mai rău lucru era să-l pierd. Da. Cel mai insuportabil lucru era să ştiu că băiatul care fusese lângă mine încă din ziua când mă născusem nu avea să mai facă parte din

CAPITOLUL 108

viaţa mea. Că niciodată nu aveam să mai simt acea tresărire în stomac văzându-i zâmbetul poznaş. Că nu avea să mă mai înghiontească în timpul meselor în familie. Că nu avea să mai vadă niciodată tot ce voiam să pictez. Că nu aveau să mai fie cadouri de ziua mea şi că nu aveam să mai aud râsul lui răguşit când Oliver spunea una dintre glumele lui tâmpite pe care nimeni altcineva nu le pricepea. Că n-avea să fie dragostea vieţii mele, acel băiat inaccesibil care mă făcea să mă topesc cu o singură privire.

Gata. Se terminase.

Decembrie

VARA

LEAH

Mă uitam pe geam la peisajul pe care-l lăsam în urmă, în vreme ce Oliver conducea în linişte, şi mi-am înghiţiţi lacrimile când mi-am dat seama că nu mai aveam unde să mă întorc. Byron Bay nu mai era casa noastră, pentru că acolo nu erau prea multe la care să ne întoarcem. Familia Nguyen promisese că avea să mă viziteze la şcoală, că tot ce aveam de făcut era să telefonez dacă aveam nevoie de ceva, că totul urma să se rezolve... dar o parte din mine ştia că nu avea să fie asa. Există lucruri care se schimbă, si nu

vor mai fi la fel. Diferite, poate. Sigur. Dar nu la fel. Măcar dacă viaţa ar fi ca o minge din plastilină, uşor de modelat, maleabilă, ceva pe care suferinţa şi dezamăgirea să nu lase urme.

Fratele meu parcă în faţa unui magazin de mobilă şi decoraţiuni când am ajuns în Brisbane şi mă luă de mână. Am tremurat în faţa acelei siguranţe a lui.

- Haide, micuţo, schimbă-ţi faţa asta posomorâtă

cu un zâmbet!

Trecuseră aproape două luni de la începutul lui noiembrie, când îl văzusem pentru ultima dată pe Axei, dar părea o veşnicie, eram încă supărată pe fratele meu pentru că nu mă înţelegea, dar, şi mai rău, pentru că avusese dreptate cu o mulţime de lucruri. Prea multe. Lucruri care sunt atât de urâte, încât nu vrei să le vezi până când cineva te sileşte să o faci, deoarece, pentru mine, Axei fusese întotdeauna perfect, chiar şi cu defectele pe care le avea. îl idealizasem, îl pusesem pe un piedestal, îl admirasem în felul ăsta de când eram copil, şi în ultimele

zile tot ce putusem să fac fusese să mă gândesc la el şi la faptul că poate nu totul la el era clar şi imaculat, că avea şi el unghiuri ascuţite şi umbre.

Nu puteam să-mi scot din cap acea frază pe care mi-o şoptise la ureche în noaptea când venise acasă cu buzele roşii de la sărutările altcuiva. „Ştii care-i problema ta, Leah? Eşti blocată pe superficial. Te uiţi la un cadou şi tot ce vezi e ambalajul lucios şi nu te gândeşti că poate e ceva putred înăuntru.“

- Ai putea să mă ajuţi puţin, spuse Oliver, uitându-se pe geamul de la locul pasagerului.
- Vin acum.

Am ieşit din maşină.

i ***i***

Mi-am luat geanta, şi el luă cele două valize. Cerul albastru al amiezii stătea deasupra străzilor pline de străini. Nu mă puteam abţine să nu-mi amintesc cum, în acelaşi oraş, Axei mă sărutase, mă sărutase cu adevărat, pentru prima dată, fără să îi cer, în vreme ce dansam pe melodia *The Night We Met,* înainte de a ajunge în toaleta barului, descoperindu-ne unul pe altul cu mâinile. Am tras adânc aer în piept, m-am uitat la clădirile de cămine ce aveau să fie noua mea casă de acum încolo, m-am uitat la magazinul de mobilă din faţa mea şi... am simţit o nevoie. Ca un fulger apărut din senin.

- Poţi... poţi să mă aştepţi un moment?
- Acum, Leah? Eu o să urc, răspunse Oliver.
- Bine. Vin imediat.

Am intrat şi am mers direct la tejghea. Aş fi putut colinda printre culoarele pline de mobilă scumpă, dar o văzusem în vitrină şi nu aveam ochi pentru altceva. Am întrebat-o pe femeia care mă însoţea cât costa şi am ezitat când am auzit preţul, dar mi-am urmat impulsul şi, un minut mai târziu, am intrat în clădire, lovindu-mă în coaste de uşa

din faţă. Mi-am înăbuşit un geamăt de durere.

- Ţi-ai pierdut minţile? întrebă fratele meu.
- Nu, doar că... Mi-a plăcut. Mult.
- Doamne, Leah! Dă-mi asta!

Oliver o luă şi o cără la ascensor. Am urcat un etaj. Ne întâmpină un culoar lung şi îngust, cu uşi albastre. A mea era la numărul 23. Exact aşa cum văzusem în poze înainte să decidem să închiriem, camera era mică, cu un pat, un birou, un dulap şi o baie nu de ajuns de mare ca doi oameni să se înghesuie înăuntru. Dar nu-mi păsa. Am deschis mica fereastră să aerisesc si mi-am lăsat lucrurile pe masa de lemn.

- Unde să pun asta? întrebă Oliver.
- Acolo, sprijin-o de perete.
- Aş putea să ştiu de ce ai cumpărat o oglindă?

O puse cu grijă, să nu cadă, apoi îşi scutură mâinile.

- Nu ştiu. Doar mi-a plăcut. E drăguţă.

„Si am vrut să mă văd în fiecare dimineaţă.“

Oliver ştia că îmi păstram adevăratele gânduri pentru mine, dar nu insistă, doar mă ajută să-mi deschid bagajele şi să-mi agăţ hainele în dulap. Am petrecut după-masa împreună, şi, când el trebui să plece, am simţit un gol în suflet ce devenea din ce în ce mai mare. îmi era teamă să fiu singură. îmi era teamă să nu mă împiedic şi să cad şi să n-am pe nimeni care să mă ridice de pe jos. îmi era teamă de ce urma să se întâmple când aveam să fiu singură cu gândurile mele, de tot ce aveam să aflu când gândurile aveau să îmi fie răvăşite si m-am decis să înfrunt ce simţeam, pentru că îmi puteam simţi emoţiile forţând şi forţând, încercând să se elibereze.

începeam cursurile la facultate abia peste o lună, dar Oliver trebuia să se întoarcă la muncă, şi fusese de părere că era cel mai bine pentru mine

să mă obişnuiesc cu oraşul şi cu oamenii cu care aveam să îmi împart casa.

Se uită la mine si îsi deschise braţele, iar eu m-am repezit spre el.

- Sună-mă oricând vrei, nu contează la ce oră, spuse el, şi eu am încuviinţat din cap, lipindu-mi faţa de pieptul lui. Mănâncă bine, Leah. Ai grijă de tine, da? Şi adu-ţi aminte că, dacă vreodată ai nevoie de mine, tot ce trebuie să faci e să-mi spui, şi o să iau primul avion. O să vezi, totul o să fie bine. O să fie bine pentru tine. Ca şi cum ai lua-o de la zero. Mă îndepărtă de el ca să se poată uita la mine şi mă sărută pe frunte. Te iubesc, micuţo!

- Si eu te iubesc!

Oliver urâse întotdeauna să-si ia rămas-bun. Eu nu. M- am uitat pe fereastră şi l-am văzut cum îşi punea ochelarii de soare si se urca în maşină. Porni motorul, întoarse si se pierdu pe străzile din Brisbane.

M-am întors si am dat cu ochii de fata care se uita la mine din oglinda înaltă cu rama sculptată. Eram la fel. Nici una din noi nu avea o pelerină plină de găuri. M-am gândit că era o idee bună să-mi amintesc de asta în fiecare dimineaţă, să încep ziua zâmbindu-mi. Sau cel puţin să încerc. „O să fii bine“, mi-am repetat. „O să fii.“ Pentru că nu poate să plouă o veşnicie în inima ta, nu-i aşa? Mi-am luat căştile, m-am întins pe pat şi am închis ochii după ce mi-am băgat în gură o acadea cu căpşune, în vreme ce un album al celor de la The Beatles mă înconjura cu notele şi vocile familiare. Mi-am înăbuşit nevoia de a plânge.

Şi m-am gândit... m-am gândit la lucrurile care existaseră si acum nu mai existau...

„Totul se poate schimba într-o clipă.“ Auzisem fraza asta de multe ori de-a lungul vieţii, dar nu

mă oprisem niciodată să cuget la ea, să-i gust sensul pe care acele cuvinte îl lasă pe limbă când le analizezi şi ţi le însuşeşti,
devenind ale tale. Acel sentiment amar ce însoteste fiecare
„şi dacă“ ce se trezeşte când ceva rău se întâmplă şi te întrebi dacă ai fi putut să-l previi, pentru că diferenţa între a avea tot si a nu avea nimic e de doar o secundă. Ca
atunci când maşina a intrat pe banda opusă. Sau ca acum, când el a decis că n-avea pentru ce să lupte, şi tuşele negre şi cenuşii au înghiţit toată culoarea ce plutise în jurul meu cu doar câteva luni în urmă.

Pentru că, în acea secundă, el a luat-o la dreapta.

Am vrut să-l urmez, dar m-am lovit de o barieră.

Şi mi-am dat seama că nu pot merge decât la stânga.

Nota autoarei

în toate romanele mele, există cântece ce însoţesc scrierile. Muzica e inspiraţie. De data asta, e mai mult. Un înveliş în jurul anumitor clipe, ceva ce agită într-o măsură personajele. Puteţi găsi lista completă a cântecelor pe care le-am ascultat în timp ce scriam acest roman, dar, dacă vreţi, vă încurajez să ascultaţi câteva dintre cele mai importante exact în momentul când apar în roman. în capitolul 24, *Yellow Submarine*[2], în 48, *Let It Be*[12] şi în 76, *The Night We Met*[11].

— Cântec ale formaţiei The Beatles
— Cântec ale formaţiei The Beatles
— Cântec al formaţiei americane de indie rock Lord Huron